

BOOKTRUYEN.ME
[ADDRESS]

Gặp em ngày xuân mùa

Đã Lạc Thuần

Mục lục

- [1. Chương 1](#)
- [2. Chương 2](#)
- [3. Chương 3](#)
- [4. Chương 4](#)
- [5. Chương 5](#)
- [6. Chương 6](#)
- [7. Chương 7](#)
- [8. Chương 8](#)
- [9. Chương 9](#)
- [10. Chương 10](#)
- [11. Chương 11](#)
- [12. Chương 12](#)
- [13. Chương 13](#)
- [14. Chương 14+1](#)
- [15. Chương 14+2](#)
- [16. Chương 15](#)
- [17. Chương 16](#)
- [18. Chương 17](#)
- [19. Chương 18](#)
- [20. Chương 19](#)
- [21. Chương 20](#)
- [22. Chương 21](#)
- [23. Chương 22](#)
- [24. Chương 23](#)
- [25. Chương 24](#)
- [26. Chương 25](#)
- [27. Chương 26](#)
- [28. Chương 27](#)
- [29. Chương 28](#)

30. Chương 29

31. Chương 30

32. Chương 31

33. Chương 32: Ngoại Truyện 1: Khi Diệp Dao Còn Nhỏ

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

1. Chương 1

Đứa trẻ này chỉ mới tám tuổi, đã phải chịu cảnh nhà tan cửa nát. Trên báo có đăng, đêm qua xảy ra một vụ tai nạn thảm khốc, xác định mẫu ADN mới biết là gia đình họ Diệp. Người ta cũng không biết cô bé đó đã được đưa đi đâu vì cảnh sát chỉ nhặt được hai thi thể bị thiêu cháy.

Biệt thự "Nguyệt" của An Thực nằm ngay trong rừng trúc, nơi này, không một ai dám bước chân đến. Nơi đây bị bao trùm bởi không khí âm u, nghiêm nghị, yên tĩnh. Một tiểu tinh linh chạy từ trên tầng một, gấp gáp đến bên An Thực "Chú, chú."

An Thực đang đọc báo, nghe tiếng gọi, đưa mắt nhìn lên, giọng nói trầm trầm vang lên "Sao?"

Cô bé ngồi xuống bên cạnh hần, tay ôm cái gối mềm mềm "Chú, đi ăn cơm. Con đói."

"Được." Hần ra lệnh cho quản gia dọn cơm. Cô đến "Nguyệt" đã một tuần, bây giờ mới có thể bình tâm lại. Hôm qua đã bắt đầu nói chuyện. Ảnh hưởng từ cú sốc lớn, có những chuyện trong quá khứ dường như đã biến mất trong đầu cô.

Hần thay họ cô bằng họ của mình, đổi thành An Dao, chấp nhận để cô bên cạnh, cũng đã dặn dò "Muốn ở bên cạnh tôi, việc đầu tiên phải mạnh mẽ, biết lo cho bản thân. Đừng gây phiền phức cho người khác. Muốn sinh tồn, phải diệt những kẻ ngáng đường mình."

An Dao ngồi bên cạnh, hẩn ngồi ghế chủ vị. Tay thong thả gấp thức ăn, trên mặt ngoài biểu cảm lạnh lùng như khối băng ra thì không còn gì khác. An Dao ngoan ngoãn ăn cơm, không nói chuyện, vì quản gia nói, An Thực là một người ít nói, đặc biệt rất quy tắc.

Người trong Hắc đạo, ai mà không biết hai chữ: An Thực. Kẻ lạnh lùng tàn nhẫn, những cuộc truy sát, chỉ cần hẩn ra tay chưa đến một ngày đều giải quyết xong xuôi. Muốn sống yên ổn ở đất Trung Quốc này, tốt nhất đừng đắc tội với hẩn, nếu không, tốt nhất là nên đào sẵn mồ chôn.

An Dao ăn xong sẽ ra vườn đọc sách, vẽ tranh dưới cây hoa đào lâu năm. An Thực ngồi trên ghế bố ngoài sân, mắt đeo kính râm, hưởng thụ làn gió man mát.

"Cậu thật sự nhận nuôi có bé đó?" Lăng Nghị từ đâu xuất hiện ngồi bên cạnh, đáy mắt hiện đầy nghi hoặc. Người như An Thực lại nhận nuôi một cô bé, hơn nữa hẩn còn là người đã hại chết gia đình cô, lẽ như sau này bại lộ, chắc chắn mọi việc sẽ trở nên phức tạp.

An Thực châm một điếu thuốc, một khi đã quyết định sẽ không hối hận. Hẩn đưa mắt nhìn cô bé đang chăm chú ghi cái gì đó, cất giọng ảm đạm "Ừ."

Cha của cô, ngay khi bị xe đè lên thân đã dùng sức kéo ống quần hẩn, van nài cứu đứa trẻ. Hẩn đang làm việc đối với chuyện này tuyệt không hứng thú, khi mắt liếc qua khuôn mặt thẫm đầy máu của An Dao, đột nhiên lại muốn cứu cô. Cũng là nhàn rồi nhận nuôi. An Dao còn gọi hẩn là ân nhân của mình.

Hẩn chợt cất tiếng gọi "Dao Nhi, lại đây."

An Dao nghe gọi, ngược mắt lên, nhặt bút màu dưới chân, chạy lại, vô tình vấp chân ngã đập mặt xuống thảm cỏ xanh. Lăng Nghị và An Thực mở mắt nhìn, nghĩ rằng đối với một đứa trẻ chỉ mới tám tuổi nhất định sẽ gào

lên mà khóc, không ngờ, An Dao bò dậy, phúi phúi vài cái rồi đứng trước mặt hẳn "Chú." Tay đưa quyển sổ cho hẳn.

Lăng Nghị ngồi bên cạnh, liếc mắt nhìn thử, cô nhóc này đang vẽ An Thực?! Nét vẽ tuy không đẹp, nhưng không tệ. Bất chợt, anh trợn tròn mắt kinh ngạc, nói "Chảy máu rồi kìa."

An Thực nhú mày, rời mắt khỏi bức tranh, cái mũi nhỏ của An Dao đang chảy máu ròng ròng. Cô ngớ người, định vươn tay chùi, liền bị An Thực chặn lại, lấy khăn tay lau sạch "Ngước mặt lên."

An Dao ngước lên, để quản gia đưa vào trong nhà. An Thực cất tiếng "Tôi đã quyết định sẽ giữ cô bé đó bên cạnh, mọi việc để sau này tính."

Lăng Nghị nhếch miệng cười "Tùy cậu."

"Duật Nam đâu?"

"Đi gặp Tô Nghi."

Phong Duật Nam là anh em tốt của hai người, nhỏ hơn bọn họ một tuổi. Ở Đông Nam Á, ai mà không biết đến tên của ba ông trùm đứng đầu giới Hắc đạo: An Thực, Lăng Nghị và Phong Duật Nam, bọn họ là anh em chí cốt, hoạn nạn có nhau. Bất kỳ kẻ nào động vào, đừng nói là không toàn thân ngay cả đào mồ chôn thân cũng không kịp.

Trong ba người bọn họ, tính tình của An Thực là lạnh lùng nhất, trên khuôn mặt không bao giờ cười, người có thể làm hẳn cười, chỉ có hai loại, một là kẻ thù, hai là người hẳn yêu, nhưng xem ra loại người thứ hai sẽ không bao giờ xuất hiện. Đối với bọn họ, đã đi con đường này thì không thể yêu, nếu không sẽ hại chết người đó.

....

Buổi tối, An Dao nằm trên giường đọc sách, hôm nay đột nhiên không ngủ được. Bên ngoài nghe có tiếng lạch cạch mở cửa, An Dao giật mình, không lẽ hăn đã về. Cô chạy ra mở cửa, đôi chân trần chạy nhanh xuống sảnh. Ánh mắt hiện lên tia hốt hoảng khi nhìn thấy bên hông phải của An Thực loang lổ đầy màu tươi. "Chú, chú sao vậy?"

An Thực nhíu mày, ngược mắt nhìn cô "Sao còn thức?"

"Chú bị thương rồi."

"Không sao, đi ngủ đi." An Thực hất mặt về phía phòng ngủ, sau đó lướt qua cô đi về phòng. An Dao đi theo phía sau, tay sẵn tiện cầm hộp cứu thương.

"Chú, để con băng vết thương."

"Không cần, con về phòng đi." Cô còn quá nhỏ để thấy cảnh tượng này.

An Dao cố chấp không nghe, vẫn ngồi im dưới sàn, tay cầm bông băng. Hăn không thích nói nhiều nên mặc kệ cô. An Dao nhìn vết thương, mặt tái nhợt, tay run run cầm lấy bông cầm máu. An Thực xoa đầu cô "Con về phòng đi, chú tự lo được."

An Dao lắc đầu, chậm rãi lau sạch máu, ba cô lúc trước làm bác sĩ, An Dao thường hay thấy ba băng bó cho người khác nên rất thành thạo, chỉ là sao hăn chảy nhiều máu nhiều vậy?? "Chú không đau sao?"

Trán An Thực chảy vài giọt mồ hôi, đau? Hăn lăn lộn trong xã hội đen mười mấy năm, trên người đầy vết thương, bao nhiêu đây nhằm nhò gì. An Dao cẩn thận quấn băng lại, bàn tay nhỏ ướt đẫm màu đỏ. Cô đang rất sợ, sợ rằng hăn sẽ không qua khỏi. An Thực cất tiếng "Được rồi, cứ để đấy."

"Chú, chú dạy con võ nhé."

Hắn ngạc nhiên "Để làm gì?"

"Sau này, nếu ai bắt nạt chú, con sẽ đánh hắn giúp chú."

Khóe môi An Thực bất chợt giương lên, nhưng cũng rất nhanh biến mất. Một cô bé tám tuổi, lại có thể phát ngôn như vậy. "Vậy ai sẽ bảo vệ Dao nhi?"

"???" À, chuyện này cô chưa nghĩ đến. Nhưng chẳng phải cô đã biết võ, có thể tự bảo vệ mình.

An Thực vươn tay xoa đầu, chắc chắn nói "Nếu có ai ức hiếp Dao nhi, chú nhất định sẽ đánh chết hắn."

An Dao híp mắt cười, đối với cô bây giờ, hắn là người thân duy nhất...

... ..

"Lão đại, hôm nay thắng lớn, có cần em đặt chỗ ở hộp đêm không?" Một tên áo đen ngồi ở ghế sofa đề nghị.

"Hôm nay tôi bận, anh em cứ chơi đi." An Thực điềm nhiên trả lời. Sau đó cầm áo khoác rời đi.

Đám anh em đều ngỡ ngàng, riêng chỉ có Lăng Nghị và Phong Duật Nam là bình thường. Hôm nay là sinh nhật của Dao nhi nhà hắn ta. Thời gian trôi qua rất nhanh, cô bé đó bây giờ đã mười lăm tuổi. Hai người cũng đứng lên đi ra xe.

Bọn họ cứ tưởng một người lạnh lùng thô lỗ như An Thực sẽ không biết cách chăm sóc người khác. Không ngờ, hắn không những chăm sóc tốt mà còn huấn luyện cô bé đó trở nên vô cùng mạnh mẽ, vừa giỏi võ vừa đáng yêu, nữ tính.

An Thực ngồi ghế phụ, mắt nhìn phía trước, cất tiếng lạnh nhạt "Hai cậu đi theo làm gì?"

Lăng Nghị cười tươi "Tất nhiên là đi mua quà cho bảo bối nhà cậu." đột nhiên, anh đổi giọng cười, tò mò hỏi "Tôi có chút thắc mắc, cậu sao lại giữ An Dao bên mình lâu như vậy?... chắc không phải?"

An Thực lập tức trừng mắt với anh, Lăng Nghị càng lúc càng phần khích "Haha.... cô bé đó còn chưa trưởng thành, cậu đừng nổi thú tính đấy."

"Cậu có tin tôi ném cậu vào Quỷ Môn Quan không?"

"Ấy ấy, tôi chỉ nói đùa thôi."

"Thực ca, em khuyên anh, dù có nổi thú tính cũng nên tìm phụ nữ, chứ đừng tìm trẻ con. Thật biến thái." Phong Duật Nam ngồi ghế sau, tay lướt trên ipad, cất giọng châm chọc.

An Thực mặt mũi đen sẫm, giọng nói giống như quỷ dữ "Các cậu muốn ngủi nhang sao? Tốt nhất ở trước mặt Dao nhi ăn nói cho đàng hoàng."

Hai người đàn ông bật cười. An Dao được hăn bảo bọc rất kỹ, được đi học trường giỏi nhất, dù hăn dạy võ cho cô nhưng chưa một lần để người khác bắt nạt, chỉ cần có kẻ khiến An Dao tổn thương, chắc chắn ngay cả quan tài cũng không kịp chuẩn bị.

"Phải rồi, anh... định không nói sự thật cho Tiểu Dao?" Sự thật không thể giấu mãi, sẽ có một lúc An Dao biết được tất cả, chỉ sợ lúc đó cô sẽ thống hận An Thực.

An Thực trầm mặc, điều này hăn cũng từng nghĩ qua, đợi lúc thích hợp sẽ nói với cô, nhưng, trong lòng hăn muốn cô mãi như bây giờ, chỉ cần bên cạnh hăn là đủ.

Từ khi có cô, An Thực không qua lại với bất kỳ người phụ nữ nào, ngoài việc quản lý các hộp đêm, địa bàn, rãnh rỗi, hẳn lại đưa cô đi du lịch. Người trong xã hội đen ai mà không biết, lão đại của Đông Nam Á có một người con nuôi nhưng lại không biết mặt cô ra sao vì An Thực không cho phép có quá nhiều người biết về An Dao.

Cứ như thế bảy năm trôi qua, An Dao trở thành người duy nhất mà An Thực quan tâm.

An Dao ở trong bếp, mắt nhìn đầu bếp tay luân phiên xào nấu, nhìn rất hấp dẫn. Hôm nay, chú đã hứa sẽ về sớm, cùng cô chúc mừng sinh nhật nên cô đã chọn một bộ váy đẹp nhất, chải tóc gọn gàng chờ hẳn.

Đầu bếp Thẩm thấy cô chăm chú nhìn mình, liền cất tiếng "Tiểu thư, cô có muốn ăn thử không?"

An Dao mím cười gật đầu, đầu bếp Thẩm múc cho cô một chén canh, An Dao nhận lấy "Chú Thẩm, sau này dạy con nấu ăn nhé. Con nhận chú làm thầy."

"Không được đâu tiểu thư, ông chủ sẽ không cho phép." Từ khi bước vào nhà này, An Dao không cần phải động tay vào bất kỳ việc gì, hẳn đã dặn, mọi việc người làm trong nhà không được để cô động vào, sao ông dám tự tiện? Ông còn thương cái mạng này lắm.

An Dao bĩu môi "Nếu chú Thực cho phép chú sẽ dạy cháu chứ?"

"Tất nhiên rồi."

An Dao gật gù, ngồi trên ghế ăn canh, chỉ cần xin phép hẳn là được rồi. Vừa nhắc, An Thực đã về, người làm lần lượt cúi đầu chào. An Dao nhảy xuống ghế, chạy ra sảnh, lạnh lót gọi "Chú." Mắt nhìn thấy Lăng Nghị và Phong Duật Nam, An Dao cũng chào hỏi lễ phép "Chào hai chú."

"Chào cô bé, quà cho con." Hai người đưa ra hộp quà màu đỏ, An Dao nhận lấy cảm ơn, vẻ mặt hiện lên tia trông chờ An Thực, đáng tiếc, hăn lạnh lùng nói "Chú quên rồi."

Bọn họ nghĩ, An Dao sẽ thất vọng nhưng ngược lại, cô cười tươi đáp "Chỉ cần chú nhớ sinh nhật của con là đủ."

An Dao không cần quà của hăn, chỉ cần mỗi năm có An Thực bên cạnh, hăn sẽ cùng cô đón sinh nhật. Bảy năm ở đây, cô dần nhận ra, mình đối với hăn không chỉ đơn giản là ân nhân, mà còn nhiều hơn như thế.

Lăng Nghị thì thầm "Cậu rõ ràng có mua quà."

"Tôi muốn Dao nhi bất ngờ."

"Thật ấu trĩ." Lăng Nghị lạnh lùng buông ra một câu, sao phải màu mè như thế? Tặng quà xong rồi, anh cũng không nên làm phiền gia đình người ta, nên lôi Phong Duật Nam đi về, dù hai người muốn ở lại thì An Thực cũng sẽ đuổi.

An Dao từ trong bếp đi ra chỉ còn mỗi An Thực đã cởi áo khoác, nhú mày nói "Chú Lăng và Chú Phong đâu rồi? Bọn họ không ở lại dùng cơm sao?"

An Thực "ừ" nhẹ một tiếng, sau đó kéo cô vào bếp.

"Chú, con muốn học nấu ăn."

"Không cần, nếu muốn, con cứ gọi đầu bếp Thâm."

"Nhưng con muốn sau này nấu cơm cho chú."

An Thực ngạc nhiên, khóe môi cong lên, ôn nhu nói "Được." Chỉ cần việc cô muốn làm cho hăn, hăn tuyệt không từ chối. Lúc trước, cô muốn học võ để bảo vệ hăn, bây giờ lại muốn nấu ăn. Thật không uổng công hăn

cứng chiều cô như thế. An Thực đẩy một hộp nhung màu đen ra trước mặt An Dao, cất giọng "Tặng con, sinh nhật vui vẻ."

"Hửm? Không phải chú..."

"Mở ra đi."

An Dao vô cùng khó hiểu, rõ ràng vừa nãy hẳn nói không mua mà. Trong hộp là một sợi dây chuyền bằng bạch kim, mặt dây chuyền hình trăng khuyết lấp lánh bằng đá thạch anh. An Thực mỉm cười, ôn nhu hỏi "Có thích không?"

"Ừm, rất thích, cảm ơn chú."

"Sau này, bất kể là lúc nào, đi đâu, con nhất định phải đeo chiếc vòng này. Biết chưa?"

"Vâng." An Dao cười tươi, nụ cười tỏa nắng, như ánh ban mai rơi vào lòng người. Ngay cả trái tim vốn bị đóng băng rất lâu của An Thực cũng tan chảy...

....

Buổi tối, An Dao ngồi xem tivi dưới sảnh, lâu lâu lại xoa xoa mặt dây chuyền. An Thực đột nhiên ngồi bên cạnh, cô giật mình, An Thực vốn là người không thích xem truyền hình, thường thì bây giờ hẳn sẽ ra ngoài cùng Lăng Nghị và Phong Duật Nam.

"Dao nhi, con có muốn ở lại đây mãi mãi không? Ở cạnh chú?" Giọng nói trầm trầm đầy mê hoặc của An Thực vang lên.

An Dao khó hiểu, nhưng cũng thành thật trả lời "Có, con muốn ở cạnh chú, mãi mãi."

Hắn trầm ngâm, vươn tay xoa đầu cô, ánh mắt hiện lên tia nhu tình, bí mật lâu nay An Thực che giấu chính vì muốn cô ở bên cạnh mình, nhưng cũng phải lường trước sau này. An Dao có tự do của mình, hắn không có quyền giam cầm cô ở nơi đây "Sau khi con biết thế nào là yêu và hận, con sẽ được tự do."

"?"

Nhìn vẻ mặt ngờ nghệch của cô, hắn khẽ cười, hôn nhẹ lên vầng trán mịn "Con không cần phải hiểu, ngủ sớm đi." sau đó rời đi.

An Dao chạm tay vào trán, hai bên gò má ửng đỏ, lần đầu tiên trong đời, An Dao biết thế nào là rung động.....

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần

www.dtv-ebook.com

2. Chương 2

Hôm đó, trời mưa rất lớn, An Dao đi học mãi đến tận chiều tối cũng không thấy về. An Thực trong lòng vô cùng lo lắng, định đứng lên đi tìm liền thấy cô trở về trong bộ dạng ướt sũng, đôi mắt hằn tia lửa đỏ nhìn hăn. An Thực còn chưa lên tiếng, cô đã tức giận hét lên "Chú lừa tôi. Tại sao lại lừa tôi?"

An Thực nhú mày, lần đầu thấy cô tức giận khiến hăn không khỏi nghi hoặc, lẽ nào.... "Dao nhi, đã xảy ra chuyện gì?"

"Chú nói đi, có phải chú, là người đã hại chết ba mẹ tôi? Nói... là không đi.... nói với tôi là do người khác bịa đặt.... phải không?" An Dao nức nở, nắm lấy cánh tay hăn, đau đớn hét lên.

"Dao nhi, chú....xin lỗi." Hăn trầm ngâm một lúc mới cất tiếng, cô nhìn hăn, giống như còn một chút hi vọng. Nhưng cuối cùng câu nói đó khiến cô như rơi từ trên cao xuống vực thẳm. An Dao từ từ lùi lại. Tại sao hăn không phủ nhận? Dù chỉ là nói dối để cô an lòng ngay lúc này không được sao? Sao hăn.... có thể tàn nhẫn như vậy?

An Dao vươn tay giật chiếc dây chuyền trên cổ, ném vào người hăn. Người cô tin tưởng và yêu nhất là An Thực, suốt 10 năm nay cô một mực tin hăn, sự thật này cô vĩnh viễn không ngờ tới. Vừa đau lòng vừa uất hận "An Thực, kể từ bây giờ tôi và chú không còn liên quan gì nữa. Tôi... nhất định sẽ khiến chú chuộc lỗi với ba mẹ tôi."

An Thực nắm lấy bả vai cô, hấn không cố ý làm vậy, nếu để An Dao biết được sự thật, chính là không muốn cô tuyệt vọng như bây giờ "Dao nhi, chú không gạt con. Chú thật tâm muốn chăm sóc cho con."

An Dao giương đôi mắt đỏ ngầu chất đầy tuyệt vọng và bi thống nhìn hấn, ngay khắc này, thế giới vốn dĩ hoàn hảo đến hạnh phúc của cô đều đã sụp đổ. "An Thực, sao chú có thể đối xử với tôi như vậy. Ngần ấy năm, chú vẫn luôn giấu tôi? Chỉ cần... chú nói sự thật, sớm hơn, tôi.... đã có thể tha thứ. Nhưng bây giờ...." An Dao mím môi lùì lại, cô run lên vì lạnh, cũng vì tức giận. An Dao quay lưng chạy vào phòng.

Hấn đứng dưới sảnh, trầm mặc nhìn ra ngoài cửa. Phải, nếu ngay từ đầu, hấn nói cho cô biết, để cô tự quyết định đi hay ở thì bây giờ mọi chuyện không thế này. Tất cả một chuyện đều do một tay hấn gây nên.

An Dao khụy xuống sàn. Người đó đã đưa bằng chứng cho cô về vụ tai nạn năm đó, nếu hôm nay cô không biết sự thật thì có lẽ hấn sẽ mãi mãi giấu cô.

An Dao đáng thương bật khóc, nỗi đau chồng chất lên nhau. Cô phải làm sao đây? An Thực, hấn là người cho cô cuộc sống mới, dạy cô tất cả, yêu thương và chăm sóc cô rất tốt không ngờ người làm cô tổn thương nhất lại là hấn. An Dao không thể sống ở đây cùng kẻ thù của mình thêm một phút giây nào nữa....

An Thực đứng ngoài cửa, bất lực không thể làm gì. Chuyện năm đó, ngoài ba người bọn họ ra còn ai có thể biết được? Lăng Nghị và Phong Duật Nam tuyệt đối không phải. Bàn tay siết chặt thành quyền, đợi ngày mai hấn sẽ nói rõ ràng với An Dao. Kẻ gây ra chuyện này, hấn sẽ đòi lại gấp đôi...

... ..

Sáng sớm, An Thực đứng trước cửa gọi cô "Dao nhi, con dậy chưa? Chú có chuyện muốn nói với con."

.....

"Dao nhi, là chú sai. Con nghe chú nói được không?"

Dù hẳn có nói gì đáp lại cũng chỉ là im lặng. Mày đẹp nhú lại, cửa phòng vốn dĩ không khóa. Hẳn đẩy cửa đi vào, căn phòng không bóng người. Trục giác nghĩ rằng cô đã bỏ đi. Tức khắc, An Thực mở tủ quần áo, quả thực, An Dao đã bỏ đi. Hẳn tìm xung quanh phòng, nhưng không thấy cô.

Nếu nói không tức giận là nói dối, nhưng hẳn, có quyền gì tức giận với cô? Là hẳn sai...

An Thực ngồi xuống giường, cô gái bé nhỏ trong lòng hẳn bấy lâu đã vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt. An Thực nở nụ cười lạnh, tay ôm mặt.

Lăng Nghị và Phong Duật Nam sau đó liền có mặt tại biệt thự "Nguyệt". Vừa này hẳn đột nhiên nói điều tra việc An Dao gặp ai và làm gì chiều hôm qua. Thì ra, cô đã biết hết mọi chuyện.

Nhìn An Thực mặt mũi đen như than, bộ dạng hung tợn dọa người sợ hãi. Lăng Nghị cất tiếng trước "Tôi đã cho người điều tra, ngày hôm qua Lâm Triển đã gặp Tiểu Dao. Bọn họ đã nói gì đó khá lâu."

Trên cổ An Thực thoáng chốc đã nổi gân xanh, vẻ mặt u ám khó hiểu. Người ngoài nhìn vào cũng thấy hắc ám đang vây xung quanh hẳn. Thì ra là người của bang Lâm Sát, Lâm Triển, lâu nay hẳn ta ý mình là con của Lâm lão đại mà hành xử không kiêng nể bất kỳ ai, xem ra lần này, hẳn thực sự chết không toàn thân, giọng nói lạnh lẽo vang lên "San bằng Lâm Sát, lôi Lâm Triển về đây."

Phong Duật Nam nhìn An Thực, nói "Là hẳn nói cho Tiểu Dao biết?" Chuyện năm đó rất ít người biết đến. Nói đúng hơn chỉ có kẻ bị An Thực truy sát lúc đó mới biết, không lẽ Lâm Triển đã tìm đến kẻ đó để tìm hiểu mọi việc nhằm đối phó với An Thực?

An Thực gật đầu, thở ra một hơi "Dao nhi biết hết rồi. Cô ấy đã bỏ đi."

"Bỏ đi? Anh không tìm cô ấy sao?"

An Thực trầm ngâm, đứng dậy đi ra ngoài sân, ánh mắt mông lung nhìn xung quanh một lượt "Nếu cô ấy đã muốn đi, có giữ cũng không được. Nếu đã muốn trốn, có tìm cũng không thấy."

Lăng Nghị lắc đầu, lần đầu hẳn yêu một người không ngờ lại không có kết cục. An Dao bỏ đi, đủ biết chuyện này ảnh hưởng đến cô như thế nào. Nhưng, cô chỉ là cô bé mười tám tuổi, biết sẽ sống ra sao??

An Thực nhắm nghiền mắt, ngược mặt lên cao. Hẳn đã cho cô lựa chọn, từ rất lâu.

Dao nhi, khi em biết được như thế nào là yêu và hận, chính là lúc em được tự do..

Dao nhi... Trái Đất này vốn dĩ rất tròn nên sẽ có ngày chúng ta gặp lại. Đến lúc đó, dù thế nào tôi cũng sẽ giữ chặt lấy em, cô bé của tôi....

Người của bang Lâm Sát trong một đêm đều bị diệt sạch, người trong giới Hắc đạo đều biết là do An Thực làm. Bang Lâm Sát, lớn nhỏ gì cũng đứng vững đã lâu, vậy mà hẳn không nể tình một tay thao túng truy sát tất cả. Nhưng nghe nói Lâm Triển đã chạy thoát, họ cũng không biết là thật hay giả vì chưa cuộc truy sát nào của An Thực mà sơ sót.

Chuyện lớn theo năm tháng cũng lắng xuống, mọi người lại xem như chưa có gì xảy ra...

.....

5 năm sau....

An Thực cùng Lăng Nghị đang trên đường đi dùng cơm trưa, lúc dừng đèn đỏ. Hắn đột nhiên mở cửa xe chạy xuống. Lăng Nghị sững người còn chưa hiểu chuyện gì, chỉ thấy hắn đứng ở ngã ba thần sắc giống như vừa gặp người nào đó. An Thực vội nhìn xung quanh một lượt, lúc này, hắn nhìn thấy bóng dáng của một cô gái, rất giống An Dao...

Lăng Nghị cất tiếng "Có chuyện gì sao?"

An Thực lắc đầu, quay lại xe. Đã năm năm hắn không gặp cô, nỗi nhớ trong lòng chất cao như núi nhưng không thể làm gì khác. An Thực thở dài, hắn nhớ cô đến phát điên.

Quán ăn hằng ngày hai người đến vẫn đông như ngày thường, đi vào phòng đặt trước, Phong Duật Nam và Tố Nghi đã ngồi đó. An Thực cùng Lăng Nghị kéo ghế ngồi xuống, Tố Nghi mỉm cười "Gọi món đi."

Tố Nghi là bạn thanh mai trúc mã với Phong Duật Nam, từ nhỏ đến lớn bên cạnh anh luôn có cô, cô thanh tú, xinh đẹp, lại dịu dàng. Đối với Phong Duật Nam là một báu vật trong lòng, còn đối với An Thực và Lăng Nghị thì như người em gái.

Lăng Nghị cầm ly rượu trên tay, cất tiếng "Hình như hôm nay Chu lão đại mừng thọ. Bọn họ có mời chúng ta."

Phong Duật Nam đáp "Ừ. Sáu giờ tối nay."

Đàn em của An Thực tên A Đông vừa nhận được điện thoại, lập tức ghé sát tai hắn thông báo. Nghe xong, hắn không thay đổi sắc mặt, nhưng giọng nói lại giống như quý dữ "Là ai?"

A Đông đáp “Em nghe nói là một cảnh sát vừa mới điều đến đây. Còn nữa, hình như là người mới vào nghề.”

“Điều tra rõ, không để sót bất cứ thông tin gì.”

“Vâng.” A Đông nhận lệnh, dẫn theo vài người rời đi.

Lăng Nghị đoán chừng không phải chuyện nhỏ, liền cất giọng “Sao vậy?”

“Có kẻ phá lô hàng của chúng ta ở Tĩnh An . Cũng may là đám của Trác Sâm nhanh tay xử lý trước khi cảnh sát đến.” An Thực châm một điều thuốc, điềm nhiên trả lời. Có gan phá công việc của hắn xem ra không phải kẻ tầm thường.

Lăng Nghị trầm ngâm "Vậy tối nay..."

"Cứ như bình thường, chỉ cần bí mật thay đổi địa điểm. Giảng bầy cảnh sát là được."

Tổ Nghi khẽ thở dài, ba người đàn ông bọn họ đến cả lúc ăn cơm cũng bàn công việc "Các anh dùng bữa đi, đừng bàn chuyện lúc ăn cơm thế chứ."

Phong Duật Nam mỉm cười, vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn "Được, em cũng ăn đi."

Tổ Nghi gạt đầu, bắt đầu thưởng thức bữa ăn. an Thực và Lăng Nghị cũng không bàn thêm.

.....

An Thực đứng trước tủ đồ, từ trước đến nay, hắn khoác trên người chỉ duy nhất một màu đen. Ánh mắt lướt qua chiếc áo sơmi trắng duy nhất. Bàn tay khẽ chạm vào, đây là món quà của An Dao vào dịp sinh nhật của hắn.

Cô còn cười tươi trêu chọc “Chú nên thay đổi phong cách đi, nhìn cứ như thần chết vậy.”

An Thực khẽ cười, hẳn luôn xem chiếc áo như báu vật, bảo quản rất kỹ, đợi đến sinh nhật của An Dao sẽ mặc nó, đáng tiếc, đã không thể. Trầm ngâm rất lâu, tầm mắt cứ như thế nhìn chiếc áo không rời.

Mọi việc ở buổi mừng thọ của Chu lão đại xong xuôi, An Thực cùng Lăng Nghị và Phong Duật Nam đến địa điểm giao dịch đã hẹn. Bọn họ thực muốn biết lai lịch kẻ năm lần bảy lượt phá các phi vụ làm ăn của các bang phái lớn, ngoài trời gió thổi rất mạnh, trong bóng đêm tĩnh mịch chỉ có khói thuốc là nhìn rõ nhất. Lăng Nghị đứng không yên, cảm rờn vài câu “Mẹ nó, sao lại lạnh vậy? Này, An Thực, cho tôi mượn áo khoác, tôi để quên rồi.”

An Thực phun ra làn khói trắng, liếc bộ dạng của Lăng Nghị, lạnh giọng trả lời “Tôi không có thói quen cho người khác mặc chung đồ.”

Lăng Nghị nhìn khinh bỉ “Này, trước kia là cậu và tôi một chiếc áo chia đôi, một cái quần mặc chung đấy. Còn ở đây làm trò. Mau đưa áo đây.” Lúc trước, cuộc sống của anh và An Thực chưa như bây giờ, phải lăn lộn ngoài đường kiếm ăn, quần áo chia nhau mặc, một bát cơm cùng ăn chung. Bây giờ dám nói như thế. Không cần An Thực lên tiếng, Lăng Nghị trực tiếp cướp áo. Hẳn trừng mắt “Cậu làm trò gì vậy?”

Đám đàn em xung quanh đều nín cười, Phong Duật Nam lắc đầu thờ dãi “Hai anh có biết mình đang làm gì không vậy?”

An Thực liếc một cái, đám người kia đều im bặt, không dám cười tiếp. Trực giác cho biết, kẻ cần tới đã tới. Hẳn hất mặt ra hiệu, Phong Duật Nam hiểu ý, đưa mắt nhìn đám người đã nấp sẵn phía bên kia. Khi hai bên bắt đầu giao dịch, liền có giọng nói lớn phát ra “Đứng yên, tất cả giơ tay lên.”

Giọng nói rất cao, trong trẻo, chắc chắn là phụ nữ. An Thực nhếch miệng, phụ nữ mà cả gan đến đây làm loạn, dù là cảnh sát cũng chẳng ra gì. Hắn phẩy tay, đàn em theo lệnh nhảy vào đám cảnh sát kia, đánh đấm không nhân nhượng.

Hắn đã lên kế hoạch, thông báo ra ngoài tin giả, người của bang “Nguyệt” sẽ giao dịch ở cảng Thượng Hải trong đêm nay để dụ cảnh sát ra mặt, bắt kẻ phá rối. Đúng là như kế hoạch, bọn người ngu dốt đó liền sập bẫy.

Lăng Nghị, Phong Duật Nam và An Thực chỉ đứng một bên quan sát, anh em của bọn họ chọn lựa đều là người có thể dùng, đa phần xuất thân từ nghề đấu hắc quyền, không việc gì phải lo. Đột nhiên, từ xa, vang lên tiếng súng, An Thực lập tức né sang một bên, viên đạn bạc cắm sâu vào kính chắn gió xe hơi, vỡ thành từng mảnh vụn. Một bóng người lao đến, dùng chân đá vào ngực An Thực, rất nhanh, hắn đều né được. Lăng Nghị cùng Phong Duật Nam có chút bất ngờ. Là ai, có thân thủ nhanh như vậy? Mọi chiêu thức và quyền của người đó, đều có lực rất mạnh, đánh ra dứt khoát, có thu có phóng, nếu không phải An Thực nhanh nhạy, sớm đã bị hạ.

An Thực nhíu mày, kẻ có thể đánh liên tục, sức bền bỉ này thật hiếm gặp. Hắn vươn tay, đỡ nắm đấm trước mặt, xoay người dùng cánh tay ép vào cổ người kia, giữ chặt kẻ đó dưới thân mình. Khi ánh đèn từ ngọn hải đăng vô tình lướt qua, khuôn mặt người kia phút chốc lộ rõ từng đường nét. An Thực giật mình kinh ngạc, người kia vẫn là vẻ bình thản như không, khuôn mặt xinh đẹp lạnh như khối băng, mắt nhìn hắn giống như rất tự mãn. An Thực buông tay, cô đứng thẳng lên, không chút ngạc nhiên, nhìn thẳng vào cặp mắt người đối diện.

Phong Duật Nam cùng Lăng Nghị không khỏi kinh ngạc khi nhận ra người phụ nữ đó, là An Dao? Dù cô đã trưởng thành, nhưng khuôn mặt và đôi mắt màu nâu trong veo đó tuyệt không thể sai.

An Thực không tin vào mắt mình, hấn vươn tay ra lệnh tất cả dừng lại, bước đến gần cô. Nhìn thẻ cảnh sát trên áo ghi thẳng hàng hai chữ “Diệp Dao”, hấn không biết nên đối diện với cô thế nào, nên vui mừng hay hổ thẹn? “Dao....”

“Là cảnh sát Diệp.” – Lời nói vừa phát ra, như nhấn mạnh thân phận của cô cắt ngang lời nói An Thực. Cô bây giờ không còn là An Dao, một cô bé cần hấn bảo vệ, che chở, mà đã trở thành nữ cảnh sát tài giỏi, thân thủ nhanh nhẹn, cô cũng đã lấy lại tên thật của mình..

An Thực điềm nhiên cất tiếng “Dao nhi....con đã trở thành cảnh sát?”

“Phải, vì chú, nên tôi đã hạ quyết tâm trở thành cảnh sát, để có thể... bắt những kẻ như chú. An Thực, kể từ bây giờ, chú nên sống cho tốt, sẽ có lúc tôi tống chú vào tù.” Ánh mắt cô trở nên sắc lạnh. Diệp Dao quay lưng bỏ đi, cánh tay liền bị nắm lại, cô nhú mày.

An Thực cất tiếng “Năm năm qua, con đã ở đâu?” Hấn muốn biết, sau khi rời khỏi “Nguyệt”, cô đã đi đâu, sống thế nào?

Diệp Dao nở nụ cười khinh miệt, hất tay hấn ra “Chú không có quyền biết điều đó.” Sau đó gọi đám người kia rời đi, trước khi đi cũng không quên nhắc nhở “Sau này, nếu chúng ta có gặp lại, thì chính là cuộc gặp gỡ của cảnh sát và tội phạm.” Năm năm qua, cô rời khỏi nơi đây, chuyên tâm thi vào học viện cảnh sát, ở nơi xa xôi như Đài Loan, không người thân, không bạn bè, Diệp Dao đã phải cực khổ vừa làm vừa học, chỉ mong chờ một ngày, tự tay bắt An Thực đền tội... Cô đã thăm dò tin tức rất lâu mới có thể trực tiếp ra tay, không ngờ An Thực lại giăng bẫy..

.....

An Thực đứng nhìn cô rời đi, dù khuôn mặt vẫn lạnh tanh nhưng tâm tư vô vàn cảm xúc hỗn loạn. Hấn đã gây ra cho cô vết thương quá lớn, mãi

mãi cũng không thể bù đắp. Cô hận hẳn là điều dĩ nhiên, chỉ là..hắn không
nỡ rời xa cô lần nữa...

Lăng Nghị thở dài, ra lệnh cho đám anh em về trước, vỗ vai hẳn
“Được rồi, về thôi.”

An Thực không nói gì, quay vào trong xe. Phong Duật Nam nhún vai,
nhấn ga rời đi. Bọn họ thực sự rất kinh ngạc, Diệp Dao mất tích năm năm,
khi quay về lại trở thành cảnh sát, một mực muốn đối đầu với An Thực, cô
rốt cuộc hận hẳn đến mức nào?

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

3. Chương 3

Từ khi trở về nhà, An Thực luôn trầm ngâm, cứ im lặng hút hết gói thuốc lá, Lăng Nghị nhìn không được liền cất tiếng "Nếu đã như vậy thì cướp cô ấy về đây."

An Thực khẽ lắc đầu "Tôi đã cho cô ấy tự do, nên sẽ không ép buộc cô ấy làm bất cứ điều gì. Tôi sẽ có cách khiến Dao nhi toàn tâm toàn ý quay về."

Phong Duật Nam cũng lên tiếng "Xem ra Tiểu Dao đã thay đổi rồi. Cô bé ấy võ rất giỏi, hơn nữa... còn lạnh lùng hơn cả anh. An ca, anh nghĩ Tiểu Dao sẽ quay về." Anh không ngờ, thân thủ Diệp Dao rất nhanh nhạy, ngày trước An Thực có dạy võ cho cô, cô bé đó vẫn võ song toàn, còn dám chĩa mũi súng vào An Thực.

An Thực cười nhạt, hẳn biết rất rõ. Lúc nãy, cô cố ý bắn hẫng, viên đạn đó nếu không nhanh né sang một bên, e rằng, nó đã gim sâu vào tim hẫng. Diệp Dao thật sự hận đến nỗi muốn giết hẫng sao? Chỉ cần nghĩ đến điều đó, tim hẫng lại nhói đau.

.....

Diệp Dao trở về căn hộ ở Hoàng Phố, ngồi xuống giường, đôi mắt ngắm kỹ cây súng lục, cô khẽ thở dài, quăng qua một bên, nằm dài xuống giường. Cuối cùng, cô cũng gặp lại An Thực... Năm năm nay, mục đích

sống của cô bây giờ chỉ có trả thù, nhưng khi đối diện với hắn, tim cô bất giác đau nhức.

Diệp Dao úp mặt xuống giường, cô phải luôn nhắc nhở bản thân, An Thực là kẻ thù, cô hận hắn, cả đời này vĩnh viễn hận hắn...

.....

Sáng sớm, An Thực như thường ngày sẽ đi tập quyền cùng Lăng Nghị và Phong Duật Nam. Hắn đã nghĩ kỹ, muốn Diệp Dao quay về chỉ có cách là làm cô nguội giận. Càng hận sẽ càng yêu thì càng không thể quên.

Thay vì hắn ngồi đây chờ đợi, thì chi bằng trực tiếp tìm gặp cô. Người phái đi điều tra đã có kết quả, nơi ở và hoạt động của Diệp Dao, An Thực nắm chắc trong tay.

Diệp Dao mới sáng sớm đã chạy bộ, khi trở về trước nhà xuất hiện một người đàn ông hơi gầy, hình như đã chờ cô khá lâu. Diệp Dao bước đến, cất giọng "Anh đến đây làm gì?"

Người kia quay lại, trên môi nở nụ cười dịu dàng, đưa cho cô hộp thức ăn "Bữa sáng của em. Ăn rồi đi làm."

"Anh vào nhà đi. Chúng ta cùng ăn." Diệp Dao nhận lấy, mở cửa vào nhà. Người đàn ông này tên Dương Cảnh Kiệt, đàn anh cấp trên của cô. Mấy năm qua đều do anh chiếu cố, chỉ bảo. Bọn họ thân nhau như anh em ruột.

Dương Cảnh Kiệt ngồi xuống ghế "Nghe nói hôm qua thất bại?"

Diệp Dao từ trong bếp nói vọng ra "Ừ, bị mắc bẫy."

"An Thực không phải người dễ dàng sa lưới." Dù là người ngoài hay cảnh sát đều biết rõ, An Thực là kẻ có thể lực lớn, thích tự do, làm việc rất

cẩn thận. Nhiều lần gây án nhưng cảnh ất lại không đủ bằng chứng để bắt giữ. Từ khi cái tên An Thực xuất hiện trong giang hồ, đã khiến bao nhiêu bang phái cùng cảnh sát nhốn nhào lên. Hồ sơ của bọn họ dày gấp mấy lần.

"Em biết nhưng, sẽ có lúc hãn phải ngồi sau song sắt."

Dương Cảnh Kiệt trầm tư, anh chỉ biết, cô gái này từ khi gặp anh chỉ có mục đích duy nhất là muốn trở thành một cảnh sát giỏi, lý do cô căm thù An Thực là do hãn hại chết bố mẹ cô. Ngoài ra, anh không biết gì thêm. An Dao không nói, anh cũng không hỏi.

Chuẩn bị xong, Diệp Dao ngồi ăn bữa sáng, thuận miệng hỏi "Mua ở đâu vậy? Anh cũng thật rãnh đem đến đây."

Dương Cảnh Kiệt cười tươi "Tiện đường nên ghé qua. Anh tự làm."

"Vậy à, ngon lắm, cảm ơn anh."

Anh mỉm cười, cô thích là được. Dùng bữa xong, bọn họ cùng đi làm.

Bên kia đường, một chiếc xe audi màu trắng thấp thoáng bóng người bên trong, An Thực quay mặt về phía trước. Vốn định đưa bữa sáng cho Diệp Dao, nhưng không ngờ lại thấy cảnh cô cùng người đàn ông khác bước ra từ căn hộ đó. Người đó chẳng lẽ là người yêu của cô? Còn sống chung một nhà?

An Thực tức giận đập tay vào vô lăng, nhưng hiện tại, hãn lấy quyền gì mà ghen với tên đàn ông kia??? Đánh xe vòng lại, bữa sáng chuẩn bị sẵn, không chút thương tiếc ném đi. Tâm tình sớm đã bị phá hủy.

... ..

Trác Sâm ngồi chơi game trên điện thoại, thấy An Thực xuất hiện liền cúi đầu chào. Cậu là cánh tay đắc lực của An Thực trong "Nguyệt", rất được

hắn cùng Lăng Nghị và Phong Duật Nam trọng dụng. Phong Duật Nam nhìn bộ mặt của hắn, có chút thắc mắc "Sáng sớm mặt mũi đã cau có? Chắc không phải kiềm nén quá lâu sinh bức bối ấy chứ?"

An Thực không trả lời, duỗi chân dài lên bàn, quay sang nhìn A Đông "Cậu, đi điều tra những người thân thiết với cảnh sát Diệp."

A Đông thắc mắc, cảnh sát Diệp?! Là người lần trước đến phá lô hàng của bọn họ. Cậu vẫn còn đầy nghi hoặc nhưng không dám hỏi. Lúc cô và An thực đánh nhau, cậu thấy rõ, hắn có gì đó lo lắng lại giống như vui mừng. Dù sao cũng không phải chuyện của cậu, cậu nên tò mò. Nhận được lệnh rồi bỏ đi.

Phong Duật Nam như hiểu ra vấn đề, anh cười tươi "Sáng sớm không vui thì ra là do phụ nữ."

An Thực mặt không chút biểu cảm, cố ý đánh lạc đề "Lăng Nghị vẫn chưa đến à?"

"Đi tìm thú vui rồi."

"TMD, mặt trời vừa lên liền đi kiếm phụ nữ. Gọi cậu ta về đây." An thực gằn giọng, buông ra vài câu nói tục.

Phong Duật Nam cùng Trác Sâm nén cười, An Thực nói câu đó thực không thấy ngượng miệng? Kể 'mặt trời vừa lên liền đi kiếm phụ nữ' hình như cũng là hắn, hơn nữa khi trở về lại bức bối xem ra là bị cự tuyệt.

Trác Sâm vừa nhận điện thoại, cậu cất tiếng "An ca, có người đến gây sự ở hộp đêm, em đi giải quyết."

An Thực gật đầu, Phong Duật Nam lại hỏi "Ở đâu?"

"Gần trung tâm thương mại."

"Tôi đi cùng cậu, Tố Nghi đang mua đồ ở đó." Phong Duật Nam vội lấy chìa khóa xe rời đi, dù Trung tâm thương mại không ở quá gần hộp đêm nhưng biết đâu bọn chúng kéo sang đó, cô sẽ gặp nguy hiểm. An Thực cũng đi theo, mọi chuyện của bang "Nguyệt" chắc chắn, Diệp Dao sẽ xuất hiện. Thứ cô muốn là phá hủy những thứ có liên quan đến An Thực.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, vừa đến nơi, cảnh sát đã ập đến nhưng chỉ có vài người. Đám người du côn kia dường như không sợ còn thêm hung hăng đánh cả cảnh sát. An Thực ngồi trong xe, quan sát thật kỹ. Còn Phong Duật đã chạy vào trung tâm thương mại. Khi nhìn thấy Diệp Dao từ trong đám đông hỗn loạn chạy ra phía trung tâm, đuổi bắt mấy tên kia. Hắn mới bước ra.

Tố Nghi vừa mua xong, vừa ra đến cửa đã bị hai người đàn ông lạ mặt từ xa chạy lại, hét lớn "Tránh ra" đồng thời giơ cây dao sắc nhọn cố ý nhắm vào Tố Nghi, Diệp Dao rất nhanh kéo cô về phía mình. Vai phải vì thế bị thương, An Thực không nghĩ ngợi rút súng bắn vào hai tên kia. Tiếng súng vừa dứt, bọn chúng liền ngã xuống.

"Vết thương có nặng không?" Hắn vươn tay kéo Diệp Dao, quan sát vết thương.

Diệp Dao nhú mày, cô không cần hắn giả nhân giả nghĩa "Chú điên rồi sao? Tự tiện bắn người khác."

An Thực mím môi, quay sang nhìn Tố Nghi đang thần thờ "Em nên quay vào trong gọi cho Duật Nam, cậu ta đang tìm em." Sau đó nhắc bóng Diệp Dao đi.

Cô sững người, vươn tay đánh vào lưng hắn "Khốn khiếp, chú muốn làm gì? Thả tôi xuống. Thả xuống mau."

An Thực mặc kệ, ném cô vào xe rồi rời đi. Diệp Dao thật sự bị chọc đến phát điên, chĩa súng vào thái dương hắn "Dừng xe."

An Thực không quan tâm, vẫn lái xe hơn nữa còn tăng tốc độ. Diệp Dao vai vừa đau nhức vừa khó chịu, hăn rớt cuộc muốn làm gì "Nếu chú không dừng thì tôi sẽ bắn đấy."

Đột nhiên An Thực dừng lại trước cửa căn hộ Diệp Dao, cô còn chưa lên tiếng đã bị anh theo cách cũ bế lên nhà. Hăn điềm nhiên nói "Mở cửa hay để tôi phá?"

"Tôi không mở, nếu chú dám làm vậy, tôi sẽ bắt chú vì tội..."

*Rầm... Lời chưa nói hết, một chân An Thực đã phá tung cánh cửa bằng sắt, Diệp Dao mặt nổi ba vạch đen, cô vừa mới tu sửa nó cách đây vài tuần. "TMD, chú điên à?"

Lỗi tai hăn bất giác trở nên lùng bùng, ai dạy cô mấy câu nói tục như vậy, để hăn biết là ai nhất định sẽ cho kẻ đó mãi mãi không thể mở miệng lần nữa. Đặt cô ngồi trên ghế, thuận tay xé áo cô thành hai mảnh, Diệp Dao hoảng sợ hét lên "Chú..."

An Thực nhăn nhó, gằn giọng nhìn cô "Hét cái gì? Tôi là muốn xem vết thương. Hộp cứu thương ở đâu?"

"Không cần chú lo."

"Nói, hay để tôi bới tung lên?"

Không còn cách nào khác, Diệp Dao cắn răng trả lời "Trong tủ phòng khách." An Thực là kẻ nói sẽ làm, hăn đã phá hư cửa nhà, cô không muốn phải mất công dọn dẹp bên trong.

An Thực nhìn vết thương chảy đầy máu, cẩn thận lau đi, Diệp Dao rùng mình một cái. Vết thương tuy không sâu nhưng đối với cơ thể mỏng manh của cô, bao nhiêu đây cũng đủ đau đến xương tủy. An Thực nhẹ nhàng hỏi "Có đau lắm không?"

Diệp Dao cắn chặt môi dưới, dù đau cũng không nhận "Không." Cô chỉ mới vào nghề hai năm, lần đầu tiên bị thương. Mồ hôi lấm tấm trên trán, nhưng vẫn là không muốn để An Thực mình yếu đuối.

An Thực khẽ thở dài, thực cứng đầu. Băng bó vết thương cẩn thận, hần vươn tay bế cô lên, Diệp Dao không còn sức lực để cự tuyệt, mặc kệ hần muốn làm gì thì làm.

An Thực đưa cô vào phòng ngủ, cẩn thận đắp chăn mới đi ra ngoài. Hần nhìn cửa nhà nằm dưới đất, ngẫm nghĩ một lúc liền lấy điện thoại gọi người đến sửa. Cô đang mất sức, cũng nên làm chút đồ ăn.

Dương Cảnh Kiệt nghe người trong sở cảnh sát nói, Diệp Dao sau khi đi giải quyết việc ở hộp đêm liền không thấy trở về mới lo lắng đến nhà cô, không ngờ, vừa đến đã thấy An Thực ở đó, còn thêm mấy người thanh niên đang sửa chữa cửa nhà. Anh lập tức đi đến "An Thực, anh làm gì ở nhà Diệp Dao?"

An Thực xem như anh là không khí không trả lời. Dương Cảnh Kiệt rút súng ra "Tôi ra lệnh cho anh rời khỏi đây." Anh biết Diệp Dao luôn xem An Thực như kẻ thù. Biết đâu chừng, hần đến gây sự làm thương tổn cô.

An Thực nhìn mũi súng trước mặt, khước miệng hờ hững nhếch lên "Cảnh sát các người ý mình có súng nên có quyền ra lệnh cho người khác? Tôi đây cũng không thiếu súng, vì vậy hãy dẹp trò trẻ con này đi."

"Hừ, súng của anh nhiều đến đâu?"

"Dùng súng để chôn cất cậu vẫn còn dư."

Dương Cảnh Kiệt nín thình, anh dường như đã quên mất. An Thực không chỉ là ông trùm xã hội đen mà hần còn là kẻ buôn bán vũ khí số một Đông Nam Á, mỗi phi vụ làm ăn đều rất cẩn thận. Dù cảnh sát biết được cũng không đủ chứng cứ để kết tội.

"Lão đại, cửa đã sửa xong rồi, rất chắc, sẽ không dễ bị hư." Đàn em của hắn làm xong nhiệm vụ, tiến đến thông báo. An Thực phẩy tay cho bọn họ về trước. Hắn cũng không rảnh đứng đây nói chuyện phiếm với Dương Cảnh Kiệt, sau khi xong xuôi cũng rời đi.

Dương Cảnh Kiệt đi vào nhà, cô hình như đang nằm ngủ nhưng lại không thể tự tiện mở cửa, nên đành ngồi chờ ngoài phòng khách.

Khi Diệp Dao tỉnh dậy đã là chạng vạng, cô nhìn xung quanh vô tình thấy mảnh giấy trên bàn, là của An Thực để lại "Đồ của em là do tôi thay (không hề phi lễ), cơm đã nấu, cửa cũng đã sửa. Mì gói trong nhà tôi đều vứt đi hết, chúng không tốt cho sức khỏe."

Diệp Dao hơi thần thờ, vết thương trên vai đã đỡ đau. Cô bước xuống giường, nhìn chiếc áo trên người có chút xấu hổ. Bị hắn nhìn thấy thật mất mặt. Trong tâm không thể để rung động, cô định đi vào bếp đổ hết đồng thức ăn đó đi, nhưng khi nhìn thấy lại không nỡ.

Đây là lần đầu An Thực vì cô nấu ăn, lại còn là những món cô thích. Diệp Dao thở dài, làm người không nên phạm thức ăn, cô miễn cưỡng ăn vậy.

Đúng lúc, Dương Cảnh Kiệt chạy vào, cô trợn mắt ngạc nhiên nhìn anh, điệu bộ anh có chút bối rối "À, là, là anh nghe nói em không trở về sở khi làm xong nhiệm vụ, em, em có bị thương không?"

Diệp Dao lắc đầu, chỉ là vết thương nhỏ không nên để anh bận tâm. Dương Cảnh Kiệt mỉm cười "Được rồi, em nghỉ ngơi đi, anh, về đây."

"Anh ở lại cùng ăn đi."

"Không cần, anh về viết báo cáo. Tạm biệt."

Diệp Dao cũng không gượng ép, để anh đi về. Dương Cảnh Kiệt ra bãi đỗ xe, trong lúc đợi, anh ra ngoài hóng gió sẵn tiện mua đồ ăn cho cô, không ngờ khi quay về mắt thấy Diệp Dao đang ăn cơm nên đành giấu sau lưng....

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

4. Chương 4

Tổ Nghi sau khi được Phong Duật Nam đưa về nhà, cô liền đề cập đến Diệp Dao. Lúc cô gái đó cứu cô, thoát nhìn rất quen "Duật Nam, cô cảnh sát đó có phải là Tiểu Dao không?"

Phong Duật Nam mỉm cười "Ừ, là cô ấy."

"Đã trở về rồi? Vậy An Thực, anh ấy?"

"Không sao, chuyện của bọn họ, chúng ta không thể xen vào. Em ở nhà nhé, anh ra ngoài."

"Ừ."

Phong Duật Nam xoa đầu cô, cầm áo khoác quay đi.

.....

Việc người đến quấy rối ở hộp đêm là do đàn em của Tiêu Mạnh, hiện tại An Thực và hắn ta đang nói chuyện. Tiêu Mạnh lên tiếng xin lỗi trước. Dù sao, hắn ta vẫn đang rất yên ổn, không muốn gây xích mích với bang Nguyệt, đặc biệt là An Thực. "An ca, là tôi dạy bảo người của mình không tốt, xin lỗi anh. Có thể niệm tình bỏ qua không?"

An Thực điềm nhiên cất tiếng "Các người đến địa phận của tôi gây rối là thứ nhất, làm người của tôi bị thương là thứ hai, cậu bảo nên bỏ qua thế nào?" Dám khiến Diệp Dao bị thương là việc không thể tha thứ. Hơn nữa,

còn muốn đánh cả Tổ Nghi. Nếu dễ dàng bỏ qua, những kẻ khác sẽ coi An Thực này ra gì?

Tiêu Mạnh chột dạ, hẳn ta chỉ mới gia nhập xã hội đen năm năm, còn An Thực lăn lộn đã mười sáu năm, trong hắc bang, dù là ai cũng phải nể mặt An Thực tám, chín mười phần. Bây giờ, bảo hẳn phải làm thế nào? "VẬY... anh muốn thế nào?"

"Gọi hai tên bị tôi bắn vào chân ra đây."

Tiêu Mạnh khó hiểu, nhưng cũng làm theo, hai tên kia dáng người khá cân đối, khi nhìn về phía người của An Thực không giấu được lo lắng, An Thực vươn tay về phía sau, A Đông hiểu ý, rút thanh dao sắc nhọn đặt lên. An Thực đứng lên, chậm rãi tiến đến gần hai tên đó, ánh mắt sắc lạnh, cả người tản ra hắc khí, không chút nhân nhượng, một dao chém vào tay phải của bọn họ.

Hai cánh tay nhanh chóng rơi xuống đất, tiếng hét đầy chói tai, dọa người của Tiêu Mạnh sợ xanh mặt, An Thực vứt dao xuống đất, lạnh nhạt nói "Phàm là những kẻ muốn chống đối tôi đều không có kết cục tốt. Nợ tôi một, tôi sẽ đòi lại mười."

Dứt lời, hẳn cùng người của mình rời đi. Tiêu Mạnh nhìn theo bóng dáng cao lớn, trong tâm vừa sợ vừa hận....

....

Diệp Dao nghỉ ngơi đủ rồi, lại đến sở làm việc. Anh em nhìn thấy cô, có chút ngạc nhiên "Tiểu Diệp, đột nhiên mất tích, hại Tiểu Kiệt đây một phép thất kinh hồn vía."

Dương Cảnh Kiệt nghe vậy, đỏ mặt nói lớn "Các anh nói bậy gì vậy hả? Nhiều chuyện."

Diệp Dao mỉm cười "Tôi có chút việc ấy mà."

"Haha....." Cả sở cười rầm rộ, bọn họ rất thích chọc Dương Cảnh Kiệt, nhìn điệu bộ anh xấu hổ rất tức cười.

Diệp Dao vừa ngồi xuống bàn làm việc, điện thoại liền báo có tin nhắn, là số lạ, sau khi đọc xong mới phát hiện là An Thực. Không lẽ lúc cô ngủ hẳn đã lén lấy số điện thoại của cô?

Diệp Dao không thèm trả lời, điện thoại lại tiếp tục báo tin, cô cũng không hứng thú đọc, cuối cùng là gọi điện. Diệp Dao rất bực mình, hét lớn "Chú có để tôi yên không hả?"

Bên kia vang lên tiếng cười "Chịu nghe máy rồi sao? Là em không trả lời tôi trước."

"Tôi không rãnh rỗi như chú."

"Tôi mời em ăn cơm tối."

"Không cần."

"Em muốn tự nguyện hay để tôi bắt cóc?"

Diệp Dao không chịu nổi cúp máy ngang, sẵn tiện tháo sim ra. Mọi người trong sở kinh ngạc, Diệp Dao ngày thường rất điềm tĩnh, lạnh lùng không ngờ lại có lúc mất bình tĩnh thế kia. Dương Cảnh Kiệt nghiêng người hỏi "Có chuyện gì à?"

Diệp Dao lắc đầu "Không có gì."

Cô không thể để anh biết việc này, dù sao đi nữa, chuyện liên quan đến An Thực cô không muốn nhắc lại.

An Thực đứng trước gương ngắm qua ngắm lại, Lãng Nghị thấy vậy, cảm thán một câu "Tôi tưởng cậu đã bị cự tuyệt."

Hắn điềm nhiên nói "Cậu nghĩ tôi là ai?"

"Là tên biến thái háo sắc." Phong Duật Nam xen ngang. Lãng Nghị rất hưởng ứng cười tươi "Cậu hơn người ta 14 tuổi đấy."

An Thực nhàm chán không thèm trả lời, cầm chìa khóa xe bỏ đi. Nói chuyện với hai tên đó, chỉ tốn thời gian.

Đứng trước cửa sổ cảnh sát chờ Diệp Dao, dáng người hảnh cao to, vạm vỡ dựa vào thành xe, khuôn mặt góc cạnh ngoài biểu cảm lạnh như băng ra thì không biểu hiện gì khác, đôi mắt hẹp dài vạm nhất hướng về cánh cửa, người qua đường cùng cảnh sát không khỏi ngạc nhiên khi thấy lão đại giới hắc bang đang đứng đó?? Khi cô đi ra liền bị chặn đường, bó hoa hồng xanh đủ màu giơ ra trước mặt. Diệp Dao ngược nhìn hắn, An Thực không phải dạng người lẳng mạn, hắn có thể mua hoa tặng cô chắc chắn do người khác chỉ. An Thực cất tiếng "Đi ăn tôi nhé."

Diệp Dao không trả lời, lướt qua hắn. An Thực lập tức níu tay "Này, em không nể tình tôi đã đứng chờ rất lâu sao?"

Diệp Dao hừ nhẹ, cất giọng mỉa mai "Tại sao tôi phải nể mặt? Buông ra."

"Đừng giận nữa, nhiều năm như vậy em vẫn còn giận sao?" An Thực ôn nhu nói, hắn đã quyết định, cả thể diện cũng không cần. Chỉ muốn cô toàn tâm toàn ý quay về, hắn sẽ bù đắp cho cô. Mọi việc đều nghe cô.

Câu nói của hắn khiến tâm tư Diệp Dao rung động mãnh liệt, cô hít một hơi lạnh, cố gắng giữ bình tĩnh "Cả đời này, tôi không bao giờ tha thứ cho chú. Năm đó, tôi chỉ là cô bé tám tuổi, vốn dĩ rất vui vẻ cùng gia đình nhưng đều bị chú hủy hoại. Nếu như quay lại thời gian lúc đó, tôi, nhất

định sẽ đi cùng ba mẹ. An Thực, tôi và chú bây giờ là hai người đối lập nhau, đi hai con đường khác nhau, mãi mãi cũng thế như trước kia."

Diệp Dao thoát tay, nhanh chóng rời đi. Cô không thể tha thứ cho An Thực, mỗi lần nghĩ đến tai nạn năm đó, Diệp Dao lại hận hấn, hận không những hại chết ba mẹ cô, còn lừa gạt cô suốt mười năm. Để cô bên cạnh đều có ý đồ.

An Thực như chết sững, bó hoa trên tay rơi xuống đất. Hấn còn tưởng, chỉ cần cố gắng, toàn tâm toàn ý sẽ có thể làm cô động lòng. Bàn tay nắm chặt thành quyền, quay lưng rời đi. Rất nhanh, người đầu tiên hấn tìm là Lăng Nghị.

"Lăng Nghị, cậu ra đây."

Lăng Nghị đang cùng mỹ nhân uống rượu, chỉ cần nghe tiếng hét của An Thực đủ biết những gì hấn chỉ dạy đều thất bại. Vẫy tay cho người lui xuống, thong thả ra ngoài, cất giọng mỉa mai "Thất bại phải không?"

An Thực nhú mày, ngồi xuống ghế. Không trả lời tức là anh đã nói đúng, Lăng Nghị cười tươi "Muốn cua gái, phải mặt dày. Chỉ mới một lần thất bại đã nản lòng là không được. Da mặt càng dày càng tốt."

Đúng lúc Phong Duật Nam đến, tình cờ nghe được, không nhịn được cười phá lên."Nghị ca, anh đang dạy anh ấy cái gì vậy?"

"Nhóc con như cậu thì biết gì? Im lặng mà nghe."

An Thực cau có "Kẻ trắng hoa như cậu, tại sao tôi phải nghe."

Nghe vậy, Lăng Nghị đầy bất mãn, anh trắng hoa?? Nói câu này thật không biết ngượng "Tôi trắng hoa, chẳng lẽ trước kia cậu không có. Hừ... lão tử đây, kinh nghiệm đây người."

"Tôi chưa thấy cậu theo đuổi ai bao giờ."

"Ai nói không có."

Hai người bọn họ đều kinh ngạc, người như Lăng Nghị lại chịu theo đuổi phụ nữ. Phong Duật Nam hỏi "Là ai? Khi nào?"

Lăng Nghị âm ừ trả lời "Là cô bé gần nhà tôi lúc năm tuổi."

"Thì ra, cậu háo sắc từ trong bụng mẹ." An Thực buông ra một câu, năm tuổi đã đi gạ gẫm con gái nhà người ta. Thực không thể xem thường tài trêu hoa ghẹo bướm của Lăng Nghị.

Lăng Nghị như nổi cung thiên, gầm lên "Mẹ nó, cậu không cần thì thôi, tôi không rãnh mà giúp. Hừ."

"Thực ca, để em giúp anh." Phong Duật Nam cất tiếng.

Anh là có lòng tốt muốn giúp, nhưng không ngờ lại bị từ chối, không những thế còn bị mỉa mai "Cậu? Nhìn cậu và Tố Nghi là biết rất nhàm chán."

"Còn đỡ hơn hai người." Anh tím tái mặt mày, tức giận nói. Anh và Tố Nghi thì thế nào? Còn hơn những kẻ suốt ngày "bắn hoa đào".

Lăng Nghị cười khẩy, ngã lưng về phía sau "Thế nào? Nếu xin lỗi đàn ông, lão tử nể mặt dạy cho cậu."

An Thực không nói không rằng bỏ về, Lăng Nghị ngó người, vội chạy theo "Này này, tên khốn, xin lỗi một câu khó thế à? Tôi đây làm phước dạy không cho cậu." Để hấn đau khổ vì Diệp Dao, bạn bè lâu năm như Lăng Nghị cũng thấy khó chịu.

An Thực lần đầu tiên trong đời thật lòng yêu một người đã là chuyện hiếm có, Lăng Nghị theo đuổi phụ nữ càng khiến người khác khó tin.

... ..

Sở cảnh sát vừa thông báo có một vụ giết người xảy ra ở gần sông Hoàng Phố, Diệp Dao cùng người trong tổ lập tức đến hiện trường. Nạn nhân là hai người đàn ông trạc tuổi 24, 25. Diệp Dao nhìn kỹ khuôn mặt của họ, trong lòng không ngừng kinh ngạc, là hai người đã làm cô bị thương ở trung tâm thương mại, hơn nữa còn bị An Thực bắn vào chân, nhưng, tay phải đã bị chặt đứt.

Sau khi có xét nghiệm tử thi, Diệp Dao đọc sơ qua một lần, nguyên nhân tử vong do vết chém chí mạng ở cổ, trước đó có xảy ra ẩu đả. Dương Cảnh Kiệt cất tiếng "Vụ án này không nhỏ, anh đã điều tra lai lịch, bọn họ là người của Tiêu Mạnh, ngày hôm qua cũng có mặt ở hộp đêm gây rối. Một trong hai người còn có một người mẹ. Người thông báo phát hiện hai xác chết còn chưa tìm được."

Diệp Dao trầm tư, lại là An Thực?! Vẫn là kẻ giết người không góm tay. Được, nếu đã vậy, cô sẽ tổng hãn vào tù. Thấy Diệp Dao bỏ đi, anh vội hỏi "Em đi đâu vậy?"

"Em đi lấy lệnh bắt giam."

Dương Cảnh Kiệt sửng sốt, không lẽ cô biết hung thủ là ai?? Anh đứng dậy đi theo.

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

5. Chương 5

Quản gia dẫn theo cảnh sát vào nhà, ông nhìn cô gái mặc cảnh phục đi phía trước thật rất quen. Giống như đã gặp ở đâu rồi. An Thực ngồi dưới sảnh đọc báo, nghe quản gia thông báo, mới ngược mặt lên. Hắn vừa thấy Diệp Dao, trong lòng dịu dàng rất nhiều, nhìn bên cạnh thấy vài ba tên nữa mặt lại thêm lạnh.

Diệp Dao lạnh lùng cất tiếng "An Thực, tôi bắt chú vì tình nghi có liên quan đến vụ án hai người bị giết. Mời đi theo chúng tôi."

Mắt liếc tấm giấy trước mặt, khước môi hắn hờ hững nhếch lên, không nói câu nào, thông thả đi cùng cô. Điều này khiến bọn họ rất nghi hoặc, cũng không cần phải dùng còng tay.

Trong phòng thẩm vấn, Diệp Dao ngồi đối diện quan sát An Thực, hai người bọn họ, trên mặt không chút biểu cảm như khối hàn băng lớn đang đấu với nhau xem ai lạnh lùng hơn. Dương Cảnh Kiệt cùng anh em đứng sau tấm kính cảm thấy không ổn, liền nhắc nhở "Tiểu Dao, không nên kéo dài thời gian."

Diệp Dao nghe giọng nói phát ra từ tai nghe, mới chịu cất tiếng "Nói, có phải chú đã giết hai người này?" Cô đẩy hai bức hình về phía hắn.

An Thực trầm ngâm, khẽ lắc đầu "Không."

"Còn nguy hiểm, trên phố, chú là người đã nổ súng bắn vào họ. Ngay hôm sau liền thấy xác của hai người đó. Đừng tưởng tôi không biết những người khác bàn tán, bất kể người nào dám đến địa bàn của An Thực gây rối, sẽ chết không toàn thân."

An Thực nhếch môi, tay chống cằm nhìn cô "Em đến chỗ tôi gây rối nhiều lần mà vẫn sống đấy thôi."

"Tôi không có thời gian đùa giỡn với chú."

"Tắt hết máy quay, đuổi bọn họ ra ngoài. Tôi nói em biết."

Diệp Dao im lặng như đang suy nghĩ điều gì, sau đó tắt hết máy quay phim, ra ngoài nói anh em đi ra. "Bây giờ được rồi chứ."

An Thực khẽ cười, hãnh thích cô ngoan ngoãn như vậy hơn, hai chân duỗi dài gác lên bàn, giọng điệu đầy giễu cợt "Tay, là do tôi chặt, nhưng người, thì không phải tôi giết."

Diệp Dao tuy không muốn tin nhưng cũng không còn cách nào khác. Cô hiểu rõ bản tính của hắn, nếu đã làm, chắc chắn sẽ nhận. Nhưng An Thực lại là kẻ tình nghi số một. Diệp Dao cất tiếng "Nếu chú không nhận tội, tôi sẽ bắt giam chú."

"Dao nhi, bắt người trái phép sẽ bị kiện ngược đấy. Rõ ràng tin tôi trong sạch, tại sao lại miễn cưỡng như vậy."

Diệp Dao mím môi, cô rất muốn tổng người đàn ông này vào tù càng sớm càng tốt để hắn đền tội cho gia đình cô. Nhưng cô là cảnh sát, không thể làm việc lỗ mãng. Diệp Dao cười lạnh "Tay chú đã giết bao nhiêu mạng người, tưởng tôi không biết sao? Hồ sơ vụ án liên quan đến chú trong sở nhiều gấp mấy lần. Chú nói tôi tin thế nào đây?"

An Thực nhìn đôi mắt chất đầy lửa giận của cô, dù tức giận nhưng vẫn giữ bình thản. Điểm này rất giống hãn, khóe môi An Thực giương lên, ôn nhu nói "Dao nhi, tôi, ngoài chuyện đó ra, thì chưa từng gạt em điều gì." Sau đó đứng dậy, tiến ra cửa "Nếu không còn gì tôi về đây."

Diệp Dao trầm mặc trong phòng tối, tim cô đập rất mạnh, cô không thể phủ nhận lời của hãn cũng không thể không hận. Diệp Dao khẽ thở dài, lấy tài liệu đi ra ngoài.... Cuối cùng lại để hãn đi một cách dễ dàng như vậy.

.....

An Thực quay trở về biệt thự, hãn không hứng thú đến vụ án của cô, trên đời này người chết vì bị giết không thiếu, hơn nữa, hai kẻ đó còn là người trong xã hội đen, sớm muộn cũng chết. Cây hoa đào lâu năm trong vườn đang độ mãn khai, chỉ cần một cơn gió nhẹ tản qua sẽ khiến những cánh hoa mỏng manh rơi đầy trời, thu hút sự chú ý của An Thực, hãn khẽ thở dài, xuân đến rồi.

Lúc Diệp Dao còn ở đây, cô thường ngồi dưới gốc cây vẽ tranh, An Thực còn nhớ, cô đã nằm trên chân hãn ngủ rất ngon. Hoa đào nở rất đẹp, nhìn giống như tuyết rơi. Diệp Dao cười tươi nói "Chú nhìn xem, có giống tuyết không?"

An Thực lúc ấy chỉ mỉm cười, cùng cô nhìn khung cảnh hết đời mỹ lệ, cô híp mắt nói "Chúng ta gặp nhau vào xuân phân đúng không? Sau này, chỉ cần đến ngày này, chú nhất định phải cùng con ngắm hoa đào nở."

"Được, chú hứa."

Nhưng bây giờ, lại chỉ còn An Thực đứng đây, hãn trầm ngâm hồi lâu nhìn cây hoa đào. Lời hứa rốt cuộc cũng thể giữ được, ánh mắt đen huyền ngập tràn bi ai....

... ..

Vì không có bằng chứng chứng minh An Thực là người đã giết hai thanh niên kia, sở cảnh sát đành phải thay đổi hướng đi và điều tra lại. Nhưng họ vẫn cho rằng việc này có liên quan đến An Thực. Chỉ cần có bằng chứng sẽ bắt được hắn. Nếu cảnh sát có thể loại được một người có tiếng tăm lớn như An Thực thì đất Trung Hoa này sẽ bớt loạn hơn.

Diệp Dao hiện đang đi tuần tra, xem xét xung quanh, nạn nhân bị vứt xác ở góc sông Hoàng Phố, thì nên kiểm tra ở đó. Đột nhiên, tiếng kèn xe hơi vang lên, Diệp Dao quay lại, cặp mắt ghét bỏ không muốn nhìn người đàn ông trong xe. An Thực nghiêng đầu ra ngoài, cất tiếng "Tôi mời em ăn cơm."

Diệp Dao không quan tâm, chân bước đều bỏ đi. An Thực nhấn ga chạy theo "Có cần tôi bế em vào xe không?"

Cô vẫn không để ý, hãm dừng xe, bước xuống chặn trước mặt cô, đôi mắt hiện rõ không vui, Diệp Dao bình thản nhìn thẳng hắn, không có ý muốn nói chuyện, An Thực nắm tay cô kéo đi, mày liễu nhíu lại, cô cố gắng thoát tay "Chú điên sao? Bỏ ra."

Gần đó vang lên tiếng hét "Ăn cướp, giúp tôi, làm ơn bắt cậu ta lại."

Diệp Dao nhìn tên cướp chạy lướt qua, tay vung mạnh, hất An Thực ra, chạy theo. Hắn ngạc nhiên, thấy cô mặc cảnh phục, chân mang giày đế cao chạy rất nhanh. Miệng rủa thầm một câu "Thằng khốn, làm gián đoạn việc của ông." Sau đó cũng đuổi theo.

Diệp Dao hét lên "Đứng lại." nhưng tên cướp không nghe, trên đường bỏ chạy còn đẩy ngã mấy người. Đột nhiên hắn đứng lại, cô còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy An Thực dùng một cước đánh ngã tên cướp xuống đất. Cô nhíu mày chạy đến còng tay hắn ta, giờ thì cô đã biết: Trong cuộc rượt đuổi, câu nói vô dụng nhất chính là "đứng lại".

Giao hẳn cho đồn cảnh sát gần đó, trả túi sách cho người phụ nữ kia. An Thực điềm nhiên nói "Tôi giúp em bắt cướp, nên trả công tôi bằng một bữa trưa."

Diệp Dao nhếch môi cười lạnh "Tôi có nhờ chú sao? Lo chuyện bao đồng."

"Một bữa trưa đối với em khó thế sao?"

"Tôi chính là không muốn ăn với chú."

Diệp Dao quay mặt bỏ đi, lại bị An Thực kéo ngược, dường như bản tính của hẳn không cho phép người khác từ chối, nâng cô lên quăng vào xe. Diệp Dao tức đến đỏ mặt, giơ chân đạp hẳn, liền bị nắm lại, vung tay đánh cũng bị chặn, cô hừ mũi, vươn tay còn lại, nhưng An Thực cũng rất nhanh né sang một bên, cất giọng trầm trầm bất mãn "Tôi chỉ có hai tay, nhưng em có tin tôi giữ chặt tay chân em một cách gọn nhẹ không? Còn không ngoan ngoãn ngồi yên?"

Diệp Dao không thể phản kháng, cũng không cách nào cự lại, đành im lặng. An Thực rất hài lòng, nhấn ga rời đi.

Nhà hàng gần sông Hoàng Phố đông đúc người ra vào, An Thực đưa Diệp Dao vào phòng đặt sẵn, căn phòng này cách xa với bên ngoài ồn ào, từ trong nhìn ra cửa sổ có thể thấy rõ sông Hoàng Phố chảy dài óng ánh nắng chiều. Diệp Dao ngồi xuống, khuôn mặt trắng mịn hiện rõ sự chán ghét, bất mãn.

An Thực gọi món xong, đưa mắt nhìn cô "Cau có như vậy làm gì?"

Hẳn còn không biết nguyên nhân, Diệp Dao nhin không được trừng mắt nhìn hẳn. Phục vụ dọn thức ăn lên bàn, đều là món cô thích, nhiều năm như vậy, An Thực vẫn nhớ khẩu vị của cô?

An Thực gấp vào chén Diệp Dao một miếng thịt, cất giọng "Ăn thử xem."

Cô ăn thử, không tệ. Cứ coi như vì hăn giúp cô nhanh chóng bắt cướp nên cùng ăn một bữa. An Thực nhìn cô ăn cơm, khoe miệng khê gương lên, thong thả dùng bữa. Hăn đã chờ đợi rất lâu mới có thể cùng cô ngồi ăn cơm chung. Diệp Dao vẫn là cô bé hăn hết lòng yêu thương.

Một lúc sau điện thoại bất chợt reo lên, Diệp Dao nhận được thông báo ở sở cảnh sát, nên phải đi về. An Thực nhíu mày, tại sao trên đời này lại có lắm kẻ phá rối chuyện của hăn như vậy? Diệp Dao dùng khăn tay lau miệng, cất tiếng nói "Tôi phải về rồi."

"Dao nhi...."

Chính là lúc Diệp Dao đưa tay mở cửa, liền bị một cánh tay to lớn chặn lại, An Thực đứng ngay sau lưng, khoảng cách rất gần khiến tim cô đập mạnh. Giọng nói trầm ấm, đầy nam tính khẽ vang "Có một chuyện, tôi nhất định phải nói với em."

Diệp Dao cố gắng giữ bình tĩnh "Chú nói đi."

".... Tôi nhớ em."

Câu nói của hăn khiến cô đầy kinh ngạc. Ngay từ khi gặp lại, hăn đã muốn nói ba chữ ấy, chỉ là, không có cơ hội. Hăn biết, mình đã gây cho Diệp Dao tổn thương rất lớn, muốn cô chấp nhận hăn một lần nữa là chuyện rất khó. An Thực nói tiếp "Năm năm qua, chưa một lần tôi ngưng nghĩ về em, ngay cả thờ tôi cũng dành để nhớ em. Nếu có thể, tôi ước mình đủ dũng cảm để vứt bỏ mối tình này, nhưng lại không thể."

Diệp Dao trầm mặc, khoảnh khắc ấy, tim cô rung động mãnh liệt. Cơ thể không cách nào di chuyển, từ khoảng cách này, cô có thể cảm nhận được hơi thở thanh lạnh cùng nhịp tim vội vã của An Thực, cô nắm chặt vạt

áo, nuốt run rẩy vào lòng "Đối với tôi, chú vẫn là kẻ giết người không góm tay. Tôi và chú, sớm đã là hai thế giới khác nhau..."

Dứt lời, Diệp Dao đẩy cửa bước đi. Bàn chân nhanh chóng rời khỏi nhà hàng. Cô sợ, nếu còn đứng đó, cô sẽ rung động vì lời nói của An Thực. Mỗi lần hấn xuất hiện, đều làm tâm tư cô hỗn loạn, cố gắng lắm mới có thể kìm nén. Năm năm qua, không biết Diệp Dao lặp đi lặp lại bao nhiêu lần rằng cô hận An Thực - hấn là kẻ hại chết ba mẹ cô. Nhưng vẫn không thể chối bỏ việc cô từng rất yêu An Thực. Nếu ngay từ đầu, hấn sớm nói sự thật, có lẽ.... cô và hấn sẽ không như bây giờ.

An Thực trầm mặc đứng sau cánh cửa gỗ, mỗi lần bị cô cự tuyệt, tim thực rất đau, không một từ ngữ nào có thể diễn tả tâm trạng lúc này. An Thực muốn nhìn lại nụ cười của Diệp Dao lúc nhỏ vì hấn tỏa sáng, vì hấn mà hạnh phúc. Bất luận là việc gì, Diệp Dao cũng muốn học, chỉ để không trở thành gánh nặng của An Thực. Cô bé đó, dù cố chấp nhưng vẫn khiến người khác thương yêu. Thở nhẹ một hơi, nếu sớm biết kết quả như bây giờ, hấn đã để cô biết sự thật.

Bất luận là ai, dù lạnh lùng đến đâu, trái tim có sắc đá thế nào, cũng đã từng trải qua một lần tổn thương trong đời. Có người nói, tổn thương giống như vết thương ngoài da sẽ sớm lành, còn tôi thì nghĩ, tổn thương, chính là vết sẹo cắm sâu vào tận đáy lòng mãi không thể phai nhòa.

Nhiều người nói tình yêu là thứ xa xỉ nhất thế gian, nhưng hạnh phúc còn xa xỉ hơn gấp vạn lần.

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

6. Chương 6

Tố Nghi đứng gần sở cảnh sát, khi thấy Diệp Dao trở về vội lên tiếng gọi "Tiểu Dao."

Diệp Dao nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, có vẻ từng gặp qua nhưng vẫn là không nhớ là ai. Tố Nghi mỉm cười "Là chị, Tố Nghi. Còn nhớ không?"

"Lâu quá không gặp." Diệp Dao khẽ cười, lúc còn nhỏ, Tố Nghi thường xuyên đến "Nguyệt" chơi cùng cô, có thể nói bọn họ còn thân như chị em ruột. Mỗi khi có chuyện Diệp Dao đều tìm Tố Nghi. Nhiều năm trôi qua, cô vẫn giữ nét thanh tú, xinh đẹp dịu dàng như vậy.

Cô cùng Tố Nghi đến quán nước gần đó, Diệp Dao hỏi "Chị tìm em có chuyện gì sao? Nếu là vì An Thực thì không cần thiết."

Tố Nghi không mấy kinh ngạc, vì từ nhỏ Diệp Dao là người rất nhạy cảm và tinh tế. Dễ dàng hiểu ý người khác. Tố Nghi dịu dàng cất tiếng "Tiểu Dao, chị chỉ là thay anh ấy nói với em vài câu thôi."

Diệp Dao miễn cưỡng lắng nghe. "Tiểu Dao, khi em bỏ đi, An Thực như phát điên lên, để tìm em, anh ấy như lật tung cả trái đất. An Thực rất yêu em. Chuyện năm đó chỉ là vô tình, thật tâm anh ấy cũng không muốn giấu em."

Tố Nghi tuy không thể nhìn thấu tâm tư người khác nhưng cô biết tình cảm Diệp Dao dành cho An Thực cũng rất nhiều. Diệp Dao vốn không hận đến mức này, chỉ là đang giận dỗi việc hăn lừa dối cô. Tố Nghi mỉm cười, vỗ nhẹ tay Diệp Dao "Nếu có thể tha thứ thì tha thứ đi."

Diệp Dao trầm tư, cô không biết phải trả lời Tố Nghi thế nào....

....

Dương Cảnh Kiệt nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, tay lướt chuột, lông mày lâu lâu chau lại. Thấy vậy, Du Phong cất tiếng "Anh Kiệt, sao lại cau có như vậy? Hử? Quà sinh nhật cho phụ nữ? Anh định tặng ai vậy?"

Dương Cảnh Kiệt đẩy đầu cậu ra, bất mãn gằn giọng "Nhiều chuyện."

"Haha, Du Phong, cậu còn không biết. Tiểu Dương người ta là muốn chọn quà cho Tiểu Diệp." Lão Từ là cảnh sát lão làng hơn nữa cũng là đội trưởng cất tiếng trêu chọc. Cả đội sớm đã nhận ra tình cảm Dương Cảnh Kiệt dành cho Diệp Dao, chỉ có mình cô là không biết.

Du Phong gật gù "Phải rồi, tuần sau là sinh nhật chị Diệp. Ai da, anh cũng nhanh tay thật đấy."

Dương Cảnh Kiệt nhíu mày "Liên quan đến cậu à!"

Bọn họ cười rộ lên, đúng lúc Diệp Dao từ ngoài đi vào, nhìn thấy cô, Lão Từ ho khan nhắc nhở, Dương Cảnh Kiệt vội tắt máy tính, thấy biểu hiện bất thường, cô nhíu mày hỏi "Có chuyện gì à?"

"Chị Diệp, tuần sau chị rãnh không?" Tâm Liên vui vẻ nói.

"Tuần sau? Tôi rãnh."

"Vậy thì tốt, tuần sau chị nhất định phải đi với tụi em." Nói xong liền quay sang nháy mắt với Dương Cảnh Kiệt. Người khô khan lại không có kinh nghiệm như anh cô cũng nên giúp một tay, mau mau tác thành cho bọn họ.

Diệp Dao cũng không suy nghĩ nhiều, chắc đồng nghiệp rủ cô đi ăn uống cho khuây khỏa.

.....

Bang "Nguyệt" có vụ làm ăn lớn với một lão đại ở Bắc Kinh, bọn họ trao đổi hàng hóa rất cẩn thận. Đối phương họ Cao. Đây là lần thứ hai họ hợp tác làm ăn với nhau. Gã nhận hàng, khóe miệng giương lên "Rất tốt, nhanh như vậy đã xong. Phải rồi, tôi nghe nói, gần đây cảnh sát đã phá một vài vụ làm ăn trong xã hội đen đúng không?"

Ánh mắt thâm trầm của An Thực lướt một lượt, cất giọng trả lời "Phải. Ông lo à?"

Gã cười phá lên, lắc đầu nói "Tôi chỉ thắc mắc thôi, từ trước đến nay tôi không thích cảnh sát rồi, hơn nữa, nghe nói còn là phụ nữ, nên tôi rất tò mò."

"Không cần thiết. Việc này cứ để tôi."

"Cậu có hứng thú?"

"Phải, vì tôi và bọn họ có ân oán từ trước. Tôi mong ông sẽ không nhúng tay vào."

"Hừm.... được. Nếu cần gì cứ gọi tôi." Gã đứng dậy, mỉm cười chào rồi bỏ về.

Đợi gã đi khỏi, Phong Duật Nam cất tiếng "Xem ra bọn họ đã điều tra được là Tiểu Dao rồi."

An Thực trầm tư, nếu gã họ Cao kia đã biết là Diệp Dao làm thì người trong xã hội đen ít nhiều cũng sẽ biết. Hẳn nhất định không để cô tổn thương thêm lần nào nữa. Dù cho hẳn có lên tiếng bọn họ cũng sẽ ngầm hành động. Nếu bọn chúng biết mối quan hệ của cô và anh thì càng thêm phức tạp. Cần phải khiến cô từ bỏ ngành cảnh sát, quay về biệt thự "Nguyệt", chỉ như vậy cô mới an toàn. "Trác Sâm, cậu cho vài anh em ngầm bảo vệ Dao nhi, nhớ đừng để cô ấy phát hiện. Nếu không có chuyện gì nghiêm trọng thì đừng ra mặt."

Trác Sâm gật đầu nhận lệnh, Lăng Nghị ngồi bên cạnh cất tiếng mỉa mai, người trong thế giới ngầm đều né tránh cảnh sát vì không muốn phiền phức, bây giờ lại đi bảo vệ họ "Haha, xã hội đen mà đi bảo vệ cảnh sát. Nực cười."

An Thực trừng mắt "Đừng để khi cậu chết tôi không đến thắp nhang."

Lăng Nghị cứng họng, buông ra câu chửi thề, sau đó đứng dậy đi về. Sao trên đời này lại có một người luôn nghiêm túc như An Thực? Thật nhàm chán.

Diệp Dao đi siêu thị mua đồ ăn, lần trước đóng mì gói và thực phẩm ăn liền đều bị An Thực ném đi, bây giờ cô phải mua lại. Vô tình gặp Tố Nghi, cô mỉm cười chào, Tố Nghi vui vẻ nói "Em cũng đi mua đồ để nấu bữa tối sao?"

Diệp Dao gật đầu, cô nói tiếp "Hay em sang nhà chị ăn cơm nhé. Hôm nay Duật Nam không có nhà."

Diệp Dao trầm tư, như vậy không tiện cho lắm. Tố Nghi thấy cô im lặng, liền cất tiếng "Chị cũng chỉ ăn một mình, sao hả? Em không chê cơm chị nấu thì sang nhà chị nhé."

"Vâng." Diệp Dao hết cách đành gật đầu đồng ý. Tuy cô đã quen ăn một mình nhưng cũng không nỡ từ chối Tố Nghi.

Tố Nghi cười tươi, nụ cười của cô như ánh mặt trời chói lọi "Vậy chúng ta cùng đi mua thức ăn."

Ngôi nhà của Tố Nghi và Phong Duật Nam tuy không phải rộng lớn như biệt thự "Nguyệt" nhưng cũng không gọi là nhỏ, có thể xem là đầy đủ tiện nghi. Tố Nghi đưa Diệp Dao vào phòng bếp, cùng chuẩn bị bữa tối. Diệp Dao nhìn xung quanh, từ đầu đến cuối luôn giữ trạng thái trầm mặc.

Cô nhớ lại năm mười lăm tuổi, vì An Thực đã nhờ đầu bếp Thẩm dạy nấu ăn, kết quả làm bản thân bị thương nên bị An Thực cấm không được vào bếp. Sau này, khi sống ở Đài Loan, cô tự thân vận động, học từ sách dạy nấu ăn mà chăm sóc bản thân. Tố Nghi thấy cô đứng im, liền cất tiếng "Tiểu Dao, em ngồi ở bàn chờ nhé."

Diệp Dao giật mình bừng tỉnh, lắc đầu nói "Không cần đâu, em cũng biết nấu để em giúp chị."

"Vậy sao, được, nhớ cẩn thận."

Cô giúp Tố Nghi rửa rau, nấu nướng một chút. Hai người cùng ngồi ăn cơm chung. Diệp Dao không quen với việc ăn cơm cùng người khác nên có chút mất tự nhiên. Tố Nghi nhìn cô, trong lòng thầm thở dài, Diệp Dao rốt cuộc đã không còn là cô bé hay cười như trước. Đôi mắt màu nâu sáng lấp lánh chứa đầy ưu phiền. Khiến cô không biết phải làm thế nào.

Diệp Dao ăn xong, giúp Tố Nghi rửa chén, bên ngoài chợt có tiếng mở cửa, Tố Nghi nhú mày đi ra ngoài nhìn, không ngờ Phong Duật Nam đột

nhiên về sớm, hơn nữa còn có Lăng Nghị và An Thực.

Lăng Nghị cười tươi "Chào em dâu."

Nhìn vẻ mặt ngờ nghệch của cô, Phong Duật Nam bật cười "Sao vậy?"

"Tại sao anh lại về sớm như vậy? Không phải nói hôm nay bận?"

"Để em ở nhà một mình anh không an tâm. Phải rồi, nhà có khách sao?" Lúc này hẳn nghe có tiếng nói chuyện.

Tố Nghi định trả lời thì Diệp Dao ở trong bếp đi ra khiến bọn họ sửng người. An Thực nhìn thấy cô, sắc mặt liền thay đổi, dịu dàng hẳn đi. Diệp Dao lạnh nhạt nói "Chị Tố Nghi, em về đây." Sau đó cầm lấy túi xách bỏ đi. An Thực liền chạy theo.

"Để tôi đưa em về."

Diệp Dao lạnh lùng đáp "Không cần."

"Em muốn tự đi hay để tôi bế?"

Diệp Dao quay lại nhíu mày, hẳn từ khi nào lại thích bắt ép cô như thế. Cô mặc kệ, chân bước đều. An Thực nhanh chóng dùng tay muốn bế cô, liền bị Diệp Dao gạt ra, dùng chân đá vào người hắn.

An Thực gằn giọng "Em muốn tôi tuyệt tử tuyệt tôn sao?" Cô gái này, dám nhắm ngay hạ bộ mà ra tay, nếu không phải hắn nhanh trí, sớm đã bị cô hạ gục rồi. Mỗi lần gặp, nếu không phải đánh thì mắng người vô cớ.

Diệp Dao nhướn mày, nhàn hạ đáp "May cho chú là không trúng."

"Nếu em dám làm vậy, tôi đảm bảo, cả đời còn lại em cũng không sinh được con."

"Vô sỉ." Diệp Dao vung tay đánh hấn, An Thực né sang một bên, cô càng đánh thêm. Hấn cau có giữ chặt tay cô "Tôi còn chưa nói xong, em đánh cái gì?"

"Buông ra." Hấn dám nói những câu vô lại với cô. Còn ở đó lớn giọng.

An Thực khẽ thở dài "Ý tôi là em sẽ không thể có con với người khác..." Ngừng lại một chút, khóe môi hấn nhếch lên "...nhưng với tôi thì được."

"Chú....!!!!" Diệp Dao bị chọc tức, hất hấn ra, dùng hết lực đâm thẳng vào bụng An Thực. Hấn nhíu mày ôm bụng. Đánh trúng rồi, cô rất thỏa mãn, nhanh chóng bỏ đi.

An Thực nhìn theo, thở dài một tiếng. Người như hấn, lần đầu tiên bị phụ nữ đánh, hơn nữa còn là một cô bé hai mươi mấy tuổi.

Diệp Dao vừa đi vừa lẩm bẩm, An Thực khốn khiếp, đúng là tên bỉ ổi vô liêm sỉ, nhưng trong tâm chợt dâng lên một cảm xúc ngọt ngào.... Diệp Dao nhíu mày, đây là loại cảm xúc gì.

Cô dừng lại, trầm tư bất động tại chỗ. Diệp Dao đối với An Thực rất cuộc là yêu hay hận. Chính bản thân cũng chưa hiểu rõ, chỉ có điều... cô không muốn tiếp xúc với loại người như An Thực.

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần

www.dtv-ebook.com

7. Chương 7

Trong phòng họp, không khí có chút căng thẳng, Diệp Dao cùng đồng nghiệp im lặng lắng nghe "Hiện tại, tôi vừa nhận được tin có một cuộc mua bán ma túy sẽ xảy ra. Người đưa tin đã cung cấp thông tin, vào bảy giờ tối nay tại thành phố Phổ Đà bang Bắc Đoàn sẽ giao dịch. Sở trưởng có lệnh, đội chúng ta đi thực hiện nhiệm vụ."

"Chắc chắn là thông tin chính xác?" Dương Cảnh Kiệt cất tiếng. Bọn họ không thể biết được đây có phải là tin thật hay là cái bẫy. Diệp Dao cũng từng bị lừa một lần. Việc này rất nguy hiểm và quan trọng nên không thể sơ suất.

Lão Từ gật đầu "Đây là tin chính xác. Mọi người hãy nghe sắp xếp. Cảnh Kiệt, cậu phụ trách chỉ huy đội B, gồm Du Phong, Tâm Liên và Diệp Dao, sẽ nấp trong tối, để tiếp ứng cho đội của tôi. Nếu đây là cái bẫy, các cậu phải gọi viện trợ dừng hành động lỗ mãng. Bang Bắc Đoàn là bang phái lớn mạnh, chỉ có bao nhiêu đây người vốn không thể chống lại trăm tên. Mọi hiểu rõ rồi chứ."

"Rõ." Cả đội đồng thanh nhận lệnh. Diệp Dao trầm tư, thông tin giao dịch quan trọng như vậy sao lại dễ dàng để lộ? Một bang phái lớn mạnh không thể làm việc sơ suất. Giống như An Thực, hẳn đã lập kế hoạch nhằm bắt cô. Diệp Dao cất giọng "Chú Từ, chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn."

Lão Từ nhìn cô, chắc chắn cất tiếng "Tiểu Diệp, cháu yên tâm, người chỉ điểm là do chú chọn, chú cũng đã xem xét kỹ lưỡng rồi. Không có vấn

đề gì đâu.”

Diệp Dao gật đầu, Lão Từ vỗ vai cô, sau đó bỏ đi. Cô quay lại bàn làm việc, Dương Cảnh Kiệt khẽ cười “Tiểu Dao, em nên tin tưởng tài phán đoán của đội trưởng.”

“Tất nhiên là em tin tưởng, chỉ là...” Cô im lặng không nói tiếp, chỉ là lần này hình như đội trưởng làm việc hơi hấp tấp. Trong tâm dường như có linh cảm không hay.

“An ca, em nghĩ đây là tin giả.” – Trác Sâm cất tiếng, tin bang Bắc Đoàn giao dịch trong đêm nay, ít nhiều đã bị lộ ra ngoài. Mặc dù nhìn bên ngoài thế giới ngậm dường như rất sóng yên biển lặng, nhưng bên trong rất phức tạp. Có một số người đang lên kế hoạch đối phó với An Thực và Diệp Dao, vì cô là người đã từng phá phi vụ làm ăn của bọn họ, tổn thất rất lớn, mỗi thù này không trả thì bọn họ còn mặt mũi để làm ăn?? Còn An Thực, bọn chúng đang nghi ngờ hẳn qua lại với cảnh sát.

Phong Duật Nam gật đầu “Không lý nào tin tức lại dễ dàng lọt ra ngoài như vậy, chỉ khi muốn bẫy ai đó.” Người trong hắc đạo, mỗi khi làm việc đều rất thận trọng, vì mỗi phi vụ số tiền lên đến hơn trăm triệu, bọn họ tuyệt nhiên phải tính toán kỹ lưỡng.

An Thực phun ra làn khói trắng, ánh mắt lạnh lẽo âm u “Lúc mấy giờ?”

“Bảy giờ tối nay.”

“Chung Nguyễn, cậu dẫn theo vài anh em tập kích ở đó, chỉ khi là bẫy thì hãy trà trộn vào đám cảnh sát. Nhớ kỹ, đừng để bị phát hiện và bảo vệ Dao nhi. A Đông, Trác Sâm người của cậu chặn Bắc Đoàn, không cho bọn chúng có cơ hội hỗ trợ nhau.” An Thực điềm đạm phân phó.

Lăng Nghị ngồi bên cạnh, buông tạp chí xuống, cất tiếng “Cậu không định đến đó?”

“Tất nhiên là đến.” Nếu hăn không đến, Diệp Dao sẽ không thể an toàn.

“Để tôi và Duật Nam đi cùng cậu.” Lăng Nghị nhún vai, tiếp tục đọc tạp chí. Xem ra, lời cảnh cáo của An Thực dường như không có tác dụng. Hăn đã tuyên bố, không một ai được động đến Diệp Dao, với danh nghĩa là có ân oán cần giải quyết, vậy mà vẫn có người tự ý làm việc. Xã hội đen có bao nhiêu bang phái, có mấy trăm người, một mình An Thực vốn không thể quản hết.

.....

Diệp Dao chuẩn bị mọi thứ xong, như kế hoạch cùng đội của mình nắp gần đó, hơn nữa còn quan sát xung quanh rất kỹ, Dương Cảnh Kiệt đưa cho cô thêm súng và hộp đạn “Tiểu Dao, cẩn thận.”

“Ừm.”

“Chị Diệp, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, sau đó chúng ta cùng đi uống rượu, ăn mừng.” Giọng của Tâm Liên vang lên trong tai nghe. Diệp Dao khẽ cười đồng ý “Được. Quyết định như vậy”

Bên phía đối diện, đội A do Lão Từ chỉ huy, đang chờ đợi cuộc giao dịch diễn ra. Địa điểm là khu nhà hoang, Đoàn Khiêm Luân một tay đút túi quần, dáng người cao lớn, ánh mắt tinh nhạy nhìn phía xa. Điều thuốc trên tay sắp tàn, khi người lạ mặt xuất hiện, khóe môi hăn giương lên, quăng điều thuốc xuống đất. Cất tiếng “Đây là hàng ông cần.” Thấy tay cho người phía sau đưa chiếc vali đen, người lạ mặt mở ra, tay cầm gói bột trắng, gật đầu vui vẻ “Tốt, tiền của cậu.”

Lão Từ đứng gần đó, cất tiếng ra lệnh qua tai nghe “Đội A, hành động.”

Diệp Dao vừa nghe, vội can ngăn "Khoan đã..." nhưng không kịp.

“Tất cả giơ tay lên.” - Giọng ông hô to, mũi súng chĩa thẳng về phía Đoàn Khiệm Luân.

Hắn bình thản nhìn đám người cảnh sát, khóe môi cao ngạo nhếch lên, người đàn ông kia cầm vali nhú mào, Đoàn Khiệm Luân cất giọng "Các người làm gì vậy?"

"Đoàn Khiệm Luân, chúng tôi bắt anh vì tôi buôn bán ma túy trái phép."

"Haha.... Thật biết nói đùa, ông kiểm tra xem đây là gì?" Đoàn Khiệm Luân cầm gói bột trắng quăng về phía ông.

Lão Từ cầm lấy mở ra xem, bên trong là bột nở bình thường, ông kinh ngạc, ngược nhìn hắn. Đoàn Khiệm Luân vui vẻ nói "Chúng tôi mua bán bột nở để làm bánh cũng cần sự cho phép của cảnh sát sao?"

"Ngụy biện, đừng tưởng chúng tôi không biết việc làm của các người. Đồ Dung, bắt họ lại."

Đồ Dung cùng vài anh em lấy còng ở sau lưng ra, tiến đến phía đám người Bắc Đoàn. Đoàn Khiệm Luân vẫn giữ trạng thái vui vẻ đến bình thản. Nụ cười của hắn chứa đầy hàm ý. Lão Từ khó hiểu, lý nào lại có chuyện này, đúng như Diệp Dao nói, tất cả chỉ là cái bẫy, hay.... trong sở cảnh sát có nội gián??

Diệp Dao bước ra, đứng trước mặt Lão Từ, cô quả nhiên đoán không sai "Chú Từ, đi thôi."

Nhưng, nếu là bây, tại sao bọn họ lại dễ dàng để cảnh sát bắt? Đoàn Khiêm Luân phát hiện ra sự xuất hiện của Diệp Dao, liền cất tiếng "Cô là cảnh sát Diệp?"

Diệp Dao quay sang, ánh mắt sắc bén lướt ngang người hắn. Trong đầu lóe lên tia nghi hoặc, chẳng lẽ...

"Tiểu Dao, chú Từ, cẩn thận." Tiếng súng đột nhiên vang lên, Dương Cảnh Kiệt nhanh mắt phát hiện, liền lao tới, kéo Diệp Dao và Lão Từ nằm xuống đất.

*Rầm...

Tiếng động mạnh phút chốc phát ra, màn khói trắng bay ngút trời trước sự kinh ngạc của cảnh sát. Đoàn Khiêm Luân mỉm cười "Quả thật tìm cô hơi khó đấy. Cảnh sát Diệp."

Đàn em bên cạnh dùng súng bắn vào ổ khóa còng tay, chiếc còng bằng sắt gãy thành hai mảnh rơi xuống đất, hắn xoay cổ tay một vòng, nghiêng đầu nhú mày nhìn Diệp Dao, dáng vẻ quật cường và lạnh lùng này không tệ, một cái phẩy tay, từ xa liền xuất hiện đám người, trên tay đầy đủ vũ khí.

Hắn híp mắt cười tươi "Mục tiêu là cô ta, còn lại, giết sạch."

Dương Cảnh Kiệt kinh ngạc, bọn chúng muốn bắt Diệp Dao? Mọi người nhanh chóng xông lên, tuy số người hai bên chênh lệch khá lớn nhưng trong tình hình này, bọn họ không có cơ hội gọi chi viện.

Đoàn Khiêm Luân đứng thong thả nhìn Diệp Dao đánh bại mấy tên đàn em của mắt đầy hứng thú. Không ngờ một cô gái có thân hình nhỏ nhắn như vậy nhưng thân thủ rất nhanh nhẹn. Quyền cước đưa ra vừa mạnh vừa dứt khoát. Không tồi...

"Lên đi." Từ phía xa, một giọng nói trầm thấp cất lên. Lập tức xông ra.

Cảnh sát ngạc nhiên, cứ nghĩ là kẻ thù, nhưng không ngờ đám người lạ mặt này lại giúp cảnh sát.

Đoàn Khiêm Luân nhú mày, bọn người lo chuyện bao đồng này là ai, dám cản trở việc của hắn. Hắn đánh mặt, xem ra, đích thân hắn phải ra tay .

Đoàn Khiêm Lâm xuyên qua đám người hỗn loạn, phút chốc đã đến chỗ Diệp Dao. Vung ra một quyền.

Diệp Dao giật mình, không kịp tránh. Cũng may, Dương Cảnh Kiệt thay cô đỡ, đồng thời "tặng" hắn vài cú đấm."Em không sao chứ?"

Diệp Dao lắc đầu "Không sao."

Sau đó đối phó với Đoàn Khiêm Luân. Hắn tặc lưỡi, một mình hắn có thể đánh lại Dương Cảnh Kiệt và Diệp Dao. Sức và võ của hắn hơn anh nên rất nhanh Dương Cảnh Kiệt bị hạ. Thừa dịp có kẽ hở, hắn rút súng bên hông định bắn anh, Diệp Dao liền dùng chân đá văng cây súng.

Đoàn Khiêm Luân cau có, không nhân nhượng, trực tiếp hạ quyền, liên tiếp dùng lực rất mạnh. Diệp Dao dù có giỏi đến đâu cũng không thể chịu đựng được lâu.

Dương Cảnh Kiệt muốn giúp nhưng bị một tên chặn lại.

*Đoàng....

Diệp Dao nhú mày, vai cô bị trúng đạn. Chết tiệt! Diệp Dao chửi thề một câu, đúng là bọn khốn kiếp. Cô đưa tay tiếp tục đỡ chiêu thức của Đoàn Khiêm Luân

Nhận ra cô dần mất sức, khóe môi hắn nâng lên nụ cười mỉa mai "Tôi rất thương thức người như cô, chỉ tiếc, cô là cảnh sát, tôi là người hắc bang."

Đoàn Khiêm Lâm rút dao, từ trên cao chém xuống. Diệp Dao tránh sang một bên, hấn tiếp tục vung tay. Đám hỗn loạn rất đông, cảnh sát có thể dễ dàng phân biệt nhưng cô không biết ai là người mình ai là kẻ địch. Diệp Dao thật sự không chịu được nữa. Vết thương ngày càng chảy nhiều máu. Không thể đỡ được cú đánh cuối cùng.

"Chị Diệp."

"Tiểu Dao."

Đám cảnh sát kinh ngạc, giật mình hét lớn. Diệp Dao không ổn, nhưng bọn họ không thể kịp thời cứu cô.

Phút chốc, Diệp Dao thấy cả cơ thể nhẹ hẫng, một cánh tay chắc khỏe kiên định giữ chặt hông cô. Người đó, có mùi hương rất dịu nhẹ, lại quen thuộc.

"Bảo người của anh dừng lại." Giọng nói trầm trầm vang lên, Diệp Dao biết người này, dù xung quanh ồn ào đến đâu, cô vẫn nhận ra được. Chỉ tiếc, đã sớm chìm trong vô thức.

Đoàn Khiêm Luân nhìn lưỡi dao lạnh buốt trước yết hầu, cao giọng "Tất cả dừng tay!!"

Lập tức, người của bang Bắc Đoàn đều dừng tay, người kia lại nói "Rút."

"Được, giải tán hết. Đưa anh em bị thương trở về." Hấn ra lệnh, đàn em buộc phải nghe theo. Cảnh sát đứng bất động, một phần ba đã bị thương, thêm vài người chết. Thiệt hại của bọn họ không nhỏ.

Đoàn Khiêm Luân nhướn mày "Được rồi chứ?"

Người lạ mặt quăng con dao sắc nhọn xuống đất, đưa Diệp Dao đi. Dương Cảnh Kiệt vội ngăn lại.

Một cái nhú mày, hăn cất tiếng "Vô dụng." Sau đó bình thản lướt qua anh, đàn em của hăn cũng bỏ đi. Đoàn Khiêm Luân trong lòng không ngừng khó chịu, kẻ che mặt đó là ai, thân thủ nhanh như chớp, nếu không phải hăn ta xuất hiện thì đóa hoa xinh đẹp kia đã bại dưới tay hăn. Hơn nữa, đám người giúp đỡ cảnh sát, chắc chắn là người của hăn.

Dương Cảnh Kiệt trầm mặc, dường như anh từng gặp qua người đó. Hai chữ "Vô dụng" dù phát ra nhẹ nhàng như không nhưng chất đầy mỉa mai, tức giận.... Anh rất muốn biết hăn muốn đưa Diệp Dao đi đâu, nhưng bị bọn người kia chặn lại.

Hăn cứu Diệp Dao, nên có lẽ cô sẽ được an toàn...

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

8. Chương 8

Khi Diệp Dao tỉnh dậy đã là sáng hôm sau, sau lớp sương mờ là căn phòng to rộng, Diệp Dao gượng người ngồi dậy, nhìn xung quanh một lượt, nơi đây... là biệt thự "Nguyệt". Đồ của cô đã thay, vết thương cũng được băng bó cẩn thận. Người cứu cô hôm qua... là Anh Thực

Diệp Dao bước xuống giường, cô không có thói quen mang dép trong nhà nên đi chân trần. Đứng giữa căn phòng rộng, Diệp Dao thần thờ trầm tư. Đã năm năm cô chưa từng quay lại đây. Đồ đạc vẫn giữ nguyên vị trí, lại còn sạch sẽ, là An Thực sai người dọn dẹp và giữ gìn phòng của cô??

Nhìn tủ đồ màu hồng phấn cao to, Diệp Dao vẫn còn nhớ, lần đầu tiên khi đến biệt thự, nỗi ám ảnh vì chuyện của ba mẹ khiến cô mỗi đêm không thể an giấc. Thường xuyên gặp ác mộng, khi đó vô thức chạy trốn vào trong tủ, rồi ngủ quên bên trong. Bất cứ là chuyện gì, Diệp Dao đều chạy vào trong tủ trốn.

Khi An Thực biết, khuôn mặt lạnh như băng của hắn ngược nhìn cô, lạnh nhạt nói "Là người không nên quá yếu đuối, muốn sinh tồn thì phải mạnh mẽ."

Vì vậy, mỗi khi nhớ ba mẹ, cô đã ngồi trong tủ mà khóc. Vì cô sợ An Thực biết mà nổi giận. Nhưng rốt cuộc vẫn bị hắn phát hiện, cứ tưởng sẽ bị trách, không ngờ An Thực chỉ dịu dàng vỗ đầu cô "Nếu sau này buồn, đừng trốn trong bóng tối khóc một mình, hãy tìm chú, chú sẽ an ủi con."

Hắn đối với thế giới tuyệt tình tàn nhẫn, chỉ với cô là hết đời dịu dàng.

Chỉ cần cô cần, hắn sẽ xuất hiện. Im lặng và lắng nghe cô nói. Dù bất cứ chuyện gì, chỉ cần cô có thể vui vẻ trở lại, hắn đều toàn tâm toàn ý thực hiện.

Tim Diệp Dao đập mạnh, nhớ đến cảnh tối hôm qua.

Đám người đột nhiên xuất hiện tối qua, chắc chắn là người của "Nguyệt". Hắn vì sao lại làm nhiều việc vì cô như vậy? Nếu để các bang phái khác biết, chẳng phải hắn sẽ gặp bất lợi??

"Dậy rồi sao?" Cửa phòng mở ra, Diệp Dao quay lại, mắt nhìn hắn đứng dựa vào cửa.

Diệp Dao im lặng không trả lời, trầm mặc nhìn hắn. Giống như đang suy tư điều gì đó.

An Thực cất tiếng "Xuống ăn sáng." sau đó quay lưng đi. Cô muốn im lặng, hắn tuyệt đối sẽ không bắt cô trả lời.

Diệp Dao chậm rãi đi theo. Ngồi xuống bàn ăn, cô có chút ngạc nhiên. Là hắn vẫn giữ thói quen hay do cô nên mới vậy? Bữa sáng là há cảo, sủi cảo và cháo cá và nước ép. Bữa sáng này, vốn dĩ trước kia là do cô đề nghị, vì hắn hầu như rất ít ăn sáng.

An Thực thấy cô trầm ngâm nhìn thức ăn, liền nói "Đồ ăn là để ăn không phải để ngắm." Một lúc sau lại hỏi "Đã đỡ hơn chưa?"

Diệp Dao nhàn nhạt trả lời "Rồi...."

"Ừ." Hắn gật đầu, không nói gì thêm.

Cô không muốn ở lại đây nên sau khi ăn sáng xong liền đi về, An Thực cũng không cản. Đứng trước cửa nhìn theo bóng lưng cô. Diệp Dao

vừa đi vừa thấy khó chịu trong người. Gần đến cổng liền quay đầu, đứng trước mặt anh, kiên định nói "Tôi nợ chú một mạng, sau này nhất định sẽ trả. Còn nữa, cảm ơn."

Khóe môi An Thực cong lên, ôn nhu nhìn Diệp Dao "Em như vậy, không sợ tôi đổi ý giữ em lại sao?"

"Chú không thể."

"Chỉ cần tôi muốn, việc gì cũng có thể."

Diệp Dao không trả lời, quay lưng bỏ về. Khi đi ngang qua cây hoa đào lâu năm, khóe mắt cô hiện lên tia ngọt ngào kỳ lạ.

Khuôn mặt An Thực phút chốc trở nên băng lạnh, hần cất tiếng "Chuẩn bị xe, theo tôi đến Bắc Đoàn."

"Vâng." Người kia gật đầu nhận lệnh.

.....

Đoàn Khiêm Luân ngồi đối diện, khuôn mặt góc cạnh luôn duy trì nụ cười thích thú, nham hiểm. Sáng sớm, Bắc Đoàn đã có khách quý.

An Thực không vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề "Anh xem lời nói của tôi như gió thoảng bên tai? Cảnh sát Diệp, anh dám động đến?"

Đoàn Khiêm Luân nghiêng đầu "An ca, anh nói vậy là sao? Tôi chỉ giúp anh một tay." Còn dám nói là kẻ thù có ân oán cần giải quyết, hần nhìn cũng biết An Thực và Diệp Dao có quan hệ với nhau.

An Thực nhíu mày, cất giọng lạnh nhạt, chỉ cần nghe cũng biết đang không vui "Đoàn Khiêm Lâm, từ khi nào cậu thích lo chuyện bao đồng như vậy?"

"Được được, anh không cần phải tức giận thế chứ? Chỉ là một viên "kẹo đồng", có gì to tát?"

*đoàng...

Đoàn Khiêm Lâm trợn tròn mắt, hăn vừa dứt lời, viên đạn từ súng của An Thực là cắm sâu vào vai, máu đỏ ướm đẫm. Đàn em của hăn chỉ vội gọi hai chữ "đại ca" chứ không dám manh động. An Thực cất súng vào áo, hắc khí ngày một dày đặc, xòa người khiếp sợ, đôi mắt đen láy âm u "Trả công cho cậu."

Sau đó quay lưng bỏ đi. Đoàn Khiêm Luân nghiêng răng, khoe môi cười nhếch lên "An Thực, cứ vui vẻ hết mấy ngày này đi." Hăn nhìn vai mình, thở ra một hơi.

....

"Lão đại, anh làm vậy chẳng khác nào để bọn họ biết anh đang bảo vệ cảnh sát Diệp?" - Trác Sâm vừa lái xe, vừa nói. Cậu không hiểu, An Thực là người muốn ngấm ngầm bảo vệ cô, chính là không muốn người trong xã hội đen biết Diệp Dao là cô bé năm đó. Bây giờ hăn "trả" Đoàn Khiêm Luân một viên đạn, giống như muốn cảnh cáo bọn họ không được chạm vào cô.

An Thực cất tiếng, đáy mắt hiện đầy tâm tư "Tôi chính là để bọn họ biết." Đến nước này, hăn không cần phải che giấu nữa. Nhất định phải bắt Diệp Dao quay về "Nguyệt", chỉ có ở đó, cô mới được an toàn.

Hăn từng nói, sẽ không bắt ép cô làm bất cứ chuyện gì, nhưng bây giờ, thì không thể để cô tự do tự tại thêm một phút giây nào.

... ..

Diệp Dao vừa về đến nhà mới phát hiện điện thoại không có bên cạnh, chắc không phải để quên ở "Nguyệt" rồi chứ? Trong đó rất nhiều thứ quan trọng, cô lại không muốn quay về. Diệp Dao cảm thán không thôi, phải rồi, có thể nhờ Tố Nghi. Nghĩ đến đây, tâm tư cô đỡ hơn hẳn, chỉ là, tài sản của cô chỉ có một cái điện thoại vết thương đỡ hơn rồi nhưng vẫn chưa cử động mạnh. Cô đành mặt dày đến sở cảnh sát mượn vậy.

Dương Cảnh Kiệt cùng mọi người từ tối hôm qua đã rất rối loạn, một phần do lực lượng bị thương, bị chết gần một nửa người đi, nên sở trưởng vô cùng tức giận, sáng sớm đã gọi Lão Từ vào phòng hơn hai tiếng, phần còn lại là do Diệp Dao mất tích không thấy liên lạc. Người hôm qua cứu cô còn chưa biết tốt hay xấu... người lo lắng nhất là Dương Cảnh Kiệt. Anh đang hoài nghi, có khi nào kẻ đó là An Thực?!

"Chị Diệp?!" Tâm Liên hét lên, bóng dáng Diệp Dao chưa vào đến cửa cô đã phát hiện. Vội vàng chạy đến. "Chị không sao chứ? Hôm qua người đó đã đưa chị đi đâu? Làm em lo quá đi mất."

"Chị không sao, hỏi gấp như vậy làm gì?" Diệp Dao khẽ cười.

Dương Cảnh Kiệt nhìn thấy cô, lòng nhẹ hẳn đi "Em ổn chứ?"

"Ừ, vết thương không sâu, tịnh dưỡng vài ngày là được. Chú Từ thế nào?"

Dương Cảnh Kiệt lắc đầu, Diệp Dao hiểu rõ, hành động lần này thất bại chắc chắn sở trưởng rất tức giận. Lão Từ mở cửa đi vào, mọi người đều lo lắng nhìn ông. Ông khẽ thở dài "Chỉ bị trách vài câu thôi. Tiểu Diệp, cháu đang bị thương nên ở nhà dưỡng thương đi."

Diệp Dao gật đầu "Cháu chỉ đến thông báo cho mọi người đỡ lo thôi."

"Phải rồi chị Diệp, người hôm qua cứu chị là ai vậy? Còn đám người lạ mặt kia nữa. Ai da.... chị Diệp, chị đào hoa thật đó. " Tâm Liên cất tiếng

trêu chọc. Cô cùng mọi người rất muốn chạy theo nhưng Dương Cảnh Kiệt lại ngăn cản, nói không cần lo. Bọn họ thật sự thắc mắc, từ khi Diệp Dao được điều về đây cô chưa từng qua lại với ai, mối quan hệ cũng không rộng. Ngoại trừ người trong sở ra thì không còn ai khác.

Diệp Dao không muốn để mọi người biết đó là người của An Thực, kẻ mà toàn bộ cảnh sát muốn bắt giữ. "Chị cũng không biết, người đó sau khi cứu chị liền đưa đến bệnh viện, sau đó bỏ đi."

Du Phong nhíu mày, ngẫm nghĩ "Thật kỳ lạ. Rốt cuộc bọn họ là ai??? Là bạn, hay là kẻ thù?"

Tim Diệp Dao đập thành thịch, cô trước giờ chưa từng gạt ai, lần này vì bất đắc dĩ mới làm vậy. Dương Cảnh Kiệt nhìn biểu hiện của Diệp Dao, nếu anh đoán không sai, người đó chắc chắn là An Thực. Nhưng, chẳng phải hấn và cô là kẻ thù? Xem ra, trong chuyện này còn rất nhiều khuất mắc.

"Được rồi, được rồi, đừng suy nghĩ nữa, quay lại làm việc đi. Cảnh Kiệt, cháu lấy xe đưa Tiểu Diệp về đi." Lão Từ cất tiếng. Tuy ông cũng muốn biết người đó là ai, nhưng dù sao, bọn họ cũng không có ý xấu, còn che mặt, xem như không muốn để lộ thân phận, nên không cần phải tìm hiểu kỹ lưỡng.

Diệp Dao vội lắc đầu "Không cần, cháu đi xe bus là được. Phải rồi, Cảnh Kiệt, cho em mượn điện thoại, điện thoại của em rơi đâu mất rồi."

"À, đây."

"Cảm ơn." Diệp Dao mở điện thoại lên, mới phát hiện mình không nhớ số của Tổ Nghi, ngoài số của cô ra cô không nhớ thêm số điện thoại của ai. Diệp Dao mím môi, An Thực khốn kiếp, hấn có nhiều tiền như thế, lấy điện thoại của cô làm gì chứ. Diệp Dao đành cười trừ "Không cần nữa, cảm ơn anh. Em về đây."

"Để anh đưa em về."

"Nhưng...."

"Chị Diệp, chị đang bị thương, cứ để anh ấy đưa về." Tâm Liên cười tươi, đẩy vai Dương Cảnh Kiệt.

Diệp Dao hết cách đành đồng ý cùng anh đi lấy xe. Vừa ra đến cửa, liền phát hiện bóng dáng An Thực đứng dựa vào xe chờ cô. Hắn đeo kính râm, che đôi mắt đen lầy thâm trầm. An Thực vẫn như mọi khi, khoác bộ trang phục đen, hết như thần chết.

An Thực bước đến trước mặt cô, không quan tâm đến sự hiện diện của Dương Cảnh Kiệt, điềm đạm nói "Em để quên điện thoại ở nhà tôi."

Dương Cảnh Kiệt kinh ngạc, quả thật anh đoán không sai.... Diệp Dao nhú mày, ở trước mặt Dương Cảnh Kiệt, hắn dám nói như vậy.

An Thực cất tiếng nói tiếp "Thế nào? Có muốn lấy lại không?"

Diệp Dao quay sang Dương Cảnh Kiệt "Xin lỗi, nhưng em phải đi với An Thực."

Anh mỉm cười "Được."

Diệp Dao ngồi vào xe, Dương Cảnh Kiệt bước đến trước mặt An Thực "Tôi không biết anh có ý đồ gì với Tiểu Dao, nhưng nếu cô ấy bị thương tổn, tôi sẽ bắt anh phải hối hận."

Khóe môi An Thực hời hợt nhếch lên "Tuy trong sở cảnh sát cậu có thể bảo vệ Dao nhi, nhưng ra ngoài, chỉ có tôi mới có thể bảo vệ cô ấy an toàn."

Dương Cảnh Kiệt ngạc nhiên, câu nói của An Thực có ý gì? Không lẽ, nội bộ cảnh sát có vấn đề?? Nhưng, chuyện của cảnh sát sao dễ dàng để

người ngoài biết được, Dương Cảnh Kiệt trong tâm vô cùng khó hiểu.

.....

Diệp Dao ngồi trong xe, vẻ mặt lạnh lùng như băng, điềm đạm cất tiếng "Đưa điện thoại cho tôi."

An Thực ngồi bên cạnh lái xe, không hứng thú trả lời, Diệp Dao liền gằn giọng "Rốt cuộc chú muốn giờ trò gì? Đưa người đến giúp cảnh sát, còn cứu tôi? Chú đang âm mưu chuyện gì? Dù chú có làm bao nhiêu việc tôi cũng không tha thứ."

An Thực đưa mắt nhìn cô, bình thản nói "Em là người biết rõ nhất."

"Tôi không biết gì hết. Chú muốn đưa tôi đi đâu?"

"Đi ăn trưa."

An Thực lái xe đến quán ăn cũ, Diệp Dao bất đắc dĩ phải đi vào. Mặt mũi cau có khó chịu. Tại sao cô cứ phải đi chung với hắn???

An Thực gọi món xong, chống cằm nhìn cô "Em có thể dẹp bộ mặt đó đi không?"

Diệp Dao không hứng thú trả lời, quay mặt nhìn ra hướng khác. Hắn lại nói "Nếu thứ hai tuần sau em đi cùng tôi, tôi trả điện thoại cho em."

Cô mím môi "Nếu chú khổ sở như vậy, thì tôi cho chú."

Cô không muốn dây dưa với hắn, dứt lời liền đứng lên. Bàn tay vừa chạm vào tay nắm cửa đã bị hắn chặn lại, ép sát cô từ phía sau. Diệp Dao giật mình, tim đập mạnh, bàn tay to rộng của An Thực giữ chặt cánh cửa gỗ, Diệp Dao không cách nào mở được. Cô nhú mày "Chú làm gì vậy? Mau tránh ra?"

An Thực khẽ thở dài, cô gái nhỏ này, mềm không được, cứng rắn cũng không xong. Hẳn phải làm thế nào cô mới ngoan ngoãn nghe lời? Tâm ý của hẳn, đã nói hết với Diệp Dao nhưng cô một chút cũng không thềm quan tâm. An Thực cất giọng trầm trầm "Dao nhi, tôi phải làm thế nào, em mới hết giận đây? Phải thế nào, em mới chịu theo tôi về nhà?"

Diệp Dao im lặng một chút, vẫn không quay đầu "Nơi đó, không phải là nhà của tôi."

"Chỉ cần em đồng ý theo tôi về "Nguyệt", bất luận em muốn gì cũng được." Điều hẳn cần bây giờ chính là Diệp Dao phải quay về "Nguyệt" càng sớm càng tốt.

Diệp Dao tự hỏi, hẳn rốt cuộc muốn cô về "Nguyệt" làm gì? Muốn nhất, hay muốn hại cô? Tâm ý của An Thực, có bao nhiêu phần là thật?? "Tôi, không muốn quay lại nơi đó. Tôi không muốn sống chung với kẻ thù của mình. Chứ đừng tốn công. Nhiệm vụ của tôi, là bắt hết những người có liên quan đến vụ án buôn ma túy, hàng quốc cấm của hôm trước. Chứ làm vậy, là vì điều gì? Muốn tôi nhân nhượng mà bỏ qua việc này, xin lỗi, nhưng tôi không thể."

RẦM----

"Tôi phải nói thế nào em mới chịu nghe lời?!" An Thực gầm lên, cánh tay chắc khỏe nắm chặt hai vai cô, ép cô đối diện với hẳn. Diệp Dao lần đầu tiên thấy bộ mặt đáng sợ như vậy, hết như quỷ dữ. An Thực nghiêng răng cất tiếng "Diệp Dao, tôi cảnh cáo em, nếu còn nhúng tay vào chuyện này một lần nữa, tôi sẽ không để yên cho em."

Diệp Dao nhếch môi, thì ra là vì lý do đó, cô mĩa mai "Chứ sẽ làm gì?"

"Tôi sẽ nhốt em vào "Nguyệt", em nghĩ rằng, mình có thể chống lại các bang phái ở Thượng Hải sao? Đừng nói là Thượng Hải, khắp thế giới đều có xã hội đen, chỉ cần bọn họ liên kết với nhau, đám cảnh sát vô dụng

đó có thể làm được gì?" Ánh mắt hấn đục ngầu, sâu thẳm hiện lên tia lửa giận, An Thực dù tức giận đến đâu, cũng sẽ không nổi giận với cô, hấn hạ giọng "Dù em có tài giỏi đến đâu, thì cũng chỉ là phụ nữ, em không thể chống lại cả thế giới này."

Diệp Dao trừng mắt nhìn hấn "Nhưng tôi là cảnh sát, nhiệm vụ của tôi là đem công bằng đến cho xã hội."

Hấn cười khẩy, dáng vẻ quật cường của cô khiến hấn thực rất khó chịu "Em nghĩ rằng, chỉ cần mặc cảnh phục, tay cầm súng, là có thể bắt được tất cả tội phạm? Cái gọi là công bằng, sớm đã bị xã hội này chà đạp rồi."

"Chú, buông tay ra... mau...!!" Diệp Dao thở dốc, cô không còn sức lực đôi co với An Thực, vì hấn, vết thương sau vai đã bị chảy máu.

An Thực nhìn thấy vầng trán trắng mịn xuất hiện lớp mờ hôi, sắc mặt ngày càng tệ, mới nhớ đến vết thương của cô, phát hiện tay hơi ướt, vội buông ra, Diệp Dao ngược nhìn hấn, thở dốc "An Thực, bất luận thế nào, tôi vẫn là cảnh sát, còn chú, là tội phạm. Tôi và chú là hai thế giới khác nhau. Đối với chú, xã hội này không tồn tại cái gọi là công bằng. Nhưng đối với tôi thì ngược lại, công bằng luôn luôn tồn tại."

"Tôi đưa em về băng lại vết thương." An Thực thở dài, cô giống ai mà lại cứng đầu như thế.

Diệp Dao cũng không kháng cự, đi theo hấn. Nhân viên phục vụ đứng nép sang một bên, lúc này định đem đồ ăn vào nhưng lại nghe tiếng cãi nhau nên không dám vào. Xem ra, đồ ăn không cần phải dọn lên nữa.

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

9. Chương 9

Diệp Dao nằm trên giường, mắt nhìn vào khoảng không, tâm tư vì lời nói của An Thực mà hỗn loạn. Dù có hay không cô cũng đã rung động. Diệp Dao úp mặt xuống gối, giờ thì cô đã hiểu: Càng hận sẽ càng yêu, thì càng không thể quên.

Là cô tự dối gạt mình. Diệp Dao khẽ thở dài, bên ngoài có tiếng chuông cửa, cô lười biếng không chải lại tóc cứ thế ra mở cửa. Người đứng trước mặt là Dương Cảnh Kiệt, Tâm Liên và Du Phong. Tâm Liên cười tươi "Chị Diệp, chị đã đỡ hơn chưa? Vừa tan ca là em đã đến đây."

"Cảm ơn mọi người." Diệp Dao mỉm cười.

Du Phong đặt trái cây cùng thức ăn lên bàn "Toàn bộ là do anh Kiệt mua đấy, hơn nữa còn đặc biệt chọn những loại trái cây tốt nhất cho chị."

"Tôi không muốn cậu quảng cáo." Dương Cảnh Kiệt cất tiếng. Anh quay sang nhìn Diệp Dao, hai bên gò má hơi phồng hồng "Em ăn đi cho nóng."

"Cảm ơn anh."

"Phải rồi, thứ hai tuần sau chị nhất định phải đi với tụi em đó. Chú Từ đã đặt chỗ sẵn rồi." Tâm Liên nói, bọn họ dự định sẽ đãi một bữa tiệc nhỏ cho Diệp Dao vì hôm đó là sinh nhật của cô.

Diệp Dao hơi bất ngờ, thứ hai? An Thực cũng hẹn cô hôm ấy. Trầm tư một chút, dù sao cô cũng không muốn dính dáng đến hắn nên gật đầu đồng ý "Được."

Diệp Dao dường như đã quên mất, thứ hai, là sinh nhật của mình.

An Thực ngồi ngoài ban công uống rượu, bầu trời tối đen, hắn say sưa ngắm nhìn sợi dây chuyền trên tay, hắn đã cho người sửa lại và cất giữ bên mình suốt năm năm qua. Bởi vì đây là món quà sinh nhật của Diệp Dao, tự tay cô đã làm đứt.

An Thực sâu kín thở dài, cô gái nhỏ của hắn bây giờ luôn muốn né tránh hắn. Ngay cả ngày sinh nhật cũng không muốn cùng hắn tổ chức. An Thực từng cho rằng, chỉ cần cô còn hận nhất định sẽ không thể quên hắn. Chỉ là... nỗi hận trong cô quá lớn, không thể dùng chân thành mà hóa giải được.

An Thực khép mí mắt, siết chặt sợi dây trong tay, giọng nói trầm thấp đầy u phiền "Dao nhi, nếu tôi vì em mà từ bỏ thế giới của mình thì em, có chấp nhận tình cảm của tôi?"

.....

Mấy ngày sau, vết thương Diệp Dao tốt hơn rất nhiều, cô bắt đầu đi làm lại. Thu xếp quần áo xong, Diệp Dao xuống dưới, hôm nay Dương Cảnh Kiệt đến đón cô.

Chú Từ cùng mọi người trong tổ hôm nay có chút kỳ lạ, cứ nhìn cô đầy mờ ám. Diệp Dao có hỏi cũng không nói. Sở trưởng từ bên ngoài đi vào, khuôn mặt trở nên nghiêm nghị, mọi người trong phòng cũng quay về tư thế nghiêm túc. Giọng ông ồm ồm ra lệnh "Đội phòng chống tội phạm nghe đây, tôi vừa nhận được tin, hai ngày nữa bang Bắc Đoàn cùng Đông Triều sẽ giao dịch tại khu rừng phía Tây Hồ Nam. Mọi người hãy nhanh chóng cùng anh em tập kích, mục tiêu phải bắt sống bọn chúng. Tôi đã cho

người chuẩn bị máy bay cùng trực thăng. Bắc Đoàn lần này giao dịch lên đến 400 kg ma túy. Mọi người hãy cẩn thận."

"Rõ." Cả đội nhận lệnh.

Dứt lời, sở trưởng gật đầu quay đi. Tâm Liên nằm dài trên bàn "Không phải chứ, tận Hồ Nam sao."

"Đành chịu thôi, được rồi, mọi người lên kế hoạch đi."

Chú Từ lấy bản đồ toàn khu rừng dán lên bảng, xem xét một lượt, sở trưởng nói bọn chúng dựng một căn cứ nhỏ ở đó làm nơi điều chế thuốc và giao dịch. Địa hình trắc trở, nguy hiểm không kém. Thật không ngờ, bọn chúng dám chọn một nơi như vậy để làm việc.

"Mọi người nghe đây, khu rừng này có bờ vực sâu, địa hình hiểm trở. Khi di chuyển cẩn thận sập bẫy. Bắc Đoàn và Đông Triều không dễ đối phó vì vậy chúng ta cần lên kế hoạch đường đi nước bước thật kỹ." Dương Cảnh Kiệt cất tiếng. Anh từng điều tra về khu rừng này, nắm được một chút. Nhưng tại sao Đoàn Khiêm Luân lại chọn Hồ Nam, hẳn việc gì phải đến tận nơi xa xôi đó để giao dịch??

Diệp Dao nhìn tấm bảng, trầm mặc suy nghĩ, những vụ gần đây đều do Bắc Đoàn gây ra, mục tiêu của cô là "Nguyệt" nhưng An Thực xem ra làm việc rất cẩn trọng, một chút tin tức cũng không lộ ra ngoài. Chỉ khi giao dịch hoàn thành, cảnh sát mới được biết. "Chuyện này không đơn giản, mọi bang phái làm việc luôn cẩn trọng chỉ có bang Bắc Đoàn là luôn để lộ tin ra ngoài. Có khi nào giống như lần trước, là cái bẫy?"

Du Phong gật đầu đồng ý "Đúng vậy, chúng ta nên tính toán thật kỹ."

Lão Từ đồng ý với Du Phong, việc này không đơn giản, hơn nữa còn là một vụ rất lớn, Đoàn Khiêm Luân đến tận Hồ Nam, lại chọn địa điểm

trong rừng, chắc chắn đã am hiểu địa hình khu rừng."Được, chúng ta sẽ đến đó trước hai ngày để điều tra thật kỹ. Năm tình hình trước rồi ra quân."

"Vâng." Mọi người đều đồng ý, Dương Cảnh Kiệt dự định, hoàn thành nhiệm vụ xong sẽ tổ chức sinh nhật cho Diệp Dao, dù sao, bọn họ còn ba ngày nữa để chuẩn bị.

Diệp Dao về nhà tu xếp quần áo, cô mở laptop lên điều tra một chút. Trong lòng vẫn nghi hoặc về phi vụ làm ăn của Đoàn Khiêm Luân. Diệp Dao lắc đầu không nghĩ thêm....

.....

"Cô ấy đi Hồ Nam?" An Thực hướng mắt về tấm bia, cất giọng hỏi.

"Vâng, cảnh sát Diệp đến khu rừng phía Tây Hồ Nam để phục kích Bắc Đoàn và Đông Triều." Trác Sâm cẩn trọng trả lời.

Lăng Nghị đứng bên cạnh, nhếch môi cười "Dạo này Bắc Đoàn nhiều phi vụ nhỉ."

"Em nghe người bên đó nói, Đoàn Khiêm Luân đang muốn bắt cảnh sát Diệp." Trác Sâm thu thập tin tức rất chính xác, hẳn muốn bắt cô cũng vì muốn đối phó với An Thực, điều quan trọng chính là lật mặt An Thực trước tổ chức, tổ cáo hẳn cấu kết với cảnh sát nhiều lần đưa tin. Tất nhiên, đều do Đoàn Khiêm Luân bịa đặt.

An Thực không hứng thú với tin tức này, dù sao cô cũng là cảnh sát, từng do hãn dạy võ "Tôi muốn xem hẳn định giở trò gì."

"Còn chuyển hàng của chúng ta?" Phong Duật Nam lướt ipad, anh không hứng thú với trò bắn súng, rãnh rỗi thì cầm ipad đọc tạp chí.

"Như thường. Đến hẹn thì giao."

"Anh không đến Hồ Nam sao?" Phong Duật Nam thắc mắc, mỗi khi Diệp Dao làm nhiệm vụ, hẳn đều cho người âm thầm theo dõi, hoặc đích thân đi.

"Không phải bây giờ." Diệp Dao không thích gò bó, đến lúc cần thiết hẳn mới ra mặt, đối với Diệp Dao vẫn nên "lạt mềm buộc chặt", nhớ đến khuôn mặt vì hẳn mà tức giận nhưng lại không thể làm được gì, An Thực khẽ cười, tay bóp cò, hai viên đạn nhanh chóng xuyên qua tâm bia, Đoàn Khiêm Luân, xem ra hẳn nên giải quyết chuyện này thật nhanh.

Lăng Nghị nạp đạn vào súng, cất giọng "Tôi tự hỏi, cậu sẽ làm gì nếu thật sự Diệp Dao bị bắt."

"Giết hẳn."

"An lão đại, tôi nói cậu đấy. Ngoài mặt không quan tâm nhưng chắc chắn rất muốn đến Hồ Nam đúng không?" Lăng Nghị cười khinh bỉ, ngoài anh ra còn ai hiểu rõ An Thực hơn, ngoài mặt ra vẻ không quan tâm lúc nào cũng lạnh lùng thật ra trong lòng rất lo lắng, muốn lập tức chạy đến bên cạnh Diệp Dao "Nhìn cậu giống như một ông bố đang ra sức bảo vệ con gái vậy... haha..."

"Cậu thích ăn "kẹo đồng" không?" An Thực đưa mắt nhìn Lăng Nghị, cây súng đưa trước mặt anh.

"Tôi không thích đồ ngọt." Anh tặc lưỡi lắc đầu. Trong lòng thầm mắng : Đồ nóng tính!

.....

Dương Cảnh Kiệt cùng mọi người đến nhà Diệp Dao, sau đó ra sân bay. Hiện tại chỉ có đội cô đến Hồ Nam thám thính tình hình, sở trưởng cùng các anh em tập trung sau. Bọn họ thuê một khách sạn nhỏ ở tạm trong hai ngày, mỗi phòng hai người, chia nhau quan sát và tìm hiểu.

Diệp Dao đi một vòng gần gần khách sạn, Đoàn Khiêm Luân cần gì phải giao dịch trong rừng, trước nay các bang phái nếu muốn thì giao dịch tại cảng Thượng Hải, hoặc những nơi hẻo lánh chứ không đến tận nơi xa như Hồ Nam. Dương Cảnh Kiệt đi bên cạnh, thấy cô trầm tư, cất tiếng hỏi "Em vẫn còn nghi ngờ sao?"

Diệp Dao gật đầu "Phải. Nhưng, sở trưởng đã điều tra rồi, có lẽ là do em nghĩ nhiều."

"Vết thương của em chỉ mới lành, lần này, hãy nên cẩn trọng."

"Ừm, em biết rồi."

Dương Cảnh Kiệt không nói thêm, cùng cô đi xung quanh, Hồ Nam tuy không lớn như Thượng Hải nhưng cũng là nơi xâm uất, tìm người không dễ.

.....

Diệp Dao mơ màng nằm trên giường, trán thấm đầy mồ hôi, trong giấc mơ, nhiều thứ xuất hiện, lặp đi lặp lại rất mơ hồ. Ba mẹ, An Thực, hiện thực với quá khứ đan xen.

Trong giấc mơ, cô nhìn thấy An Thực vì cứu mình mà trúng đạn, vũng máu đỏ tươi khiến cô khiếp sợ. Hắn nhìn cô, vẫn ánh mắt thâm trầm ôn nhu, trên khóe môi nở nụ cười nhàn nhạt, cuối cùng là gục xuống. Diệp Dao bật dậy, thở dốc, ánh đèn vàng lập lòe không đủ thấp sáng căn phòng, Diệp Dao lau mồ hôi trên trán.

Nhìn sang giường bên cạnh, thấy Tâm Liên vẫn đang say giấc. Diệp Dao điều hòa lại hơi thở. Tại sao cô lại mơ thấy An Thực, là do mỗi khi cô gặp nguy hiểm, hắn đều xuất hiện???

Diệp Dao không nghĩ gì thêm, nằm xuống giường, chỉ có điều cô không thể ngủ được nữa. Cơ ác mộng đã khiến cô ám ảnh. Từ sâu trong tâm dâng lên một nỗi bất an..

.....

Thời gian điều tra tình hình kết thúc, sáng sớm ngày giao dịch, sau khi sở trưởng cùng anh em có mặt đầy đủ, Lão Từ nhìn sơ lược bản đồ, trầm tư một lúc, ông gật gù nói "Mọi người nghe đây, đây là khu vực giao hàng, khu trữ hàng. Chúng ta sẽ chia ra bốn hướng, chặn mọi hướng đi của chúng. "

Sở trưởng nói thêm "Chuyến hàng lần này số lượng vận chuyển lớn nên chúng sẽ không thể di chuyển nhanh được, chúng ta phải lợi dụng điểm này để tấn công. Tôi cũng đã nhờ sự trợ giúp của cảnh sát Hồ Nam, nên yên tâm. Được rồi, mọi người hiểu rồi chứ?"

"Vâng!" Cả đội lớn giọng đáp. Diệp Dao cầm lấy vũ khí, trang bị cẩn thận rồi tập trung ra xe.

.....

An Thực bỏ vài cây súng và hộp đạn vào túi, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài. Lãng Nghị cùng Phong Duật Nam với vài người đứng ở chân cầu thang. Lãng Nghị bỏ hai tay vào túi quần, cất tiếng "Tôi đoán không sai."

Phong Duật Nam khẽ nhíu mày "Anh định đến đó một mình? Như vậy chẳng khác nào đi nộp mạng!" Dù An Thực có mạnh đến đâu. Nhưng một mình chống lại người của Bắc Đoàn và Đông Triều thực rất khó.

An Thực trầm tĩnh nói "Tôi không muốn liên lụy đến các cậu. Tránh ra."

Đoàn Khiêm Luân làm mọi chuyện cũng chỉ vì muốn lật đổ hãn và bang "Nguyệt". Nếu việc hãn và Diệp Dao có liên quan bị bại lộ, Đoàn Khiêm Luân sẽ lấy đó làm cớ để hạ An Thực, như vậy sẽ liên lụy đến hàng trăm anh em trong "Nguyệt". An Thực thà một mình đối mặt với hãn chứ không muốn kéo bọn họ vào cuộc.

"Lão đại, chúng em theo anh đến Hồ Nam." Trác Sâm cất tiếng. Mọi người ai cũng đều biết lí do vì sao An Thực lại đi một mình.

"Nếu đã xem chúng tôi là anh em, thì để chúng tôi đi cùng cậu." Lăng Nghị chắc chắn nói, bọn họ là anh em từng giàu sinh ra tử, việc gì cũng đã trải qua. Chẳng lẽ, anh lại đứng yên để hãn xông vào hang cọp một mình. Tên điên này, dù bên ngoài lạnh lùng như khối băng hàn, nhưng lại luôn nghĩ cho người khác.

"Phải đó lão đại, chúng ta cùng đi giúp cảnh sát Diệp."

An Thực cuối cùng cũng đành chấp nhận, nhưng hãn vẫn không thể để bị lộ, trầm tư một chút rồi lên tiếng phân phó "Lăng Nghị, A Đông, hai cậu cùng tôi dẫn vài anh em đến Hồ Nam, còn Duật Nam và Trác Sâm ở lại sắp xếp mọi chuyện cho ổn thỏa. Phòng khi có người tới quấy rối."

Phong Duật Nam bất mãn từ chối. "Nhưng...."

"Cậu còn có Tố Nghi, đừng để cô ấy lo lắng."

"Nhưng...."

"Được rồi, cứ quyết định vậy đi. Nên nhớ, lần này, hãn cố ý để tên đó biết số lượng hàng vận chuyển, tức là muốn dụ Diệp Dao ra mặt. Nên, nếu tôi có việc gì, còn có cậu xoay chuyển tình thế..." Dứt lời, An Thực rời đi.

Lăng Nghị vỗ vai Phong Duật Nam, nói nhỏ "Cậu giúp tôi làm việc này....."

"Được. Em biết rồi. Cẩn thận!"

"Ừ."

Phong Duật Nam thở ra một hơi, ánh mắt trở nên sắc bén, xem ra lần này, nếu An Thực có thể cứu được Diệp Dao, hẳn chắc chắn sẽ một công hai việc giết chết Đoàn Khiêm Luân.

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

10. Chương 10

Khu rừng phía Tây Hồ Nam, vừa rậm rạp vừa nguy hiểm còn có cả vực sâu. Đoàn Khiêm Luân ngửa người ra sau, hai chân gác lên bàn. Nở nụ cười quỷ dị. Một tên đứng bên cạnh, cất tiếng "Lão đại, tại sao anh lại để lộ tin ra ngoài?"

Đoàn Khiêm Luân híp mắt, vui vẻ trả lời "Cậu biết mục tiêu của tôi là gì không?"

"Bắt Diệp Dao để uy hiếp An Thực?"

"Phải, vì thế, tôi cần dụ cô ta ra mặt. Hừm... không thể đột nhập hay ngang nhiên bắt ở ngoài, vậy thì đành dụ cô ta." Ba lần bảy lượt hấn muốn bắt Diệp Dao nhưng đều thất bại. Cô lại được An Thực bạo vệ, muốn tiếp cận không dễ. Hấn cực khổ bày mưu tính kế, chính là vì mục đích muốn trở thành ông trùm của Thượng Hải. Và thanh trừng "Nguyệt".

Cũng may, tay trong Đoàn Khiêm Luân cài trong sở cảnh sát làm việc rất thuận mắt, liên tục khiến đám cảnh sát bị sa bẫy. Người ta nói, cảnh sát luôn tin vào những gì họ làm, ha... quả không sai. Nhưng, những việc làm đó là một sai lầm! Bọn họ nghĩ, chỉ cần một tên chỉ điểm là mọi việc đều nắm chắc phần thắng?

Nhưng, chơi đùa với cảnh sát không phải điều hay, lần này bọn họ có đến gần trăm người, người của Bắc Đoàn và Đông Triều hợp lực đủ giết sạch đám cảnh sát ấy nhưng sau đó sẽ dính đến lệnh truy nã, hấn không sợ

việc đó, chỉ lo sau này khó hành động. Nên Đoàn Khiêm Luân đã lên sẵn kế hoạch để nghênh đón Diệp Dao.

Cảnh sát có thể cài gián điệp, thì xã hội đen cũng có thể cài tay trong!

Hắn đứng dậy, quăng điếu thuốc trên tay, cất tiếng "Mau chuẩn bị đi, chúng ta sắp có khách quý!"

Đoàn Khiêm Luân ngược mặt lên cao, tự mãn nói "Tôi rất mong chờ cô, Diệp Dao!"

.....

Phía cảnh sát, chia ra bốn đường, mỗi nhóm cần trọng di chuyển để không bị lộ, Diệp Dao cùng Dương Cảnh Kiệt điều phối người trong nhóm chia ra hành động. Khi nhìn thấy đám người của Đoàn Khiêm Luân, cô cẩn thận quan sát xung quanh, đưa mắt nhìn Dương Cảnh Kiệt chờ hiệu lệnh của anh.

Dương Cảnh Kiệt gật đầu, ra hiệu cho nhóm Tâm Liên cùng xông lên. Cao giọng "Tất cả giơ tay lên."

Đám người Bắc Đoàn hoảng loạn, vội rút súng bắn về phía cảnh sát, Đoàn Khiêm Luân hất mặt, ra ám hiệu với đàn em, sau đó lao về phía Diệp Dao.

Dương Cảnh Kiệt biết rõ mục tiêu của hắn liền nhanh chóng chặn lại, lớn tiếng "Mọi người nhanh chóng bắt sống bọn họ."

Đoàn Khiêm Luân khễ thờ dài, tên khốn vô dụng Dương Cảnh Kiệt sao cứ liên tục cản trở việc của hắn? Đoàn Khiêm Luân liên tục xuất quyền cước, nhưng chỉ dùng bốn phần sức, tay chân nhanh như chớp di chuyển tạo sức ép cho Dương Cảnh Kiệt.

Cảnh sát và người của Bắc Đoàn như đám hỗn loạn đấm đá, súng vang khắp rừng. Bên phía Lão Từ cũng ra mặt hỗ trợ. Diệp Dao nhanh chóng bắn hạ mấy tên, chạy đến giúp Dương Cảnh Kiệt.

Đoàn Khiêm Luân thấy cô, khoe miệng nhếch lên đầy tự mãn "Quý cô, lâu rồi không gặp, tôi nhớ cô lắm đấy."

Diệp Dao như cổ băng hàn, không đáp trả lời hẳn, lên đạn chĩa mũi súng vào phía hẳn "Đưa tay lên."

Đoàn Khiêm Luân nghiêng đầu, dáng vẻ cao ngạo "Cô có biết, những câu như vậy rất vô dụng với người như tôi không?" Dứt lời, như một tia chớp, hẳn vươn chân đá văng cây súng trên tay Diệp Dao, cũng may, thân thủ cô nhanh nhẹn nên không bị thương.

Đoàn Khiêm Luân bỏ chạy lên trên cao, Diệp Dao nhú mày đuổi theo, chặn đường, lập tức ra quyền. Không thể dùng vũ khí, thì cô sẽ dùng quyền với hẳn. Mọi người cực khổ trong hai ngày, cộng thêm những năm tháng ở Thượng Hải cố điều tra bắt Đoàn Khiêm Luân. Bắt hẳn phải đền tội với những tội ác của mình, nên lần này, cô không thể thất bại.

Dương Cảnh Kiệt rất kinh ngạc, anh và Diệp Dao võ không tệ vậy mà vẫn không thể hạ gục Đoàn Khiêm Luân. Thật không hổ danh là bang chủ lớn thứ hai Thượng Hải.

Đoàn Khiêm Luân mỉm cười, nghiêng người áp sát vào mặt Diệp Dao. Cô giật mình lùi lại, tên khốn kiếp. Hẳn đột nhiên bỏ chạy, cả hai người lập tức đuổi theo. Đoàn Khiêm Luân lên cao gần bờ vực thì hết đường chạy, khẽ thở dài "Diệp Dao, tôi chỉ cần cô, nhưng do anh ta nhiều chuyện đi theo đấy nhé."

*Đoàng...

Tiếng súng vang lên, Dương Cảnh Kiệt nhíu mày khụy xuống, viên đạn ghim sâu thẳm lưng. Diệp Dao giật mình "Cảnh Kiệt!!"

Đoàn Khiêm Luân vỗ tay, cười lớn tiếng "Haha... xem ra lần này, An Thực không thể đến kịp để giúp cô rồi."

Bốn phía đều xuất hiện người, gần trăm tên bặm trợn, tay cầm súng, gậy sắt, dao,... bao vây Diệp Dao và Dương Cảnh Kiệt. Anh nhíu mày "Bị lừa rồi."

Diệp Dao xé áo khoác, quấn quanh vết thương để cầm máu cho anh. Đôi mắt ngoan cường nhìn hẳn "Người anh cần là tôi, để Cảnh Kiệt đi."

"Không được." Đoàn Khiêm Luân lắc đầu, hẳn cười "Tôi rất thương thức cô, nếu cô không phải là người tôi cần để diệt An Thực thì có lẽ, cô đã là người phụ nữ của Đoàn Khiêm Luân này rồi."

Diệp Dao mím môi, tức giận nói "Vô sỉ, anh nghĩ mình cùng đẳng cấp với tôi?" Thì ra, Đoàn Khiêm Luân muốn bắt cô là muốn giết An Thực, An Thực chắc chắn đang gặp nguy hiểm. Vậy mà, hết lần này đến lần khác đều bảo vệ cô.

Đoàn Khiêm Luân cười lớn "Không vô sỉ, không phải tôi. này cảnh sát Diệp, đẳng cấp của tôi cao hơn cô đấy." Hẳn nhìn đồng hồ trên tay, nhún vai, lắc đầu "À, tôi không rãnh mà đôi co với cô nữa rồi. Nếu sau việc này, cô còn sống, chúng ta sẽ tiếp tục tâm sự."

Hẳn phẩy tay, đám người kia cùng lúc xông đến phía cô. Dương Cảnh Kiệt đứng dậy "Tiểu Dao, mau chạy đi."

Dương Cảnh Kiệt cướp súng của một tên, bắn liên tục vào đám hỗn loạn. Diệp Dao không thể bỏ anh một mình, cùng hợp sức đấu đến cùng.

Đoàn Khiêm Luân hiểu rõ, dù Diệp Dao có tài giỏi đến đâu cũng không phải là đối thủ của hắn. Khóe môi nhếch lên đầy ngạo mạn, quả thật là một cực phẩm.

Diệp Dao đột nhiên bị khóa tay, vô cùng kinh ngạc, cô không thể cử động, Đoàn Khiêm Luân cười khẩy, áp sát vào bên tai Diệp Dao "Cảnh sát Diệp, dù có mạnh thế nào cô cũng chỉ là phụ nữ, điều mà mọi đàn ông dùng để thỏa mãn dục vọng."

Diệp Dao tức giận, ngọn lửa giận trong lòng dâng lên, như muốn bốc cháy, trên đời này, cô ghét nhất là loại đàn ông luôn xem phụ nữ như thú vui. Diệp Dao dùng khuỷu tay dội ngược vào bụng hắn, tháo tay, dùng chân đá hắn ngã xuống đất. Nghiến răng nói "Đoàn Khiêm Luân, thứ đàn ông cặn bã như anh, sống trên đời này chỉ chật đất. Tôi nói cho anh biết, đừng bao giờ xem thường phụ nữ, vì khi họ nổi điên lên sẽ rất đáng sợ."

Dứt lời, cô lao về phía hắn, Đoàn Khiêm Luân nhíu mày tránh đòn, cô cần gì phải nổi điên gì như vậy?

Dương Cảnh Kiệt dù đang bị thương nhưng vẫn đủ sức đánh lại mấy chục tên, nhanh chóng giúp Diệp Dao hạ Đoàn Khiêm Luân, lại bị đám đàn em đá thương từ phía sau. Diệp Dao nhíu mày, quay sang giúp anh.

Bọn họ bị bao vây, không thể thoát ra được.

*Đoàn...gggg

Liên tiếp mấy phát súng vang lên, gió to thổi mạnh, từ trên cao xuất hiện hai ba chiếc trực thăng, người áo đen bịt mặt dùng dây thừng để tiếp đất. Diệp Dao cùng những người khác vô cùng kinh ngạc.

Người đứng đầu liếc một lượt, rồi nhàn nhã ra lệnh "Giết."

Đám người áo đen cùng lúc xông lên, áp đảo người của Bắc Đoàn, An Thực tiến đến gần Diệp Dao, nhanh chóng kéo cô về phía sau, còn Dương Cảnh Kiệt thì giao cho đàn em. Cô còn đang thất thần thì bị giọng nói hăn gọi tỉnh "Dao nhi, xin lỗi, tôi đến trễ."

Là hăn!!!

Tại sao mỗi lúc cô làm nhiệm vụ An Thực đều luôn có mặt, chẳng lẽ Dương Cảnh Kiệt đã nói đúng, cảnh sát có nội gián???

Đoàn Khiêm Luân cười lớn "Tôi đoán không sai, người cần đến cũng đến. Hừ, tôi biết rõ anh là ai rồi, việc gì phải che mặt? An lão đại."

Đoàn Khiêm Luân rút cây dao sắc dọn dưới chân, xông về phía An Thực và Diệp Dao. Hăn đẩy cô ra, tự mình giải quyết Đoàn Khiêm Luân. Diệp Dao định lên tiếng liền bị đánh bất ngờ, cũng may cô nhanh nhạy phản xạ.

An Thực không nói lời nào, sức cũng không dùng hết đã có thể đánh gục Đoàn Khiêm Luân. Hăn thở dốc, chết tiệt! đoàn Khiêm Luân cười mỉa mai "Quả không hổ danh là người đứng đầu, chỉ là, nếu như tổ chức biết được, An lão đại đây lại dính dáng đến cảnh sát, năm lần bảy lượt phá rồi. "

An Thực khẽ nhú mày, dù hăn không thừa nhận nhưng người ngoài ắt sẽ biết, chỉ có điều không có bằng chứng thì bọn họ tuyệt không dám liên tiếng. Đoàn Khiêm Luân nhếch miệng "Dù anh có ba đầu sáu tay cũng không thể bảo vệ cô ta."

Dứt lời, hăn xông lên, động tác nhanh như chớp, Đoàn Khiêm Luân cần phải khóa chặt An Thực như vậy mới dễ dàng bắt Diệp Dao. Lăng Nghị thấy không ổn liền chạy đến, đá văng hăn, nói nhỏ "An Thực, để cho tôi. Cậu đi giúp Diệp Dao."

"Được." An Thực gật đầu rời đi.

Lăng Nghị ngoắc Đoàn Khiêm Luân, híp mắt cười "Bây giờ, đối thủ của anh là tôi."

....

An Thực vừa quay đi liền nhìn thấy Diệp Dao gặp nguy hiểm, có kẻ đánh lén từ đằng sau, hơn nữa còn ép cô sát mép vực. Không cần nghĩ ngợi, hấn nhanh chóng chạy đến, đỡ cho cô một nhát dao, sau đó kéo cô vào trong. Diệp Dao trợn tròn mắt. Cô nhìn người cao lớn trước mặt, miệng còn chưa thốt lên lời, An Thực lại bị bọn chúng chém thêm một nhát.

"An..."

An Thực vươn tay bụm miệng Diệp Dao, khẽ lắc đầu. Hấn xoay người bắn liên tiếp vào người của Bắc Đoàn. A Đông chạy đến "Lão đại, anh đi đi. Để nơi này cho em."

"Không được để bọn họ thoát." Đoàn Khiêm Luân cao giọng.

Lăng Nghị rửa một câu "Fuck!" Đá hấn một cước. "Đồ nhiều chuyện."

Một tên đắc lực bên cạnh Đoàn Khiêm Luân lén lút chạy về phía sau An Thực muốn đánh lén, Diệp Dao giật mình vội đẩy hấn ra "Coi chừng....a...!"

Diệp Dao bị sảy chân, ngã xuống vực. An Thực kinh hãi, cũng may kịp thời nắm được tay cô. Cơ thể Diệp Dao lơ lửng giữa không trung. Máu tử vai chảy dài xuống dưới, Diệp Dao nhìn hấn gồng mình, vết thương thì đang chảy máu, cất tiếng "Chú mau buông ra. Nếu không, ngay cả chú cũng sẽ rơi xuống."

Trán An Thực xuất hiện lớp mồ hôi mỏng, thều thào nói "Không được..."

Lăng Nghị chạy đến, liền bị Đoàn Khiêm Luân chặn lại. A Đông lo đối phó với gã kia. Những anh em còn lại ra sức đấu đá với người của Bắc Đoàn, lúc này, chỉ dựa vào sức lực cuối cùng, hãn mới có thể cứu cô "Tôi kéo em lên."

Vết thương bị động mạnh, nhói lên đau thắt, hãn cũng mặc kệ, cố gắng kéo Diệp Dao lên "Dùng sức..."

"Không thể...Á..."

An Thực bị trượt, cơ thể cô xém chút rơi xuống. Diệp Dao nhìn máu đỏ chảy không ngừng, nhỏ giọt xuống khuôn mặt trắng mịn của cô, thực không nỡ, cô vươn tay gỡ tay An Thực ra. Hãn lập tức gào lên "Dừng tay!!! Em điên rồi sao?"

"Chú không thấy mình bị thương sao? Buông tay, nếu không, chú sẽ bị rơi xuống."

"Dao nhi..." An Thực đau lòng lắc đầu "Năm năm trước tôi đã chấp nhận buông tay em, năm năm sau, dù có chết tôi cũng không buông." Nếu có rơi xuống thì cùng rơi. Hãn không muốn lặp lại sai lầm năm xưa. Nếu cô chết rồi, hãn sống còn ý nghĩa gì nữa?

Trong lòng Diệp Dao dâng lên một cỗ xúc động, nhưng cô vẫn không thể để hãn chết vì mình, bàn tay kiên quyết đẩy tay hãn ra. An Thực trừng mắt, kiên định nắm chặt không buông.

Lăng Nghị hạ đòn cuối, rồi nhanh chóng chạy đến chỗ An Thực, nhưng không ngờ chậm một bước...

Ngọn cỏ yếu ớt không đủ sức giữ được An Thực, nó đã bật gốc, hãn trượt tay cùng Diệp Dao rơi thẳng xuống vực... Lăng Nghị không tin vào mắt mình, anh không thể cứu bọn họ !!!!

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

11. Chương 11

Lăng Nghị tức giận xoay người muốn tính sổ với Đoàn Khiêm Luân, nhưng hăn thừa cơ hội bỏ chạy từ lúc nào, chỉ còn mấy tên đàn em vô dụng. Đôi mắt màu hổ phách của anh hiện hai ngọn lửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Giết hết bọn chúng!”

A Đông chưa từng thấy vẻ mặt đó của anh, từ trước đến nay dù bất cứ tình huống nào Lăng Nghị cũng không để lộ cảm xúc của mình, điệu bộ luôn tươi cười đầy phong tình. Lăng Nghị nhìn về phía Dương Cảnh Kiệt đang nằm dưới đất, hất mặt “Đông, sai người đưa cậu ta về. Gọi trực thăng quay lại đây!”

“Vâng!”

Vách núi này rất cao, nhưng Lăng Nghị tin An Thực sẽ không dễ dàng chết như vậy, anh nhất định phải tìm được hăn, sau đó giải quyết Đoàn Khiêm Luân.

Diệp Dao nhú mày tỉnh dậy, toàn thân đau nhức, trước mắt là một màu xanh thẫm, cành cây cao vút, Diệp Dao lắc nhẹ đầu để tỉnh táo, nhìn xung quanh mới phát hiện cơ thể An Thực thẫm đầy máu tươi, loang khắp đất, nằm cách cô không xa. không nghĩ ngợi trực tiếp cởi áo hăn, vết thương quá sâu, hai vết chém dài chồng lên nhau. Diệp Dao hô hấp khó khăn, cô phải làm gì ngay lúc này, nếu không mau cầm máu, hăn sẽ chết.

An Thực sẽ chết !

Ý nghĩ vừa xuất hiện, Diệp Dao liền run lên, cô lắc mạnh đầu, tự trấn an bản thân, tìm trong túi áo chiếc khăn tay, sẵn tiện cởi áo khoác, xé một mảnh, chèn vào vết thương. Diệp Dao cẩn thận cầm máu, An Thực dù đang hôn mê nhưng cảm giác đau đớn từ vai dội lên, nhúu mày một cái.

Bàn tay Diệp Dao nhanh chóng nhuộm đỏ, mùi tanh xộc vào mũi. Cô không phải lần đầu nhìn thấy máu, cũng không phải lần đầu tự tay băng vết thương cho An Thực, chỉ là, lần này không có dụng cụ đầy đủ, chỉ có mảnh áo để cầm máu, chỉ sợ vết thương sẽ bị nhiễm trùng nghiêm trọng.

An Thực lâu lâu nhúu mày một cái khiến Diệp Dao giật mình, trên cơ thể hẳn có bao nhiêu vết sẹo, dài ngắn khác nhau, đủ để cô hiểu người đàn ông này đã vượt qua bao nhiêu sóng gió để có thể tồn tại đến bây giờ. Hẳn từng nói với cô, muốn tồn tại ở thế giới đầy cạm bẫy này phải mạnh mẽ, dùng chính đôi tay này để đoạt mọi thứ! Nhờ có tán cây rậm rạp mà cơ thể hai người chỉ bị xây xát nhẹ, không có gì nghiêm trọng, hợn nữa, cô còn được An Thực dùng cơ thể che chắn. Mọi việc xong xuôi, Diệp Dao thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn An Thực, thấy hẳn nằm bất động, cô gọi "An Thực, An Thực, chú..... này...."

Đáp lại Diệp Dao chỉ là khoảng không âm u, Diệp Dao nhúu mày, lay người An Thực "An Thực, chú có nghe tôi gọi không vậy??"

"An Thực..."

Diệp Dao bất giác sợ hãi không thôi, khoảnh khắc hẳn im lặng khiến tim cô như ngừng đập. Một nỗi đau dâng lên trong tâm, Diệp Dao ghé sát tai vào ngực hẳn, cô không thể cảm nhận được nhịp tim của An Thực. Toàn thân Diệp Dao run lên, bi thống gọi "An Thực, nếu chú nghe tôi nói thì trả lời đi. Này, tên khốn, chú định bắt tôi cõng trèo lên trên sao? An Thực...."

.....

"Chú không được chết, nếu chú chết rồi, tôi phải làm sao đây?? Chẳng phải chú nói, nếu không được tôi cho phép, sẽ không chết sao, còn nói sẽ bảo vệ tôi? Chú chết rồi, biến thành hồn ma để bảo vệ tôi sao? Còn không mau tỉnh dậy???" An Thực, chú tỉnh dậy ngay!!!!" Diệp Dao bắt lực hét lên, từ trước đến nay cô luôn muốn An Thực phải chết, biến mất khỏi thế giới này để đền mạng cho cha mẹ cô, nhưng hiện tại, nhìn hằn năm trên vũng máu, tim cô cũng muốn ngừng đập theo hấn.

Hết lần này đến lần khác, An Thực luôn bảo vệ cô, bất chấp tất cả. Dù cho cô là cảnh sát, người luôn chống lại xã hội đen hấn vẫn một mực bên cạnh cô. Diệp Dao đã sớm bị những hành động của An Thực làm cảm động, là do bản tính cố chấp không chịu thừa nhận. Đôi mắt màu nâu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt góc cạnh, nhợt nhạt của An Thực, bất giác rơi nước mắt. Từ khi Diệp Dao hạ quyết tâm phải bắt được hấn, cố gắng trở nên mạnh mẽ thì đây là lần đầu cô khóc....

Diệp Dao gục xuống người An Thực, nước mắt không theo trật tự tuôn ra, chua xót nói "An Thực, chỉ cần chú tỉnh lại, tôi sẽ tha thứ tất cả. Là do tôi cố chấp, biết rõ chú không cố ý, vẫn trách oán."....

"An Thực....anh tỉnh dậy, anh mau tỉnh dậy đi. Anh muốn thế nào cũng được, muốn em về 'Nguyệt' hay ở cạnh anh em đều đồng ý."

"Thật sao?"

"Phải..."

Một giọng nói nhẹ nhàng phát ra, Diệp Dao ngẩn người, nhú mày ngồi dậy, mắt nhìn An Thực đang nhìn mình chăm chăm, khóe môi cong lên. Nhận ra mình bị lừa, cô tức giận giơ tay muốn đánh.

An Thực liền cất tiếng "Tôi đang bị thương đây."

Diệp Dao vươn tay lau khóe mắt, khuôn mặt vô cùng tức giận, hăn dám đùa cợt cô như vậy. An Thực khẽ cười, gượng người ngồi dậy “Em lo cho tôi vậy sao?”

Diệp Dao nhú mày "Rõ ràng lúc này, chú..."

"Tim người nằm bên trái."

Lúc này do cô rối quá nên không để ý, Diệp Dao có chút xấu hổ, nhưng vẫn giữ bình tĩnh "Tôi đỡ chú đi tìm hang trú tạm." Dù sao hăn đã cứu cô, coi như đáp lễ. Diệp Dao vươn tay đỡ hăn đứng dậy.

An Thực bước từng bước nặng trĩu, cơ thể mệt mỏi phải dựa vào Diệp Dao. Cô dùng sức đỡ An Thực, cảm nhận hơi thở khốc nhược của hăn, xem ra vết thương thật sự rất nặng. Đi được một lúc, Diệp Dao phát hiện cái hang gần đó, hít một hơi thật mạnh, nhanh chóng đỡ An Thực đến.

Hăn cười nói "Em có nghĩ đó là hang gấu không?"

Diệp Dao nhú mày "Tốt nhất chú nên im đi."

An Thực cười khẽ, có khi Diệp Dao thật sự không biết hăn đang làm gì. Nói những câu khiến người khác phát điên. Để hăn nằm trên thảm cỏ, cô thở dài, hăn quả thực rất nặng.

Diệp Dao xoay người, cổ tay liền bị ai đó nắm lại “Em định đi đâu?”

“Tôi đi kiếm vài cành cây để đốt lửa.” Dù sao bọn họ cũng không thể ra khỏi đây sớm, vẫn nên tìm ít cành cây để nhóm củi, và thức ăn.

An Thực rời tay, khẽ nói “Nhớ quay về sớm.” rồi mệt mỏi nhắm mắt.

Diệp Dao không nói gì, đối với các loại trái cây rừng cô có chút am hiểu, Diệp Dao không đi quá xa, nhặt đủ củi rồi thì quay về. Nhìn An Thực

vẫn đang ngủ, cô bước lại gần. Phát hiện toàn thân hãn nóng bừng, không lẽ vì vết thương mà phát sốt?? Diệp Dao lay nhẹ người hãn “An Thực...”

An Thực thở dốc, trán thấm đầy mồ hôi, thều thào nói “Nước...”

Diệp Dao nghe không rõ, cố gắng nghe lại “N...nước...”

Nước? Nhưng ở nói đây, cô không biết hướng nào có nước, nhìn An Thực vừa run rẩy vừa khó chịu khiến Diệp Dao không an lòng, vội đứng dậy. Chính là lúc, cô định chạy đi, cổ tay liền bị nắm lại, hơi nóng như muốn thiêu cháy cô, An Thực thều thào cất tiếng “Em...lại đi đâu?”

“Tôi...đi tìm nước.”

Giống như thành khẩn cầu xin Diệp Dao, An Thực gắng gượng nói “Đừng...đi..”

Đôi mắt An Thực hiện đầy bi thương, hãn không muốn Diệp Dao một lần nữa. Diệp Dao nhíu mày, không phải hãn muốn uống nước sao? Cô cố gắng thoát tay, càng bị hãn siết chặt "Dao nhi... em đừng đi...đừng đi..."

Diệp Dao nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của An Thực, không nỡ rời đi, cô lấy mấy trái cây rừng vừa hái, bóp chặt, từng giọt nước chảy vào miệng An Thực, hãn mấp má môi, từ từ nuốt. Diệp Dao không cách nào thoát tay, đành ngồi xuống bên cạnh hãn.

Khuôn mặt An Thực nhợt nhạt đến thâm thắm, hơi thở phun ra làn khói nóng hổi, thanh âm trở nên nhẹ hẫng không chút sức “Dao nhi...Cùng tôi về nhà, chỉ ở nơi đó em mới được an toàn. Tôi sẽ dùng tính mạng của mình để bảo vệ em, dùng cả đời để bù đắp cho em.” Ngưng một chút, An Thực lại nói "Có rất nhiều người.... muốn giết em. Tôi lại không thể bên cạnh em từng giây từng phút. Chỉ cần, rời mắt khỏi em, tôi lập tức lo lắng. Dao nhi.... nên quay về nhà thôi..."

Câu nói của hấn khiến Diệp Dao có chút bất ngờ. Quay về "Nguyệt" là điều mà Diệp Dao luôn cự tuyệt, đến bây giờ thì cô đã hiểu vì sao, hết lần này đến lần khác, An Thực muốn cô quay về...

“Tôi không biết phải dùng lý do gì để giữ em bên cạnh, nhưng...tôi thật lòng yêu em!”

Trong tâm Diệp Dao dâng lên cổ xúc động, An Thực vẫn nắm chặt tay cô, dứt khoát không buông, người đàn ông này đã vì cô làm tất cả. Dù trước kia hay bây giờ vẫn vậy, luôn âm thầm bảo vệ cô. Nhưng, bọn họ sớm đã không thuộc về nhau. Dù biết những lời này do hấn sốt cao nên mê sảng, Diệp Dao vẫn muốn trả lời An Thực “Nhưng, tôi và chú là người của hai thế giới khác nhau.”

Đôi mắt An Thực lấp lánh hết như có nước, nhu tình nhìn Diệp Dao, khóe môi nhợt nhạt mấp máy “Em luôn nói chúng ta thuộc hai thế giới, vậy, tôi muốn hỏi: Nếu tôi từ bỏ thế giới của mình để bên em, liệu, em sẽ chấp nhận tôi?” Đến bây giờ Diệp Dao vẫn không hiểu tình cảm của hấn? Cô không hiểu hay giả vờ không hiểu? Mười bốn năm, đời người có bao nhiêu cái gọi là mười bốn năm, hấn yêu cô mười bốn năm, đáp lại, chỉ một câu nói vô tình như vậy?

Diệp Dao ngẫn người, một cơn đau khiến toàn thân tê dại. Diệp Dao gục mặt xuống đầu gối. Người trong thế giới ngầm, nói bỏ là bỏ được sao? Hấn không phải người bình thường, có rất nhiều bang phái làm kẻ thù, chỉ cần An Thực nói, hấn muốn rửa tay gác kiếm, bọn họ sẽ đồng ý? Cô cũng chỉ là phụ nữ, muốn có một gia đình bình thường. Hàng ngày, an nhàn sống hạnh phúc.

An Thực có thể vì cô từ bỏ sự nghiệp, con đường mà hấn chọn suốt ba mươi mấy năm quả thực khiến Diệp Dao rất cảm động. Nhưng, cô lo sợ, chính bản thân mình sẽ làm liên lụy đến An Thực. Hấn không như cô, phải

lo nghĩ rất nhiều điều. Bang "Nguyệt" có hàng trăm người, hẳn dễ dàng bỏ mặc bọn họ sao???

Diệp Dao ngược mắt nhìn An Thực Thực, nhẹ nhàng đáp “Tôi...sẽ trả lời chú khi biết câu trả lời.”

An Thực lộ rõ sự thất vọng, nhưng cũng không muốn ép buộc Diệp Dao. Từ trước đến nay, hẳn chưa từng ép buộc cô phải làm điều gì... An Thực khẽ cười, nụ cười chua xót đến đau lòng “Được...tôi chờ em...Dao nhi, chỉ cần tôi còn sống, tôi nhất định sẽ không từ bỏ em...”

Hắn mệt mỏi nhắm mắt thiếp đi, Diệp Dao bất động rất lâu. Quả thực, cô đã bị hắn làm rung động. Mỗi lần nghĩ đến An Thực, cô có chút khẩn trương, cũng có chút lo lắng. Chân tình này, cô không thể không đáp lại. Chỉ là, Diệp Dao không còn đủ dũng cảm thấy hắn bị thương vì mình hơn nữa. Năm lần bảy lượt, mỗi khi Diệp Dao gặp chuyện, An Thực sẽ lập tức xuất hiện, mặc cho có phải chống lại tổ chức, hẳn cũng không để cô bị thương. Cô trước giờ, luôn muốn An Thực phải chịu nỗi đau khổ dày vò đến sống không được, chết không xong, nhưng xem ra, chính cô cũng đau khổ...

Diệp Dao cười nhạt... Tình yêu, giống như một khúc nhạc, xoa dịu tâm hồn con người mỗi khi đau khổ. Nhưng, cũng giống như một liều thuốc độc, khiến người ta chết dần chết mòn trong bi thương...

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

12. Chương 12

Đến gần khuya An Thực mới hạ sốt, nhiều lần, Diệp Dao phải bóp mấy trái cây rừng để có nước cho hăn uống. Mỗi lần như vậy hăn chỉ nhấp nhẹ môi. Khuôn mặt An Thực ngày càng nhợt nhạt, thở cũng không ra hơi..

An Thực nhíu mày tỉnh giấc, tầm mắt mông lung phát hiện Diệp Dao ngồi bên đồng lửa, quay lưng về phía hăn.

An Thực gương người ngồi dậy, sau đó, ngồi cạnh cô khiến Diệp Dao đang suy tư liền bị dọa giật bắn người. Mày đẹp khê nhíu lại, hăn châm chọc “Đang nghĩ gì xấu sao?”

“Liên quan gì đến chú?”

“Trẻ rồi, sao em còn chưa ngủ?”

Diệp Dao cũng không biết tại sao? Thường ngày, cô không thức khuya đến vậy, cũng có thể do An Thực, hoặc không. Không nhận được câu trả lời, hăn khê thở dài, vươn tay xoa đầu cô “Đi ngủ đi. Bên đó.”

Diệp Dao nhìn theo hướng mắt của An Thực, khê nhíu mày “Tôi không cần, chú nằm đi.” Dù sao hăn cũng đang bị thương, nằm vẫn tốt hơn. Nhưng chỗ coi như là được nhất cho cô, vậy hăn nằm ở đâu?

An Thực lạnh nhạt cất tiếng “Em không thể ngoan ngoãn hơn được sao?”

Cô im lặng không trả lời, hần nhíu mày, người phụ nữ cứng đầu và dám chống đối hần, trên đời này quả thật chỉ có mình cô. An Thực đứng dậy, ngồi dựa lưng vào vách hang, nhắm mắt lại.

Diệp Dao cũng không thể đấu lại hần, so về cứng đầu, cô không hơn hần, luận về bản lĩnh càng không. Cuối cùng, cô gằn giọng nói “Nếu không phải chú bị thương vì tôi, chắc chắn, tôi đã đánh chết chú.”

An Thực vẫn không mở mắt, khước môi giương lên, tùy tiện trả lời “Vậy sao...”

Cô nhất quyết không nằm, ngồi dựa vào vách đá đối diện An Thực, cả ngày hôm nay cô thực sự rất mệt, nên rất nhanh chìm vào giấc ngủ. An Thực khẽ mở mắt, nhìn Diệp Dao, từ khoảng cách này, có thể thấy rõ khuôn mặt mệt mỏi của cô. Đôi mắt hần trở nên thâm trầm, không biết đang nghĩ gì. Chỉ thấy, dường như sắp có giông bão nổi lên...

Hần đứng dậy, ngồi xổm trước mặt Diệp Dao, đưa tay vén sợi tóc vương trên mặt. Trên đời này, có hai loại người phải có tính cảnh giác cao, một là cảnh sát, một là xã hội đen. Nhưng xem ra, cô không còn đủ sức, nếu là thường ngày, chỉ cần chạm nhẹ, Diệp Dao liền đề phòng mà tỉnh giấc.

An Thực khẽ cất tiếng “Dao nhi... kẻ khiến em như bây giờ, tôi sẽ bắt hần trả gấp vạn lần.”

Chỉ cần ra khỏi đây, điều đầu tiên hần sẽ giết chết Đoàn Khiêm Luân, diệt sạch Bắc Đoàn. Không cần biết quy tắc giang hồ, hay tình nghĩa đời trước, hần cũng sẽ đòi lại những gì Đoàn Khiêm Luân nợ hần và Diệp Dao...

An Thực không màng đến vết thương, vươn tay bế cô đặt nằm lên đồng rơm cuối hang. Sau đó, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cánh môi anh đào, ôn nhu nói “Đợi tôi giải quyết xong mọi chuyện, sẽ đưa em đi...”

....

Ở ngoài bìa rừng, người của “Nguyệt” vẫn đang tích cực tìm kiếm. Đêm hôm qua chính là một đêm dài đối với bọn họ, An Thực đang bị thương, chỉ lo không đủ thuốc thang băng bó cho hẳn, sớm muộn vết thương sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Lăng Nghị quăng điếu thuốc xuống đất, rửa thềm một câu. Đoàn Khiêm Luân, để anh tìm được An Thực, sẽ đi tính sổ với hẳn.

A Đông đứng bên cạnh nói “Lăng ca, vừa nhận được tin, cảnh sát cũng đang đi tìm người.”

Lăng Nghị nhếch môi “Hừm....bọn cảnh sát vô dụng đó bây giờ mới bắt đầu tìm? Tôi còn tưởng bọn họ không quan tâm chứ.” Sau đó cao giọng “Mọi người nhanh chóng xới tung khu rừng này lên, phải tìm ra An Thực và Diệp Dao trước cảnh sát.”

Điện thoại bên hông reo lên, Lăng Nghị nhìn màn hình điện thoại, là Phong Duật Nam “Tôi nghe.”

Đầu dây bên kia, Phong Duật Nam đang ngồi dưới sảnh cùng Tố Nghi, cất tiếng “Đã tìm được An ca chưa?”

“Vẫn chưa. Tôi đã cho thêm người vào sâu trong rừng rồi.”

“Em vừa nhận được tin, Đoàn Khiêm Luân cũng cho người đi tìm. Anh nên nhanh chóng tìm An ca, nếu không, hẳn sẽ lợi dụng việc này để kiếm chuyện.” Nếu hẳn tìm được An Thực trước, An Thực sẽ gặp bất lợi hơn nữa hẳn còn đang bị thương, với sức của Diệp Dao sẽ không đấu lại người của Bắc Đoàn. Đoàn Khiêm Luân sẽ nhân cơ hội này mà giết An Thực, sau đó quay về Thượng Hải đao to búa lớn...

“Tôi biết rồi.” Lăng Nghị trầm tư, Đoàn Khiêm Luân, ba chữ này, mỗi khi nhắc đến đều khiến tâm tình anh khó chịu. Hẳn muốn mượn việc này

kết tội An Thực cấu kết với cảnh sát, bấy lâu này làm tay trong trong tổ chức, rồi san bằng “Nguyệt”?? Lãng Nghị cười khinh miệt, để rồi xem... trò chơi này, ai sẽ là người thắng cuộc! “A Đông, nhanh đi thôi. Rồi sẽ có việc cho cậu và các anh em giải trí.”

A Đông gật đầu, không cần hỏi, cậu cũng biết là việc gì. Xem ra, thế giới ngầm ở Thượng Hải lại sắp nổi bão...

Bên phía cảnh sát, số người đi tìm cũng khá đông, bọn họ chia thành nhiều hướng, đi sâu trong rừng, nếu có thể tìm được Diệp Dao và An Thực thì quả thật là món lời lớn, bắt được ông trùm lớn sẽ lập được chiến công. Lão Từ để Tâm Liên ở lại cùng vài anh em chăm sóc Dương Cảnh Kiệt. Du Phong khẽ thở dài “Đội trưởng, cháu nghĩ, chúng ta nên đi sâu vào trong.” Nơi Diệp Dao rơi xuống có khi không phải bìa rừng...

Một cảnh sát nói “Rơi cao như vậy, có khi nào...”

Lão Từ gằn giọng cắt ngang lời “Đừng nói bậy...” Diệp Dao phước lớn mạng lớn nhất định sẽ không thể xảy ra chuyện gì... “Tiếp tục tìm đi.”...

.....

“Lão đại, rơi từ trên cao như vậy chắc chắn là chết, anh cần gì phải tốn sức đi tìm An Thực?”

Đoàn Khiêm Luân nhả khói trắng lên cao, khóe mắt thâm trầm, hời hợt trả lời “Cậu nghĩ, hẳn là loại người như thế nào? Dễ dàng chết vậy sao? Cho dù chết cũng phải thấy xác!”

Hừ, nếu không phải hẳn nhanh chân chạy thoát, thì sớm đã bị Lãng Nghị đánh chết rồi. An Thực, cuối cùng cũng có ngày này, ngày mà bang “Nguyệt” bị xóa sổ, Đoàn Khiêm Luân tôi, sẽ thay anh “lo lắng” cho tổ chức...

Trong khu rừng phía Tây Hồ Nam bắt đầu xuất hiện nhiều người đi tìm kiếm, có ba phía khác nhau nhưng cùng một mục tiêu...

Khi đã ngủ đủ giấc, Diệp Dao vươn vai tỉnh dậy, trong người cảm thấy tốt hơn rất nhiều, cô quay sang phía An Thực, thấy hắn vẫn ngủ, liền chậm rãi lại gần. Theo như trí nhớ của cô, An Thực nhìn dịu dàng và yên bình nhất là lúc ngủ.

Diệp Dao im lặng, khuôn mặt An Thực rất nhợt nhạt, xem ra hắn vẫn chưa hạ sốt. Mỗi khi nhìn hắn, trong lòng đều dâng lên một nỗi chua xót khó tả... Cô khẽ thở dài.. Ngày trước, nếu không phải hắn là người gây ra vụ việc đó, có lẽ cô đã chấp nhận an phận mãi mãi bên cạnh An Thực.

Cuộc đời vốn dĩ đầy bất ngờ, chỉ trách ông trời quá tàn nhẫn, trêu đùa hai người suốt mười mấy năm...

Diệp Dao vô thức vươn tay chạm vào khuôn mặt An Thực, hơi ấm từ tay truyền lên, đột nhiên bị nắm chặt khiến cô giật mình. An Thực mở mắt, ngây người nhìn cô.

Diệp Dao vội giữ bình tĩnh, chỉ thấy khuôn mặt An Thực giống như vừa gặp chuyện gì đó rất kinh hoàng nên sững sốt, lần đầu tiên Diệp Dao trông thấy vẻ mặt này, cô cất tiếng “S... sao vậy?”

An Thực trầm mặc, khóe môi nhợt nhạt khẽ giương lên, nén một tiếng thở dài, khẽ nói “Tôi đã có một giấc mơ thật đẹp, về em và cả về tương lai chúng ta, nhưng đáng tiếc đó chỉ là mơ...”

Diệp Dao rút tay lại, quay mặt đi chỗ khác, không nói gì thêm. Một khắc khi hắn nói câu đó, khiến tim cô đập thành thịch. Không nghĩ ngợi thêm, cô ngồi bên đống lửa sớm đã tàn từ rất lâu. Một lúc sau lại nghe tiếng gọi “Dao nhi...”

Cô không quay lưng lại, đáp “Gì?”

“Em nghĩ chúng ta có thể ra khỏi đây không?”

“Tất nhiên là có thể!” Không lẽ hẳn muốn ở đây mãi?

An Thực khẽ cười “Tôi thì thích ở đây hơn.”

Diệp Dao đã đoán đúng, thật là đồ bệnh hoạn “Chú có sở thích làm người rừng à?”

“Tôi là thích được ở cạnh em...”

Diệp Dao khẽ nhú mày, dù bất cứ lúc nào hẳn cũng có thể đùa giỡn được sao? Cô liền đổi đề tài “Tôi... có chuyện muốn hỏi chú!”

“Chuyện gì?”

“Chú... có liên quan đến những vụ buôn ma túy không?” Dù bên cảnh sát nói rằng An Thực là kẻ đứng đầu trong việc vận chuyển các hàng cấm, nhưng cô vẫn muốn chính miệng hẳn nói ra. Bởi vì, lúc nhỏ cô đã thấy hẳn từng cảnh cáo người trong “Nguyệt” không được dính dáng đến ma túy?

An Thực mỉm cười, di chuyển ngồi xuống cạnh cô, giọng nói có chút lạnh lùng “Mấy chuyện thất đức như buôn bán ma túy, tôi không hứng thú!”

Diệp Dao trong lòng an tâm, nhưng vừa nghe câu tiếp theo, nụ cười trên khuôn mặt liền biến mất “Tôi đơn giản chỉ buôn vũ khí.”

Cô trừng mắt, gằn giọng “Buôn vũ khí còn tệ hơn ma túy.”

Hắn cười nhạt “Ma túy khiến con người chết dần chết mòn trong đau đớn, còn vũ khí, chắc, một nhát là chết. Em thấy cái nào thoải mái hơn?”

“...” Được rồi, cô không đòi co với hẳn nữa, người đàn ông này, dù cô có nói gì hẳn vẫn có thể đáp trả, không những thế, điệu bộ còn rất lưu

manh. Hừ, đúng là câu: không sợ lưu manh, chỉ sợ lưu manh có văn hóa. Cự cãi với người như vậy, không tức chết cũng bị làm cho bẽ mặt...

Nhưng hình như An lão đại đây không cho cô một giây yên bình, vừa im lặng một chút lại lên tiếng “Phải rồi, theo như trí nhớ của tôi. Có người nói rằng, chỉ cần tôi tỉnh lại, việc gì cũng làm.”

Diệp Dao chột dạ, giả vờ không nghe thấy.

An Thực cất tiếng “Dám làm dám chịu, lời nói ra rồi không được nuốt lại. Đầu tiên, em nên thay đổi cách xưng hô của mình đi.”

Diệp Dao nhú mày “Chú đang nói chuyện với tôi à?”

“Vậy em nghĩ tôi đang nói với ai?”

“Tôi tưởng chú bị tự kỷ.”

“Em nghĩ thế nào cũng được, nhưng, nên nhớ lời hứa của mình.”

“Không biết.”

“Cảnh sát như em, có thể tùy tiện hứa suông?”

Diệp Dao quay sang lớn tiếng nói “Cảnh sát cũng là người, tùy tiện phát ngôn không được sao?”

An Thực nhú mày, cổ cô rất cuộc cứng đến mức nào? Diệp Dao trừng mắt, vẫn giữ dáng vẻ cương quyết, lúc đó, cô chỉ nói bừa một câu không ngờ hần dám dùng để uy hiếp cô? An Thực nhàn hạ nói “Tôi còn đang định giúp em truy tìm nội gián trong sở cảnh sát, nhưng xem ra bây giờ không cần nữa.”

Diệp Dao sững người, nội gián? Nhìn vẻ mặt của cô, An Thực nở nụ cười châm biếm “Em nghĩ, những chuyện như thế này là ngẫu nhiên? Hại

em năm lần bảy lượt rơi vào bẫy là tình cờ?”

“Làm sao chú biết được?” Không chỉ cô mà cả Dương Cảnh Kiệt cũng đang nghi ngờ việc này. Mọi thông tin trong sở đều tuyệt mật, nếu không phải có nội gián chắc chắn mọi nhiệm vụ đều thuận lợi.

“Đoán.”

Diệp Dao trầm tư, nếu là người trong hắc bang thì sẽ dễ điều tra hơn nhưng như vậy chẳng khác nào cô đang lợi dụng An Thực.. Hơn nữa, cảnh sát vẫn không nên dính dáng đến xã hội đen. Chỉ cần nhìn, An Thực đã có thể đoán được suy nghĩ của Diệp Dao.” Dao nhi, tôi không phải là người chịu giúp không người khác bao giờ.”

“Chú có khả năng ngoại cảm à?” Diệp Dao nhú mày. Mỗi lần cô suy nghĩ hẳn đều đoán trúng?

“Thế nào? Chúng ta hợp tác?”

“Điều kiện?”

“Như tôi đã nói, những gì em nói khi tôi ngất.”

Diệp Dao mím môi, nhìn nụ cười đầy nguy hiểm của An Thực khiến cô không khỏi đề phòng. “Nhưng chú...”

An Thực ho nhẹ, như nhắc nhở về cách gọi.

Diệp Dao liền lầm bầm “Hừ, rõ ràng là một ông chú gần bốn mươi tuổi lại bắt một cô gái chỉ mới hai mươi mấy gọi là "anh", không phải là tâm lý biến thái sao?”

An Thực vừa nghe xong, cơ miệng giật giật, lớn giọng “Em nhìn tôi chỗ nào giống ông chú bốn mươi? Toàn thân phát ra khí thế oai phong như

vậy, “súng ống đạn dược” đều còn sử dụng được. Cho đến khi em 90 tuổi, tôi vẫn còn dư sức!”

Diệp Dao im bật, vừa rồi, xem ra cô đã chạm vào lòng tự tôn của hẳn...dù cô muốn đáp trả cũng không được!

Dương Cảnh Kiệt sau khi tỉnh dậy, lập tức cầm áo khoác đi tìm Diệp Dao nhưng bị Tâm Liên ngăn lại “Anh Kiệt, sức khỏe của anh chưa hồi phục đừng đi. Mọi việc đã có đội trưởng lo rồi.”

Dương Cảnh Kiệt nhú mày “Anh vẫn không an tâm.” Sao anh có thể nằm đây trong khi Diệp Dao bị rơi xuống vực. Hơn nữa, còn là lỗi của anh?

“Nhưng anh đang bị thương, nếu đi cũng không thể làm gì, chi bằng cứ ở đây đợi tin.” Tâm Liên cùng mấy anh em chặn trước cửa, bọn họ đã nhận lệnh không cho anh ra ngoài thì bằng mọi giá phải giữ anh lại.

“Các cậu tránh ra.”

“....” Dương Cảnh Kiệt tức giận, vung quyền cước đánh bọn họ một trận, vết thương này đối với anh nhằm nhò gì. Điều quan trọng nhất bây giờ là tìm Diệp Dao. Cô rơi xuống vực là một điều nguy hiểm nhưng ở cùng An Thực càng khiếm anh thêm lo lắng.

Tâm Liên thở hỗn hển, dù anh đang bị thương nhưng bọn họ vẫn không địch lại, hết cách, cô đành thừa cơ hội lúc Dương Cảnh Kiệt đấu với đám người kia, lên ra phía sau, đánh mạnh vào gáy anh, lập tức Dương Cảnh Kiệt chìm trong vô thức. Bọn họ nhanh chóng đỡ anh lên giường, trói chặt lại...

“Anh Kiệt, xin lỗi, nhưng em cũng là muốn tốt cho anh...” Tâm Liên thở dài, Diệp Dao, nếu không nhanh quay về, thì cô sẽ không biết phải

dùng cách gì để khiến Dương Cảnh Kiệt chấp nhận nằm yên ở đây.

.....

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

13. Chương 13

“Sao vậy, vẫn chưa tìm được An ca và Diệp Dao sao?” Tổ Nghi ngồi bên cạnh, cất tiếng hỏi. Việc Diệp Dao và An Thực rơi xuống vực là chuyện nội bộ, chỉ những người liên quan đến ngày hôm đó mới biết được.

Phong Duật Nam đặt điện thoại lên bàn, khẽ gật đầu. Việc này nếu cứ kéo dài sẽ gây ra hậu quả khó lường. Tổ Nghi nhìn Phong Duật Nam trầm tư khiến cô thêm lo lắng “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Không có gì, em đừng lo.” Phong Duật Nam mỉm cười, xem ra cần thêm người đến Hồ Nam một chuyến, anh cũng nên làm theo kế hoạch. Anh phẩy tay ra lệnh, quản gia đứng gần đó tiến lại “Vâng, cậu có gì cần dặn.”

“Phải thêm người đến Hồ Nam trợ giúp Lăng ca, chuẩn bị xe, tôi muốn đến "Nguyệt".”

“Vâng.” Nhận lệnh, ông lập tức đi ngay.

Phong Duật Nam vuốt tóc Tổ Nghi, cất tiếng “Anh có việc phải ra ngoài, ngủ sớm đi.”

“Ừm...” Cô nhìn theo bóng lưng anh, khẽ thở dài một tiếng. Dù cô muốn giúp cũng không biết giúp thế nào. Cô cũng chỉ là phụ nữ chân yếu tay mềm...

An Thực đứng lên, cất giọng “Em thích ăn cá nướng đúng không?”

Diệp Dao ngược mắt nhìn “Phải, thì sao?”

Khóe môi hần giương lên “Đi thôi, đi bắt cá.”

“Ở đâu?”

“Tất nhiên là ở suối, không lẽ em đào đất bắt cá à?”

Mí mắt cô giật giật, đúng là đồ khốn khiếp “Ý tôi hỏi là chú có biết đường hay không? Lúc tôi đi tìm quả dại, không hề thấy một con suối nào.”

“Tôi biết, khả năng định vị phương hướng của em rất tệ, càng hiểu em không hề biết xem bản đồ.”

Một câu châm chọc của hần khiến cô sắp tức nghẹn, cô mím môi trừng mắt nhìn hần. Ngược lại, An Thực rất vui vẻ, kéo cô đi. “Tôi đã điều tra kỹ khu rừng này, nên em đừng lo.”

“Buông ra!” Diệp Dao gằn giọng cố gắng rút tay ra.

Hần hững hờ đáp “Tay đã lỡ nắm rồi, không buông ra được.”

“...” Diệp Dao sững người, cuối cùng cũng im lặng đi theo hần.

An Thực đi một quãng khá xa cái hang, len qua đám lá cây rậm rạp mới nghe tiếng nước chảy, Diệp Dao rời tay bước nhanh đến nơi phát ra tiếng. Trước mặt là một con suối nhỏ, dòng nước trong xanh, có thể nhìn thấy đồng sỏi dưới đáy suối. Diệp Dao xắn ống quần rồi nhảy vào giữa suối, làn nước mát lạnh khiến cô thấy rất thoải mái.

Hắn say sưa nhìn Diệp Dao, nhìn bộ dáng cô vui vẻ chơi đùa dưới suối, khoe miệng khê gương lên. Đã bao lâu rồi hắn không được thấy nụ cười rạng rỡ như vậy?

An Thực tìm một cành cây đủ cứng chắc và nhọn, rồi bước xuống, quăng cho cô, Diệp Dao nhú mày, An Thực nhàn hạ nói “Bắt cá!” Sau đó quay lưng ngồi xuống vách đá gần bờ suối.

Diệp Dao mím môi, bắt thì bắt. Dù sao cô cũng là cảnh sát, mấy việc nhỏ nhặt này sao có thể làm khó cô được!

An Thực ngồi trên bờ, tay chống cằm nhìn cô loay hoay với đám cá, bắt trượt không biết bao nhiêu lần, hắn làm vậy mục đích là muốn cô mở miệng cầu cứu. Xưa nay, Diệp Dao là đứa trẻ biết tự lập từ nhỏ. Số việc cô nhờ hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay, nên bây giờ, hắn muốn cô nhờ cậy hắn.

Nói cho cùng, bộ dáng này của Diệp Dao khiến An Thực nhìn không được mà bật cười.

Diệp Dao thở hồng hộc, đám cá này giống như muốn chống đối cô vậy, bắt cá buổi không được con nào.. Cô quay sang nhìn An Thực đang ngạo nghễ nhìn mình, còn không ngừng cười. Cô tức giận nói “Chú còn không mau giúp tôi?”

An Thực nhướn mày “Em nhờ vả người khác như vậy sao?”

“Dù sao thì, chú bị thương tay phải, tay trái vẫn còn dùng được. Mau ra đây.”

An Thực ngồi im bất động, biểu cảm như muốn cô tỏ thành ý một chút. Diệp Dao thật sự đang rất đói, trầm tư một chút, đành cắn răng nhờ vả “A... Anh, tới giúp tôi bắt cá.”

Lời nói ra, chính bản thân còn thấy ghê sợ. Đúng là đồ biến thái An Thực. Khóe môi hãnh giương lên rất thỏa mãn, xắn ống quần lên, đứng phía sau Diệp Dao, tay trái cầm lấy tay cô giơ cao, khiến Diệp Dao giật thót “Làm gì vậy?”

“Dạy em bắt cá.”

“Tự chú... ừm... anh làm không được sao?”

An Thực không trả lời, nắm chặt lấy tay cô, ở khoảng cách này, Diệp Dao có thể nghe rõ nhịp tim bình ổn của hãnh cùng hơi thở thanh lạnh khiến tim cô đập thành thịch, chỉ sợ hãnh có thể nghe được. An Thực như bao trọn lấy cơ thể Diệp Dao, tuy cô không phải dáng người quá nhỏ bé, nhưng đứng trước một người cao lớn như hãnh thật sự giống như bị thu nhỏ.

An Thực im lặng quan sát dưới suối, sau đó nhanh tay đâm thẳng cành cây nhọn xuống đáy xuyên qua thân con cá. Diệp Dao kinh ngạc, chỉ một lần duy nhất đã bắt được hơn nữa còn rất nhanh chóng.

Diệp Dao giơ cành cây lên, vui mừng quay lại, đúng lúc An Thực vừa cúi xuống, khiến hai người vô tình chạm môi. Diệp Dao tròn mắt, lập tức lùi lại, lại bị An Thực giữ chặt, khóe môi nâng lên nụ cười nhạt “Là do em đấy nhé.” Sau đó trực tiếp hôn cô.

Diệp Dao muốn đẩy ra nhưng cơ thể hãnh như tường thành không nhúc nhích, ngược lại nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt. Đột nhiên, Diệp Dao không phản kháng nữa, mà im lặng phối hợp với An Thực, bàn tay vô thức nắm chặt lấy áo hãnh.

An Thực rất hài lòng khi Diệp Dao ngoan ngoãn như vậy, hôn một lúc lâu mới lưu luyến rời môi Diệp Dao, cô đứng thở dốc, định hình lại, vội đẩy hãnh ra. Đưa tay che miệng “Đồ biến thái, chú đang làm gì vậy hả?”

An Thực nhướn mày, mỉm cười “Sao? Là em tự nguyện, hơn nữa còn phối hợp.”

“Câm miệng!” Hai bên tai cô nhanh chóng đỏ ửng, vội vã chạy lên bờ. Khốn khiếp! Sao lúc đó cô lại đứng im cơ chứ.

“Em biết đường quay về sao?” Đi được vài bước, An Thực cất tiếng chầm chọc. Cô tức đến mặt mày đỏ gắt “Còn không mau lên!”

Thật là, đồ của cô cũng bị ướt vài phần rồi, tất cả là tại tên bệnh hoạn An Thực...

An Thực bật cười, dùng cây đũa thêm một con cá nữa rồi mới bỏ đi, đưa cô trở về hang.

Diệp Dao nhóm lửa, rồi đặt hai con cá lên, đối với mấy loại thức ăn nướng như thế này Diệp Dao rất thích. Vừa nướng vừa ăn, không phải rất tuyệt sao? An Thực chống tay ngồi bên cạnh, mặc cho cô tự giải quyết hai con cá. “Đồ em ướt rồi, sao không cởi ra để hong khô?”

Diệp Dao tùy tiện trả lời “Không ướt nhiều, một lát sẽ khô.”

“Chúng ta đâu phải người xa lạ, ôm cũng đã ôm, hôn cũng làm rồi, còn nữa, chẳng phải lúc nhỏ còn đòi ngủ chung với tôi, ngại làm gì?”

Diệp Dao quay sang, trừng mắt đe dọa “Chú còn nói nữa, tôi sẽ đâm cái cây này vào ruột chú.” Bây giờ nghĩ lại chuyện lúc nhỏ thật sự rất mất mặt, là do cô sợ cái nơi rộng lớn như “Nguyệt” mới đòi ngủ chung với hẳn. Nhưng đó là chuyện lúc nhỏ, bây giờ đã khác.

Nói đến bây giờ, Diệp Dao lại nhớ đến nụ hôn lúc nãy, hai bên má nhanh chóng ửng đỏ, tại sao lúc đó cô lại im lặng để cho hẳn hôn như vậy, bảo cô làm sao đối diện với hẳn. Diệp Dao sức tỉnh, vội lắc mạnh đầu

không nghĩ nữa. An Thực nhìn một màn biểu cảm đa dạng của cô, đành phải nén cười.

Một lúc sau, hai con cá nướng đã hoàn thành, mùi thơm lan tỏa khắp hang, Diệp Dao đưa cho An Thực một con, còn mình thì vừa thổi vừa ăn. Ha, không ngờ, cô cũng có lúc như vậy, cùng một lão đại khét tiếng ngồi co ro trong hang ăn cá nướng, dáng vẻ thật tức cười.

Đột nhiên An Thực vươn tay về phía cô khiến Diệp Dao giật mình, tránh sang một bên “Làm gì vậy?”

“Mặt em bị bắn.” An Thực nhàn nhã cất tiếng, dùng tay lau vết than bên má phải.

Diệp Dao có chút bối rối, hất tay hẳn ra, tiếp tục ăn, nhất quyết không nhìn hẳn.

An Thực biết rõ Diệp Dao thích đồ nướng, sở thích của cô cũng không cao sang rất đơn giản, mọi tính cách liên quan đến cô An Thực đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Trước khi đến Hồ Nam đã sai người đi thám thính và vẽ bản đồ thật chi tiết về khu rừng này, nên chỉ cần hẳn muốn sẽ biết nơi nào có thức ăn, nơi nào có nước.

“Dao nhi, mặt em dính bắn nữa kìa.”

“Hửm? Ở đâu?” Diệp Dao quay đầu, nhíu mày hỏi.

Vừa quay lại, liền bị An Thực hôn bất ngờ, không kịp tránh, hơn nữa còn bị hẳn liếm khóe miệng. Diệp Dao như tượng đá bất động, còn An Thực thì vui vẻ, liếm môi một cái, vẻ mặt rất lưu manh “Sạch rồi.”

Mặt mày cô đen như than, chĩa cành cây về phía An Thực, quát lớn “Tên khốn An Thực, tôi đánh chết chú!” Rồi trực tiếp đánh mạnh vô tình trúng vai phải của hẳn.

*Bốp....

“Tại sao, chú, không tránh?” Diệp Dao ngấn người, cô lơ tay chạm vào vết thương của hấn rồi. Nhìn xem, máu đang chảy.

An Thực khẽ nhú mày “Lực của em mạnh như vậy, nếu tôi tránh, em sẽ bị thương.”

Diệp Dao im lặng, quả thật, nếu hấn tránh, mặt của cô, sớm đã hôn đất rồi. Diệp Dao nhìn vết thương, liền thở dài một hơi, được, coi như vì vết thương, tha cho hấn. “Để tôi xem vết thương, xin lỗi...”

“Không sao.” An Thực nói, khi Diệp Dao chăm chú nhìn vết thương, khóe môi hấn liền nâng lên một nụ cười lưu manh... --

Vết thương vì bị động mạnh, lại bị hở, Diệp Dao không còn chiếc áo khác, nghĩ một chút, đành giơ tay xé áo.

Nhưng An Thực kịp thời cản lại “Em làm gì vậy?”

“Xé áo.”

“Không cần.” Dứt lời, tự lấy áo của mình xé làm đôi “Tôi ở trần thì không sao, nhưng nếu em không mặc áo, tôi sợ mình không kìm chế được.”

“Chú không thể nghiêm túc hơn được sao?” Diệp Dao gằn giọng. Cô sắp bị hấn chọc cho tức chết rồi.

“Tôi đang cực kỳ nghiêm túc.”

Diệp Dao mím môi, bị hấn cả ngày xoay vòng vòng khiến cô sắp phát hỏa, An Thực, nghe đến hai chữ này, đủ khiến cô muốn đập nát một thứ gì đó.

An Thực nhìn vẻ mặt tức giận đến tím tái của cô, biết bản thân đùa quá trớn nên tìm cách xoa dịu “Được rồi, giúp tôi băng vết thương lại, sảo chấy cặn máu rồi.”

“Cặn máu càng tốt, cho chú chết khô ở đây.”

“...”

Mặc dù ngoài miệng là như vậy, nhưng cuối cùng Diệp Dao cũng băng bó vết thương lại cho hắn.

Tại sao người phụ nữ này, lại khiến An Thực chất đầy hứng thú như vậy, tuy hắn muốn làm lành với cô, muốn cô quay về “Nguyệt” nhưng lại không ngừng muốn chọc giận cô? Nhìn thấy biểu cảm xấu hổ của Diệp Dao khiến tâm tư hắn cực kỳ thoải mái.

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

14. Chương 14+1

An Thực đưa mắt quét một lượt những người xung quanh, chán chường nói "Muốn biết mấy ngày qua tôi ở đâu? Hừm? Tôi ở cùng bọn họ."

Ánh nhìn tức khắc di chuyển sang những người bên cạnh. Khiến bọn họ thất kinh hồn vía. Thực sự hôm nay là ngày bọn họ đi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Những người từng có tiếng trong giới giang hồ đều có mặt, anh em nhà họ Ngô* và Nam Cung Tử Đằng.

*Anh em nhà họ Ngô: Nhân vật trong bộ Yêu em hơn cả sinh mệnh của Dư Lạc Thuần: Ngô Thiên Bảo, Ngô Chấn Nam, Ngô Vũ Thần.

An Thực cất tiếng tiếp "Từ khi nào mà việc của tôi, cậu lại nhúng tay vào vậy, Đoàn Khiêm Luân? Tôi đi đâu làm gì cũng phải báo cáo với cậu sao?"

Đoàn Khiêm Luân không tin vào mắt mình, toàn thân cứng ngắt. Không thể thốt ra tiếng. Lặng Nghĩ mỉm cười, vỗ vai hấn "Đoàn Khiêm Luân cậu, ăn ở không nhỉ?"

Nam Cung Tử Đằng cất tiếng "An Thực cùng chúng tôi bàn chuyện mấy ngày nay, chúng tôi dù đã rút khỏi hắc bang, nhưng vẫn còn giữ mối quan hệ với "Nguyệt", tất nhiên khi cần sẽ xuất hiện, sẵn mọi người có mặt đầy đủ, chúng tôi có chuyện muốn nói."

Đoàn Khiêm Luân siết tay thành quyền, chỉ tay về phía An Thực "An Thực, anh tưởng tôi sẽ sợ sao? Tôi nói cho mọi người biết, ở bìa rừng Hồ Nam, đàn em của tôi đã chém hẳn hai nhát ở vai phải và sau lưng. Chắc chắn vết thương chưa lành." Chỉ cần để mọi người thấy vết thương, mọi chuyện sẽ rõ, dù là trùng hợp, cũng không có chuyện trùng hợp một vết thương được.

An Thực nhếch môi khinh miệt, từ từ cởi cúc áo "Cậu muốn xem? Tôi cho cậu xem. " An Thực cởi áo sơ mi ra, trên cơ thể không hề có một thương tích, da thịt vẫn còn nguyên vẹn "Thế nào? Kiểm chứng đi."

Đoàn Khiêm Luân kinh ngạc, không thể nào, sao có chuyện đó được, rõ ràng, hẳn nhìn thấy An Thực bị chém hai nhát. Không thể nào. "Chắc chắn là anh ta nguy trang." Sau đó dùng tay chạm vào vai và lưng An Thực, nhưng rốt cuộc không có dấu vết nào.

An Thực đẩy Đoàn Khiêm Luân ra, chậm rãi nói "Kiểm tra rồi chứ? Còn gì để nói không? Bây giờ, thì đến tôi nói."

*Bốp, rầm...

An Thực vung chân lên, một cước đá văng Đoàn Khiêm Luân, khiến hẳn ngã xuống đất, hộc máu tươi. Mọi người đều xôn xao, không khí dần trở nên căng thẳng. An Thực mặt đầy hắc khí, dáng vẻ vô cùng hung tợn "Đoàn Khiêm Luân, cậu năm lần bảy lượt gây sự, tôi đã nể tình Đoàn lão đại mà tha cho cậu một mạng, cậu lại điếc không sợ súng là thứ nhất! Khiến người của tôi bị thương là thứ hai! Thừa nước đục thả câu, bịa chuyện bôi xấu danh dự của tôi là thứ ba! Kể từ bây giờ, Bắc Đoàn và "Nguyệt" phân chia rõ rệt, chính thức là kẻ thù. Ba ngày sau, chúng ta sẽ quyết đấu. Nếu cậu thắng, mạng tôi và "Nguyệt" do cậu quyết định, còn nếu thua, người của Bắc Đoàn...chết không chỗ chôn!"

Lời vừa nói ra, hết sức kiên định và uy lực, xung quanh đều im bật, chỉ có thể nghe tiếng thở hổn hển của Đoàn Khiêm Luân cùng vẻ mặt lo lắng sợ hãi của những người xung quanh. Từ trước đến nay, ai động đến An Thực đều có cái kết thảm hại nhất. Hắn luôn chọn quyết đấu một với một để phán xét và quyết định tất cả, và cho đối phương ba ngày để chuẩn bị.

Đoàn Khiêm Luân đứng không vững, nghiêng rãng, tức giận siết tay thành quyền. Hắn thừa biết mình không đấu lại An Thực, chỉ một cước mà hắn đã học máu thì sao có thể đánh thắng? Nếu đã không thể quang minh chính đại thì hắn sẽ dùng cách tiểu nhân. Có trách, hãy trách An Thực là kẻ quá tài giỏi. "Được, ba ngày sau, gặp ở võ đài của tổ chức."

"Nếu cậu không đến, tôi sẽ lôi đầu cậu đến! Còn nữa, người của tôi sẽ canh chừng người của cậu, không được rời khỏi cửa Bắc Đoàn dù chỉ nửa bước." An Thực quay sang phía những người khác, ánh nhìn đầy dò xét, nghiêm nghị cao giọng "Ai muốn chống đối tôi, hãy đứng ra quyết đấu, đừng bày trò bí ối sau lưng. Nếu để tôi phát hiện, tôi đảm bảo, các vị sẽ có cái kết không mấy tốt đẹp đâu!"

Dứt lời, người của "Nguyệt" nhanh chóng rời khỏi. Để lại một mớ hỗn loạn trong lòng bọn họ.

Trên xe, Phong Duật Nam liền đề cập vấn đề chính "Thật may là Lăng ca đã có tính toán trước, mời Ngô gia và Nam Cung đến."

Lăng Nghị ngồi phía trước, xoay đầu lại "Cậu nghĩ tôi là ai?"

"Phải rồi, vết thương của anh? Em nghe nói khá nặng mà?" Vừa nãy khi An Thực cởi áo, anh cũng rất ngạc nhiên khi không thấy vết thương đâu.

An Thực khẽ nhú mày, cắn răng xé lớp da giả ra, cất tiếng "Trước khi đến đây, tôi có đến chỗ Di Hà, tay nghề hóa trang của bà ấy rất tốt. Nên tôi đã nhờ bà ấy dùng một lớp da giả, vừa nãy Đoàn Khiêm Luân chạm mạnh,

khiến vết thương lại bị hở." An Thực biết rõ, Đoàn Khiêm Luân sẽ tìm đủ mọi cách để buộc tội hắn, nên đã chuẩn bị từ sớm. Dì Hà là người quen lâu năm với An Thực, bà là thợ trang điểm, hóa trang nổi tiếng.

"Mau về "Nguyệt", tôi sẽ gọi bác sĩ đến nhà." Lăng Nghị cất tiếng, ra lệnh cho Trác Sâm tăng tốc xe.

.....

Diệp Dao trở lại khách sạn, đến quầy lễ tân, cô cất tiếng "Xin chào, cô có thể đưa tôi chìa khóa phòng 302 không? Tôi vừa bị mất chìa khóa."

Nhân viên nữ nhìn bộ dáng của Diệp Dao không khỏi nghi ngờ, người cô vừa tiểu tụy vừa rách rưới, bụi bặm, sao có thể là khách của khách sạn nổi tiếng bọn họ? Diệp Dao chỉ cần nhìn cũng biết cô ấy đang suy nghĩ gì, nhưng hiện tại, thẻ cảnh sát và chìa khóa phòng cô đều không mang theo, còn thêm bộ dáng thê thảm này.... "Phải rồi, cô có thể gọi điện vào phòng 301, nói với họ, có người cần gặp, tên là Diệp Dao."

"Được, phiền cô đợi một lát."

"Chị Diệp!!" Tiếng của Tâm Liên vang lên, Diệp Dao quay về phía cô. Tâm Liên mừng ra chạy nhanh đến "Chị không sao chứ? Chị Diệp, mấy ngày nay mọi người tìm chị rất vất vả."

Diệp Dao mỉm cười "Chị không sao."

"Mau lên phòng đi. Anh Kiệt rất lo cho chị. Anh ấy mấy ngày nay muốn đi tìm chị nhưng đội trưởng không cho." Vết thương của Dương Cảnh Kiệt phải tịnh dưỡng đầy đủ để hồi phục, việc Diệp Dao bị mất tích khiến anh rất ray rứt luôn muốn đi tìm cô.

Nhân viên nhìn Diệp Dao cùng Tâm Liên đi lên phòng, có chút khó hiểu, nhưng đây không phải việc của cô nên không được quan tâm. Cô gái

đó, chắc vừa xảy ra chuyện gì đó rất đáng sợ...

Diệp Dao tắm rửa thật sạch, đã hai ngày cô không được tắm, thật sự rất khó chịu. Đột nhiên nghĩ đến An Thực, không biết vết thương của hẳn hiện tại như thế nào, chuyện của bang "Nguyệt" đã giải quyết xong chưa... Lại nhớ đến nụ hôn lúc đó, hai bên mặt Diệp Dao bất giác đỏ ửng, vội lắc mạnh đầu, không nghĩ đến nữa. Diệp Dao vỗ nhẹ hai bên má. Nhanh chóng tắm rồi đi ra.

Tâm Liên đứng chờ bên ngoài, thấy cô bước ra liền cùng sang phòng Dương Cảnh Kiệt gặp mọi người. Biết tin Diệp Dao an toàn trở về, mọi người đều rất vui. Dương Cảnh Kiệt nhìn thấy cô, trong lòng vui muốn nhảy cẫng lên "Tiểu Dao, em không sao chứ?"

Diệp Dao gật đầu "Em không sao, vết thương của anh thế nào? Có đỡ hơn chưa?"

Dương Cảnh Kiệt cười tươi "Đỡ rồi. Nhìn em trở về, anh thật nhẹ lòng." Nếu cô xảy ra chuyện gì, thì cả đời này, anh nhất định sẽ hối hận đến chết.

"Còn An Thực?" Lão Từ ngồi trên ghế sofa, cất giọng nghiêm nghị hỏi. Việc cô cùng An Thực rơi xuống vực, toàn bộ cảnh sát đều biết. Hai ngày trôi qua, giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Dao chột dạ, mọi người đều đã biết, cô muốn giấu cũng không được. Nhưng nếu nói ra càng không được. Lão Từ nói tiếp "Tiểu Diệp, cháu lên trở về bằng cách nào? Trèo lên hay... người của An Thực đã cứu cháu?"

"Đội trưởng, việc này..."

"Cậu im lặng, tôi đang hỏi Tiểu Diệp." Dương Cảnh Kiệt muốn lên tiếng nhưng lại bị ông cản lại.

Diệp Dao hết cách đành nói thật "Phải, là người của An Thực cứu cháu. Nhưng giữa bọn cháu, không có quan hệ gì mờ ám."

Lão Từ lắc đầu chán nản "Tiểu Diệp, cháu có biết, sở trưởng đã nghi ngờ cháu là nội gian không?"

"Cái gì?!" Có lý nào lại như vậy? Gã sở trưởng đó, ý mình có quyền cao không xem ai ra gì. Việc lớn hay nhỏ đều phân phó cho cấp dưới, sau đó bản thân đi nhận thưởng. Nhìn xem, cô đây bị rơi xuống vực không biết sống chết ra sao, ông ta lại cùng đám cấp dưới về Thượng Hải, bây giờ còn dám vu khống cho cô? "Chú Từ, cháu trước giờ chưa làm chuyện gì trái với lương tâm, chuyện này, đúng là nực cười."

Lão Từ sâu kín thở dài, ông đương nhiên biết điều đó, chỉ là, cô luôn khiến người khác nghi ngờ. Mỗi lần có cuộc càn quét hay nhiệm vụ, chỉ cần Diệp Dao xảy ra chuyện, luôn có một người bí ẩn cứu giúp, nhớ lại việc ở bến tàu lần trước, từ đâu xuất hiện đám người không rõ lai lịch đến đưa cô đi. Ngày hôm sau lại an toàn trở về. "Đã có người nhìn thấy cháu đi ăn cơm cùng với An Thực, hơn nữa, có phải người cứu cháu là cậu ta?"

Diệp Dao trầm tư, cô không thể để lộ quan hệ giữa An Thực "Không đúng, không phải anh ta."

"Vậy người đó là ai?"

"Cháu không biết!"

"Cháu còn nói dối!" Lão Từ tức giận đập mạnh bàn khiến mọi người đều giật mình. "Việc đến nước này cháu còn không nhận tội, ta thật quá thất vọng về cháu."

Lần đầu tiên thấy ông giận dữ như vậy, nhưng Diệp Dao vẫn không sợ, cương quyết không nói. Dương Cảnh Kiệt lên tiếng "Chú Từ, cháu là người hiếu Tiểu Dao, cô ấy sẽ không làm chuyện phản bội mọi người. Chú

không thể nghe sở trưởng mà nghi ngờ Tiểu Dao khi chưa có bằng chứng. Như vậy không công bằng." Dù anh biết An Thực là người giúp cô, nhưng nếu nói ra thì càng gây bất lợi cho Diệp Dao nên cùng giúp cô giấu đi.

"Phải đó, chú Từ, cháu tin chị Diệp không phải người như vậy." Cả Tâm Liên và Du Phong cũng lên tiếng. Bọn họ tuy cùng làm việc với cô chỉ gần một năm nhưng tự nhận thấy con người Diệp Dao rất tốt. Làm mọi nhiệm vụ đều tốt đẹp nhanh chóng, chỉ riêng đạo gần đây là bất ổn.

Thâm tâm Lão Từ tin Diệp Dao, nhưng lại không thể phủ nhận mỗi nghi ngờ của mình "Quay về Thượng Hải, ta sẽ tra khảo cháu."

"Chú Từ..."

"Được, cháu không làm gì sai, việc gì phải sợ." Diệp Dao kiên quyết nói. Vốn định điều tra xem tên nội gian trong sở là ai, không ngờ chính bản thân lại bị nghi ngờ...

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

15. Chương 14+2

Thế lực ngầm khắp Thượng Hải đã nhận được tin, An Thực đã mất tích, không biết tin đồn này thật hay giả nhưng bọn họ cũng tin tám, chín phần vì hai ngày gần đây, ba người: Phong Duật Nam, Lăng Nghị, An Thực đều im hơi lặng tiếng. Song song, các lão đại của nhiều bang phái còn nhận được thư mời của Đoàn Khiêm Luân, hẳn nói muốn mở một cuộc họp về tên gián điệp trong tổ chức. Khiến các bang phái lớn nhỏ trở nên xôn xao.

"Khốn khiếp, Đoàn Khiêm Luân, muốn chơi? Được, tôi chơi với cậu!" Phong Duật Nam ném chiếc ly rượu vào tường, sắc mặt biến dạng khó coi. Hẳn đã ra tay thì anh sẽ chơi cùng hẳn, để xem trong việc này, ai sẽ thắng! "Côn, chuẩn bị xe."

Dứt lời, cầm lấy áo khoác đứng lên, trước khi đi cũng không quên dặn dò quản gia "Nói với phu nhân, tôi ra ngoài có chút việc. Cứ ăn cơm trước."

"Vâng."

.....

Lăng Nghị bắt điện thoại "Thế nào rồi?"

Đầu dây bên kia là Phong Duật Nam, anh đang trên đường đến nơi họp "Đoàn Khiêm Luân đã bắt đầu hành động. Việc cần làm, em đã làm xong."

"Được, cậu cố gắng kéo dài thời gian. Tôi sẽ quay về Thượng Hải."

"Còn An ca?"

"Không sao. Cứ như kế hoạch."

"Được."

Tắt điện thoại, Lăng Nghị quay sang đám đàn em "A Đông, cậu tiếp tục tìm An Thực càng nhanh càng tốt, tôi phải quay về Thượng Hải."

"Được, mọi việc ở đây cứ giao cho em."

Lăng Nghị gạt đầu tin tưởng, bấm một dãy số dài, ra lệnh "Chuẩn bị trực thăng." Sau đó cùng hai người đàn em đi ra khỏi bìa rừng...

A Đông cùng đám người còn lại tản ra tìm, nếu cậu đoán không lầm thì Đoàn Khiêm Luân đã ra tay...

--- ---

Diệp Dao ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa hang, bao giờ cô mới có thể ra khỏi đây, vết thương của Dương Cảnh Kiệt hiện thế nào? Cô thở dài một hơi....

"Đang nghĩ gì sao?"

Diệp Dao giật bản người "Chú đừng đột ngột xuất hiện như thế nữa có được không?" Sao hử cứ như ma vậy, đến gần cô không một tiếng động.

"Em rất muốn ra khỏi đây sao?"

"Phải."

"...." Diệp Dao nhìn hử trầm tư nhìn mình, trong ánh mắt có gì đó rất khó hiểu. Cô hỏi "Sao?"

An Thực hướng mắt ra ngoài "Thế giới ngoài đó không thích hợp với em, như tôi đã nói, quay về "Nguyệt" đi."

"Tôi không còn là cô bé năm xưa cần người khác bảo vệ, càng không muốn quay về nơi đó, nếu tôi không đồng ý, chú sẽ làm gì? Bắt nốt tôi cả đời sao?" Cô không hiểu, mục đích của An Thực là gì, hẳn muốn cô quay về nơi đó là vì không muốn cô gặp thêm nguy hiểm, cô hiểu nhưng, hẳn không thể hiểu rằng, cô có cuộc sống riêng của mình hay sao?

An Thực nhíu mày, lạnh lùng nói, lời nói ra dường như rất chắc chắn "Nếu em còn cố chấp, tôi sẽ xích em lại!"

"Đồ độc tài."

An Thực sâu kín thở dài, nói thầm "Em không hiểu được, điều tôi đang lo lắng đâu, Dao nhi..." Không phải chỉ Đoàn Khiêm Luân muốn bắt Diệp Dao, mà toàn thể xã hội đen luôn muốn bắt cô, bởi vì, Diệp Dao chính là điểm yếu của hắn. An Thực không muốn cô vì mình mà gặp nguy hiểm, càng không muốn cô chịu thêm bất kỳ thương tổn nào nữa. Nhưng tại sao, cô luôn cứng đầu không hiểu??

Diệp Dao nhìn vẻ mặt bi thương của An Thực, không biết phải nói gì thêm. Lúc này, cô thật sự muốn ra khỏi đây...

Đột nhiên An Thực kéo cô đứng bật dậy, nép vào trong hang. Diệp Dao nhíu mày hỏi "Chuyện gì vậy?"

"Có người." Thính giác của An Thực rất nhạy, khoảng cách tiếng bước chân và giọng nói của kẻ đang đến khá gần, tất nhiên không chỉ có một người. Đây là bạn hay địch?

Diệp Dao im lặng, cô cũng đang suy nghĩ, bọn họ là cảnh sát hay người của An Thực, cũng có thể là người của Bắc Đoàn. An Thực đẩy cô về phía sau của mình, tự mình đi ra ngoài.

"Này..." Chính là lúc ra gần cửa hang, cánh tay liền bị níu lại "Chú định làm gì? Không biết mình đang bị thương nặng sao?"

An Thực gỡ tay Diệp Dao ra, khuôn mặt nghiêm nghị khác thường "Em ở yên đây, nếu có chuyện gì thì tìm cách chạy đi. Dù bị thương nhưng tôi không phải kẻ vô dụng." Sau đó bỏ đi.

Diệp Dao không kịp giữ lấy hăn, bàn tay buông giữa không trung. Cô vội đi theo, cô không thể để hăn đi một mình được. An Thực nép mình sau đám lá, khi thấy rõ mặt người kia, khoe môi liền giương lên.

*Soạt

Bên cạnh đột nhiên có tiếng động, An Thực lập tức quay sang, Diệp Dao cương nghị nhìn hăn "Tôi không thể để chú đi một mình."

An Thực không nói gì, bỗng nắm lấy tay cô bước ra, khi Diệp Dao còn chưa hiểu chuyện gì, đã nghe hăn gọi "A Đông."

A Đông nghe tiếng gọi, vội quay lại, nhìn thấy An Thực, cậu vui mừng muốn nhảy cẫng lên "An ca. An ca, anh, không sao chứ? Có bị thương nặng lắm không?" Đám đàn em cũng vui mừng, vây quanh An Thực.

Nhìn vết thương dù đã được băng bó nhưng vẫn còn vương đầy máu trên vai hăn. Đã hai ngày, An Thực phải cắn răng cầm cự với những vết thương kia, mới cũ chồng lên nhau, nhìn rất tiều tụy, trong lòng bọn họ không khỏi lo lắng, một người nói "An ca, vết thương của anh."

"Tôi không sao."

"An ca, mau về quay về Thượng Hải thôi." A Đông nhìn thấy hăn vẫn ổn, tâm cậu nhẹ nhõm rất nhiều.

An Thực vẫn bình tĩnh, không hỏi cũng biết đã xảy ra chuyện gì, hấn gặt đầu nắm tay Diệp Dao bước đi. Cô nhìn hấn và đám người kia, mãi suy nghĩ nên không để ý mình đang được dắt đi. Nếu cô đoán không sai thì Đoàn Khiêm Luân muốn nhân cơ hội này để bài trừ An Thực và "Nguyệt"? Vậy chẳng phải, Thượng Hải lại nổi bão?

Diệp Dao chợt nhớ đến một việc, liền cất tiếng hỏi "Chúng ta lên bằng cách nào? Thả dây xuống sao?"

An Thực nhếch môi cười, sau đó chỉ tay lên trời "Trực thăng!"

Lời vừa dứt, ở trên không vang lên tiếng roto rất lớn, gió mạnh cũng nổi lên. Diệp Dao đưa mắt nhìn, quả thực có trực thăng, không chỉ một mà tới ba chiếc? An Thực, rốt cuộc nhà hấn có bao nhiêu vũ khí?? Trên trực thăng thả mấy cái thang làm bằng dây thừng xuống, An Thực vươn tay ôm lấy hông cô khiến Diệp Dao giật mình muốn đẩy ra, hấn điềm nhiên nói "Nếu em muốn ở đây thì không cần theo tôi."

"Tôi, tôi có thể tự lên." Ở đây có nhiều người như vậy, hơn nữa cô là cảnh sát, bọn họ là tội phạm. Để bọn họ thấy cô tay trong tay với An Thực, không phải quá mất mặt sao?

"Ở đây có bao nhiêu người? Em muốn tốn thời gian?"

Diệp Dao mím môi im lặng, khẽ liếc nhìn những người xung quanh, đúng là không ít. Đành im lặng an phận, An Thực lắc đầu cười thầm, nắm lấy sợi dây rồi ra lệnh. Dựa theo đó, từng người từng người một nắm lấy sợi dây, rất nhanh bọn họ đều tiếp đất an toàn. Sát mép vực có vài chiếc xe chờ sẵn.

A Đông cất tiếng "Anh dùng trực thăng rời khỏi đây trước sẽ nhanh hơn."

"Được, đi thôi Dao nhi..."

"Tôi muốn quay về khách sạn. Mọi người chắc cũng đang chờ tôi. Tôi không thể cứ như thế về Thượng Hải được." Dù sao cũng là cảnh sát, cô không thể để mọi chuyện đi quá giới hạn.

"Được rồi, Chính, đưa Dao nhi về khách sạn." An Thực phân phó một người có năng lực tốt bảo vệ Diệp Dao rời khỏi đây.

Diệp Dao quay lưng đi vào xe, vừa mở cửa liền bị giật ngược về phía sau, nằm gọn trong vòng tay rắn chắc của An Thực "Dù thế nào, tôi cũng sẽ đợi em ở nhà của chúng ta." Sau đó quay lưng lên trực thăng.

Diệp Dao trầm tư nhìn chiếc trực thăng trên cao rời đi, trong lòng nặng trĩu, quay vào trong xe...

Trong trực thăng, An Thực cầm điện thoại của người bên cạnh, lấy tai nghe bluetooth gắn vào tai, rồi cất tiếng "Để một vài người ở lại đi theo bảo vệ Dao nhi." rồi ra lệnh "Đến địa chỉ này, nhanh lên!"

"Vâng."

.....

Tất cả các bang phái đều có mặt tại một căn phòng rộng lớn, ánh sáng bị hạn chế vì đóng hết tất cả các cửa sổ. Ở vị trí chủ trì dành cho người có quyền hành nhất là An Thực hiện để trống, bên cạnh là Phong Duật Nam cùng Trác Sâm. Đoàn Khiêm Luân ngạo nghễ rung đùi ngồi đối diện, khi không thấy An Thực xuất hiện, hắn càng nắm chắc phần thắng mà tự mãn, đứng lên cất tiếng trước "Thưa quý vị, như trong thư mời đã ghi, tôi hẹn mọi người ở đây là vì chuyện liên quan đến tên nội gián trong tổ chức. Hắn ta đã năm lần bảy lượt chỉ điểm cho cảnh sát về các phi vụ làm ăn của mỗi bang phái. Bao lâu nay tôi đã âm thầm điều tra, cuối cùng cũng có kết quả. Các vị biết đó là ai không?"

Mọi người có mặt nghe đến đây, đều xôn xao bàn tán. Một người trong số bọn họ cất tiếng "Là ai? Còn không mau nói?"

"Haha... đừng hấp tấp, để tôi nói. Kẻ đó hiện tại không có mặt ở đây, là vì sao? Vì chính Đoàn Khiêm Luân tôi đây đã trừ khử. Người đó, chính là An Thực."

"Cái gì? Đoàn Khiêm Luân, cậu ăn nói cẩn thận đấy. An lão đại sao có thể là nội gián chứ?"

"Phải, đúng là hồ đồ."

Khắp căn phòng lập tức trở nên ồn ào. Bọn họ không tin An Thực- người đứng đầu tổ chức lại là nội gián. Sao lại có chuyện nực cười như vậy.

Đoàn Khiêm Luân vỗ tay hai cái, cao giọng "Mọi người im lặng, im lặng nghe nói hết đã. Các vị không biết được rằng, An Thực có qua lại với một nữ cảnh sát. Mà người này, tổ chức của chúng ta có một số người biết, chính là Diệp Dao. Cô ta đã cùng An Thực bày mưu tính kế. Những phi vụ làm ăn của tôi, cô ta đều phá rồi, nhiều lần tôi giảng dạy, khi sắp bắt được thì An Thực lại xuất hiện cứu người. Các vị nói xem, chứng cứ rõ ràng như thế. Hơn nữa, lần này tôi đến Hồ Nam để giao dịch cô ta cũng đi theo. Khi gặp nạn An Thực cũng xuất hiện. Bây giờ hai người họ chắc đã chết ở rừng rồi."

"Sao lại có chuyện như vậy?"

"Nếu không tin, các vị cứ đi điều tra. Hiện tại anh ta không có ở đây là bằng chứng xác thực nhất."

Càng lúc không khí càng trở nên nhốn nhào, người ra tiếng vào. Có kẻ không tin, có người lại tin. Vì bọn họ biết được việc giao dịch lần này của Đoàn Khiêm Luân nên khó lòng phủ nhận.

Đột nhiên, có tiếng vỗ tay, Phong Duật Nam ngồi bình thản trên ghế, khoe miệng hơi hợt nhếch lên "Quả là một câu chuyện thú vị. Nhưng Đoàn lão đại đây, hình như không có bằng chứng nói An ca chúng tôi đã đi Hồ Nam. Dựa vào điều gì mà nói anh ấy cấu kết với cảnh sát?"

Đoàn Khiêm Luân nhíu mày, hần mím cười "Phong thiếu, An lão đại mất tích mấy ngày, chính người của chúng tôi đã thấy anh ta xuất hiện ở Hồ Nam, còn cứu cảnh sát nên bị rơi xuống vực. Điều này, có lẽ, anh hiểu rõ hơn tôi chứ nhỉ. Mấy trăm anh em của tôi đều thấy rõ."

"Vậy, anh có hình ảnh hay bằng chứng gì không? An ca đi giải quyết công việc hiện không ở Thượng Hải. Anh nghĩ, những người ở đây sẽ vì một lời nói xằng bậy không căn cứ mà nghi ngờ người đã đứng đầu tổ chức suốt mấy năm nay?" Phong Duật Nam nhếch vai, vẻ mặt có chút mỉa mai. Để anh xem, Đoàn Khiêm Luân sao có thể thuyết phục được những người ở đây?

Những người có mặt, có người đồng tình, có người vẫn hoài nghi, Đoàn Khiêm Luân đập mạnh tay xuống bàn, nhướn người về phía Phong Duật Nam "Vậy cậu nói xem, anh ta đang ở đâu?"

"Đó là việc của nhà chúng tôi. Không việc gì phải tiết lộ cho anh biết."

"Được, cậu gọi cho anh ta. Nếu anh ta nghe máy, chúng tôi sẽ dùng định vị xác nhận vị trí. Nếu thật sự không ở Hồ Nam thì tôi sẽ bỏ qua."

"Không cần phải rườm rà như vậy?" Một giọng nói trầm thấp từ phía cánh cửa vang đến. Mọi người đều đưa mắt nhìn. Bọn họ đều vô cùng kinh ngạc, nhưng kẻ kinh ngạc nhất chính là Đoàn Khiêm Luân. Người đang từ từ đứng đối diện hẳn là An Thực bằng xương bằng thịt. Dáng vẻ hết sức khỏe mạnh!!

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

16. Chương 15

An Thực đưa mắt quét một lượt những người xung quanh, chán chường nói “Muốn biết mấy ngày qua tôi ở đâu? Hừm? Tôi ở cùng bọn họ.”

Ánh nhìn tức khắc di chuyển sang những người bên cạnh. Khiến bọn họ thất kinh hồn vía. Thực sự hôm nay là ngày bọn họ đi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Những người từng có tiếng trong giới giang hồ đều có mặt, anh em nhà họ Ngô* và Nam Cung Tử Đằng.

*Anh em nhà họ Ngô: Nhân vật trong bộ Yêu em hơn cả sinh mệnh của Dư Lạc Thuần: Ngô Thiên Bảo, Ngô Chấn Nam, Ngô Vũ Thần.

An Thực cất tiếng tiếp “Từ khi nào mà việc của tôi, cậu lại nhúng tay vào vậy, Đoàn Khiêm Luân? Tôi đi đâu, làm gì cũng phải báo cáo với cậu sao?”

Đoàn Khiêm Luân không tin vào mắt mình, toàn thân cứng ngắt. Không thể thốt ra tiếng. Lặng Nghĩ mỉm cười, vỗ vai hẳn “Đoàn Khiêm Luân cậu, ăn ở không nhỉ?”

Nam Cung Tử Đằng cất tiếng “An Thực cùng chúng tôi bàn chuyện mấy ngày nay, dù chúng tôi đã rút khỏi xã hội đen, nhưng vẫn còn giữ mối quan hệ với “Nguyệt”, tất nhiên khi cần sẽ xuất hiện, sẵn mọi người có mặt đầy đủ, chúng tôi có chuyện muốn nói.”

Đoàn Khiêm Luân siết tay thành quyền, chỉ tay về phía An Thực”An Thực, anh tưởng tôi sẽ sợ sao? Tôi nói cho mọi người biết, ở bìa rừng Hồ Nam, đàn em của tôi đã chém hẳn hai nhát ở vai phải và sau lưng. Chắc chắn vết thương chưa lành.” Chỉ cần để mọi người thấy vết thương, mọi chuyện sẽ rõ, dù là trùng hợp, cũng không có chuyện trùng hợp một vết thương được.

An Thực nhếch môi khinh miệt, từ từ cởi cúc áo “Cậu muốn xem? Tôi cho cậu xem. “ An Thực cởi áo sơ mi ra, trên cơ thể không hề có một thương tích, da thịt vẫn còn nguyên vẹn “Thế nào? Kiểm chứng đi.”

Đoàn Khiêm Luân kinh ngạc, không thể nào, sao có chuyện đó được, rõ ràng, hẳn nhìn thấy An Thực bị chém hai nhát. Không thể nào. “Chắc chắn là anh ta ngụy trang.” Sau đó dùng tay chạm vào vai và lưng An Thực, nhưng rốt cuộc không có dấu vết nào.

An Thực đẩy Đoàn Khiêm Luân ra, chậm rãi nói “Kiểm tra rồi chứ? Còn gì để nói không? Bây giờ, thì đến tôi nói.”

*Bốp, rầm...

An Thực vung chân lên, một cước đá văng Đoàn Khiêm Luân, khiến hẳn ngã xuống đất, hộc máu tươi. Mọi người đều xôn xao, không khí dần trở nên căng thẳng. An Thực mặt đầy hắc khí, dáng vẻ vô cùng hung tợn “Đoàn Khiêm Luân, cậu năm lần bảy lượt gây sự, tôi đã nể tình Đoàn lão đại mà tha cho cậu một mạng, cậu lại điếc không sợ súng là thứ nhất! Khiến người của tôi bị thương là thứ hai! Thừa nước đục thả câu, bịa chuyện bôi xấu danh dự của tôi là thứ ba! Kể từ bây giờ, Bắc Đoàn và “Nguyệt” phân chia rõ rệt, chính thức là kẻ thù. Ba ngày sau, chúng ta sẽ quyết đấu. Nếu cậu thắng, mạng tôi và “Nguyệt” do cậu quyết định, còn nếu thua, người của Bắc Đoàn...chết không chỗ chôn!”

Lời vừa nói ra, hết sức kiên định và uy lực, xung quanh đều im bật, chỉ có thể nghe tiếng thở hổn hển của Đoàn Khiêm Luân cùng vẻ mặt lo lắng sợ hãi của những người xung quanh. Từ trước đến nay, ai động đến An Thực đều có cái kết thảm hại nhất. Hắn luôn chọn quyết đấu một với một để phán xét và quyết định tất cả, và cho đối phương ba ngày để chuẩn bị.

Đoàn Khiêm Luân đứng không vững, nghiêng rãng, tức giận siết tay thành quyền. Hắn thừa biết mình không đấulại An Thực, chỉ một cước mà hắn đã học máu thì sao có thể đánh thắng? Nếu đã không thể quang minhchính đại thì hắn sẽ dùng cách tiểu nhân. Có trách, hãy trách An Thực là kẻ quá tài giỏi. “Được, ba ngày sau, gặp ở võ đài của tổ chức.”

“Nếu cậu không đến, tôi sẽ lôi đầu cậu đến! Còn nữa, người của tôi sẽ canh chừng người của cậu, không được rời khỏi Thượng Hải dù chỉ nửa bước.” An Thực quay sang phía những người khác, ánh nhìn đầy dò xét, nghiêm nghị cao giọng “Ai muốn chống đối tôi, hãy đứng ra quyết đấu, đừng bày trò bí ối sau lưng. Nếu để tôi phát hiện, tôi đảm bảo, các vị sẽ có cái kết không mấy tốt đẹp!”

Dứt lời, người của “Nguyệt” nhanh chóng rời khỏi. Để lại một mớ hỗn loạn trong lòng bọn họ.

Trên xe, Phong Duật Nam liền đề cập vấn đề chính “Thật may là Lăng ca đã có tính toán trước, mời Ngô gia và Nam Cung đến.”

Lăng Nghị ngồi phía trước, xoay đầu lại “Cậu nghĩ tôi là ai?”

“Phải rồi, vết thương của anh? Em nghe nói khá nặng mà?” Vừa nãy khi An Thực cời áo, anh cũng rất ngạc nhiên khi không thấy vết thương đâu.

An Thực khẽ nhíu mày, cắn răng xé lớp da giả ra, cất tiếng “Trước khi đến đây, tôi có đến chỗ dì Hà, tay nghề hóa trang của bà ấy rất tốt. Nên tôi

đã nhờ bà ấy dùng một lớp da giả, vừa nãy Đoàn Khiêm Luân chạm mạnh, khiến vết thương lại bị hở.” An Thực biết rõ, Đoàn Khiêm Luân sẽ tìm đủ mọi cách để buộc tội hắn, nên đã chuẩn bị từ sớm. Dì Hà là người quen lâu năm với An Thực, bà là thợ trang điểm, hóa trang nổi tiếng.

“Mau về “Nguyệt”, tôi sẽ gọi bác sĩ đến nhà.” Lăng Nghị cất tiếng, ra lệnh cho Trác Sâm tăng tốc xe.

.....

Diệp Dao trở lại khách sạn, đến quầy lễ tân, cô cất tiếng “Xin chào, cô có thể đưa tôi chìa khóa phòng 302 không? Tôi vừa bị mất chìa khóa.”

Nhân viên nữ nhìn bộ dáng của Diệp Dao không khỏi nghi ngờ, người cô vừa tiểu tụy vừa rách rưới, bụi bặm, sao có thể là khách của khách sạn nổi tiếng bọn họ? Diệp Dao chỉ cần nhìn cũng biết cô ấy đang suy nghĩ gì, nhưng hiện tại, thẻ cảnh sát và chìa khóa phòng cô đều không mang theo, còn thêm bộ dáng thê thảm này.... “Phải rồi, cô có thể gọi điện vào phòng 301, nói với họ, có người cần gặp, tên là Diệp Dao.”

“Được, phiền cô đợi một lát.”

“Chị Diệp!!” Tiếng của Tâm Liên vang lên, Diệp Dao quay về phía cô. Tâm Liên mừng ra chạy nhanh đến “Chị không sao chứ? Chị Diệp, mấy ngày nay mọi người tìm chị rất vất vả.”

Diệp Dao mỉm cười “Chị không sao.”

“Mau lên phòng đi. Anh Kiệt rất lo cho chị. Anh ấy mấy ngày nay muốn đi tìm chị nhưng đội trưởng không cho.” Vết thương của Dương Cảnh Kiệt phải tịnh dưỡng đầy đủ để hồi phục, việc Diệp Dao bị mất tích khiến anh rất ray rứt luôn muốn đi tìm cô.

Nhân viên nhìn Diệp Dao cùng Tâm Liên đi lên phòng, có chút khó hiểu, nhưng đây không phải việc của cô nên không được quan tâm. Cô gái đó, chắc vừa xảy ra chuyện gì rất đáng sợ...

Diệp Dao tắm rửa thật sạch, đã hai ngày cô không được tắm, thật sự rất khó chịu. Đột nhiên nghĩ đến An Thực, không biết vết thương của hắn hiện tại như thế nào, chuyện của bang “Nguyệt” đã giải quyết xong chưa... Lại nhớ đến nụ hôn lúc đó, hai bên mặt Diệp Dao bất giác đỏ ửng, vội lắc mạnh đầu, không nghĩ đến nữa. Diệp Dao vỗ nhẹ hai bên má. Nhanh chóng tắm rồi đi ra.

Tâm Liên đứng chờ bên ngoài, thấy cô bước ra liền cùng sang phòng Dương Cảnh Kiệt gặp mọi người. Biết tin Diệp Dao an toàn trở về, mọi người đều rất vui. Dương Cảnh Kiệt nhìn thấy cô, trong lòng vui muốn nhảy cẫng lên “Tiểu Dao, em không sao chứ?”

Diệp Dao gật đầu “Em không sao, vết thương của anh thế nào? Có đỡ hơn chưa?”

Dương Cảnh Kiệt cười tươi “Đỡ rồi. Nhìn em trở về, anh thật nhẹ lòng.” Nếu cô xảy ra chuyện gì, thì cả đời này, anh nhất định sẽ hối hận đến chết.

“Còn An Thực?” Lão Từ ngồi trên ghế sofa, cất giọng nghiêm nghị hỏi. Việc cô cùng An Thực rơi xuống vực, toàn bộ cảnh sát đều biết. Hai ngày trôi qua, giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Dao chột dạ, mọi người đều đã biết, cô muốn giấu cũng không được. Nhưng nếu nói ra càng không được. Lão Từ nói tiếp “Tiểu Diệp, cháu lên trở về bằng cách nào? Trèo lên hay... người của An Thực đã cứu cháu?”

“Đội trưởng, việc này...”

“Cậu im lặng, tôi đang hỏi Tiểu Diệp.” Dương Cảnh Kiệt muốn lên tiếng nhưng lại bị ông cản lại.

Diệp Dao hết cách đành nói thật “Phải, là người của An Thực cứu cháu. Nhưng giữa bọn cháu, không có quan hệ gì mờ ám.”

Lão Từ lắc đầu chán nản “Tiểu Diệp, cháu có biết, sở trường đã nghi ngờ cháu là nội gian không?”

“Cái gì?!” Có lý nào lại như vậy? Gã sở trường đó, ý mình có quyền cao không xem ai ra gì. Việc lớn hay nhỏ đều phân phó cho cấp dưới, sau đó bản thân đi nhận thưởng. Nhìn xem, cô đây bị rơi xuống vực không biết sống chết ra sao, ông ta lại cùng đám cấp dưới về Thượng Hải, bây giờ còn dám vu khống cho cô? “Chú Từ, cháu trước giờ chưa làm chuyện gì trái với lương tâm, chuyện này, đúng là nực cười.”

Lão Từ sâu kín thở dài, ông đương nhiên biết điều đó, chỉ là, cô luôn khiến người khác nghi ngờ. Mỗi lần có cuộc càn quét hay nhiệm vụ, chỉ cần Diệp Dao xảy ra chuyện, luôn có một người bí ẩn cứu giúp, nhớ lại việc ở bến tàu lần trước, từ đâu xuất hiện đám người không rõ lai lịch đến đưa cô đi. Ngày hôm sau lại an toàn trở về. “Đã có người nhìn thấy cháu đi ăn cơm cùng với An Thực, hơn nữa, có phải người cứu cháu là cậu ta?”

Diệp Dao trầm tư, cô không thể để lộ quan hệ giữa An Thực “Không đúng, không phải anh ta.”

“Vậy người đó là ai?”

“Cháu không biết!”

“Cháu còn nói dối!” Lão Từ tức giận đập mạnh bàn khiến mọi người đều giật mình.”Việc đến nước này cháu còn không nhận tội, ta thật quá thất vọng về cháu.”

Lần đầu tiên thấy ông giận dữ như vậy, nhưng Diệp Dao vẫn không sợ, cương quyết không nói. Dương Cảnh Kiệt lên tiếng “Chú Từ, cháu là người hiếu Tiểu Dao, cô ấy sẽ không làm chuyện phản bội mọi người. Chú không thể nghe sở trường mà nghi ngờ Tiểu Dao khi chưa có bằng chứng. Như vậy không công bằng.” Dù anh biết An Thực là người giúp cô, nhưng nếu nói ra thì càng gây bất lợi cho Diệp Dao nên cùng giúp cô giấu đi.

“Phải đó, chú Từ, cháu tin chị Diệp không phải người như vậy.” Cả Tâm Liên và Du Phong cũng lên tiếng. Bọn họ tuy cùng làm việc với cô chỉ gần một năm nhưng tự nhận thấy con người Diệp Dao rất tốt. Làm mọi nhiệm vụ đều tốt đẹp nhanh chóng.

Thâm tâm Lão Từ tin Diệp Dao, nhưng lại không thể phủ nhận mối nghi ngờ của mình “Quay về Thượng Hải, ta sẽ tra khảo cháu.”

“Chú Từ...”

“Được, cháu không làm gì sai, việc gì phải sợ.” Diệp Dao kiên quyết nói. Vốn định điều tra xem tên nội gian trong sở là ai, không ngờ chính bản thân lại bị nghi ngờ...

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần

www.dtv-ebook.com

17. Chương 16

“Cậu đúng là đồ ngu ngốc vô tích sự, chỉ một việc đơn giản như vậy thôi cũng không làm được. Đồ ăn đã dâng đến miệng mà cũng ăn không xong.” Giọng nói trầm thấp vang lên, kẻ lạ mặt mặc áo khoác đen trùm kín mặt, ngồi nghiêm nghị trên ghế.

Đoàn Khiêm Luân cao giọng “Anh nghĩ là tôi muốn vậy sao? Không ngờ hãn còn sống, còn lẩn lộn trở về, hơn nữa, những người từng có tiếng nói trong giới giang hồ đều có mặt, thử hỏi, tôi còn có thể làm gì?” Hãn tính vô vàn kế hoạch, cũng không ngờ tới, An Thực lại nhờ đến Ngô gia và Nam Cung gia ra mặt. Trước bao nhiêu người lại giấu đi vết thương trên cơ thể, hãn vốn không có đường nào để kết tội An Thực.

Kẻ áo đen hừ mạnh, An Thực lại dè tiện như vậy, dám dùng người có tiếng để chống lưng “Hừ, hãn tưởng như vậy là xong sao? Mọi chuyện chỉ vừa mới bắt đầu.”

“Ý anh là sao?”

“Nhắm vào điểm yếu của hãn.”

“Điểm yếu? Diệp Dao? Nhưng, người của tôi trong ba ngày không được rời khỏi Bắc Đoàn, còn Diệp Dao, cô ta cũng không phải kẻ tầm thường, luôn có người bí mật bảo vệ.”

Gã cười phá lên “Vậy thì sao? Tôi không quan tâm. Còn cậu, lo mà luyện tập đi, mà tôi nghĩ, dù cậu có luyện thế nào, cũng không thắng nổi An Thực.”

“Vậy, phải làm cách nào?” Đoàn Khiêm Luân bắt đầu lo lắng, hẳn chống đối An Thực là do kẻ này dụ dỗ, nói rằng chỉ cần lật đổ An Thực, hẳn sẽ có tổ chức trong tay. Tuy đã gai mắt An Thực nhiều năm, nhưng giữa Bắc Đoàn và Nguyệt từ trước đến nay nước sông không phạm nước giếng, nếu không phải có kẻ kia là người giật giây, đời nào Đoàn Khiêm Luân dám làm càn.

Gã nhếch môi “Chuyện của cậu, sao lại hỏi tôi?”

“Anh!?”

“Tôi không ngờ mình lại chọn sai đối tượng, hừm... cậu quả thật vô dụng, nếu không phải là con trai của Đoàn lão đại, thì đời nào ngồi được cái ghế này!”

“Câm miệng.” Đoàn Khiêm Luân tức giận nắm lấy cổ áo kẻ kia, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Gã nhếch môi, đôi mắt hiện đầy khinh miệt “Đoàn Khiêm Luân, người thất thời thì không thể góc đầu lên lại đâu.” Đẩy tay hẳn ra, gã rời đi. Xem ra, phải tìm đối tượng khác để ra tay, hoặc cũng không cần, An Thực đang bị thương, gã chỉ cần nhắm vào điểm yếu của hẳn là Diệp Dao thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Bao năm qua, gã lôi kéo nhiều bang phái gây hấn với An Thực nhưng không ngờ thế lực của hẳn quá lớn, không cách nào hạ được.

Còn hiện tại, người đang bị thương, cả cô tình nhân nhỏ kia cũng bị thương không kém. Bắt cô để uy hiếp An Thực là chuyện hết sức dễ dàng. Nếu không thể bắt ngoài đường, thì đành bắt trong sở cảnh sát vậy...

....

Sau khi bác sĩ khám qua một lượt và băng bó vết thương lại cho An Thực, ông cất tiếng “Ngài nên nghỉ ngơi để hồi phục nhanh hơn, vết thương có phần bị nhiễm trùng nhưng không sao, tôi đã rửa sạch rồi. Điều quan trọng là ngài phải bồi bổ, điều dưỡng nhiều hơn.”

An Thực gật đầu, khoác áo choàng đi xuống sảnh, mọi người đều tập trung ở dưới. Anh em nhà họ Ngô và Nam Cung ngày trước từng một thời lầy lừng trong giới hắc đạo, nhưng sau đó đều rút khỏi, lý do chỉ có một, chính là vì phụ nữ. Bọn họ rất cuộc cũng chỉ là đàn ông bình thường, muốn có một gia đình nhỏ sống qua ngày.

Trác Sâm đỡ An Thực ngồi xuống ghế, sẵn tiện ghé sát tai thông báo “An ca, vừa nhận được tin, cảnh sát Diệp đã quay về Thượng Hải.”

An Thực trầm ngâm, đợi hẵn giải quyết xong việc với Bắc Đoàn sẽ đến gặp cô sau vậy. Nam Cung Tử Đằng cười tươi “Cô bé kia thế nào rồi?” Anh hiểu rõ, người có thể thay đổi tâm tình của An lão đại đây chỉ có một.

Ngô Vũ Thần cũng cất tiếng “Vẫn chưa chịu về nhà sao?” Người trong xã hội đen đều biết, An Thực đã nhận nuôi một cô bé, nghe nói, hẵn hết mực sủng ái cô ấy, nhưng sau đó vài năm không còn nghe hẵn nhắc đến cô bé kia nữa.

An Thực cầm ly trà, sâu kín thở dài “Nhiều khi, tôi chỉ muốn chặt đứt tay chân của cô ấy rồi trói chặt trong nhà, để cô ấy không thể chạy đi đâu được.”

...

Không phải chứ!?

Câu nói của An Thực khiến mọi người im bật, sao lại có kẻ như hăn, yêu đến mù quáng rồi sao? Đã chặt rồi còn trói? Có máu S trong người à?

Lăng Nghị vỗ vai An Thực “Thật may là cậu chỉ nghĩ, chứ chưa làm.”

Phong Duật Nam cất tiếng “Anh nói xem, Đoàn Khiêm Luân từ trước đến nay không có gan động đến “Nguyệt”, nhưng bây giờ lại dám gây hấn? Dù hăn có gai mắt chúng ta, nhưng bản chất hăn ta ham danh cầu lợi, khó khăn lắm mới có được cái ghế và chỗ đứng như bây giờ, sao có thể từ bỏ?” Điều anh nghi ngờ nhất chính là điểm này, người trong hắc đạo luôn muốn có cái ghế của An Thực, nhưng không có gan làm gì, bởi thế lực hăn quá lớn mạnh. Dù có liên kết các bang lại cũng không làm được gì.

Ngô Vũ Thần trầm tư “Ý cậu là có kẻ giật giây?”

“Phải, nếu không có người chỉ đường, sao hăn có thể gây ra chuyện? Đoàn Khiêm Luân, con người này không có tài cán gì nhiều, nếu không nhờ Đoàn lão đại khi còn sống dốc sức xây dựng thì Bắc Đoàn không lớn mạnh như bây giờ.”

An Thực bây giờ mới nhớ ra, những năm gần đây, có một kẻ lạ mặt cố tình phá rồi chuyện làm ăn của “Nguyệt” sau đó thì im hơi lặng tiếng, đến khi Diệp Dao xuất hiện thì Đoàn Khiêm Luân bắt đầu giở trò. Luân cố tình đưa Diệp Dao vào bẫy, còn kẻ đó thì không thấy đâu. Đây chỉ là sự trùng hợp, muốn nhắm vào điểm yếu của hăn, hay kẻ kia đang có âm mưu gì?

Trác Sâm đột nhiên lên tiếng “Đúng rồi, An ca, em nghe người trong Bắc Đoàn nói, bắt đầu từ một năm trước, Đoàn Khiêm Luân cứ lén lút đi ra ngoài một mình vào đêm khuya để gặp ai đó, thỉnh thoảng lại có người lạ tìm hăn, mà kẻ này, từ trên xuống dưới che kín rất khả nghi, bọn họ gặp nhau lúc đêm khuya nên rất ít người để ý, chỉ có những tên trực đêm mới vô tình nhìn thấy. Bọn họ còn nói, chuyện về Diệp Dao cũng là do người kia nói cho hăn biết.”

An Thực nhếch môi cười nhạt “Hừ, xem ra, chúng ta lại sắp có cuộc chơi mới. Cậu phải người đi điều tra kỹ việc này cho tôi.” Không ưỡn công, An Thực mua người của Bắc Đoàn để theo dõi Đoàn Khiêm Luân, bây giờ lại biết thêm một việc thú vị.

“Vâng.”

Kẻ có thể biết rõ nhược điểm của An Thực chỉ có một người, mà người này chính là kẻ đã khiến Diệp Dao bỏ đi vào năm năm trước, thì ra hẳn chưa chết...

Diệp Dao sau khi có mặt ở sân bay, cô không nghỉ ngơi mà lập tức đến sở cảnh sát để gặp sở trưởng, mặc cho mọi người khuyên can. Dù có mệt mỏi đến đâu, cô cũng phải làm rõ việc này.

“Sở trưởng, ngài như vậy là có ý gì?” Vừa bước vào sở, Diệp Dao đã bị còng tay, bắt vào phòng tra khảo.

Sở trưởng nghiêm nghị nhìn cô “Cảnh sát Diệp, cô còn dám đứng đây lớn tiếng?”

“Ngài vu khống tôi. Tôi không phải nội gian.”

“Còn dám chối, cô cùng An Thực cấu kết với nhau bao nhiêu lần cô tưởng tôi không biết sao. Còn bị rơi xuống vực cùng nhau. Thật không ngờ, tôi lại nuôi ong tay áo bao lâu nay.” Ông quăng xấp giấy trước mặt Diệp Dao, bên trong là các cuộc gọi giữa hai người.

Diệp Dao nhú mày, ông ta tự tiện điều tra cô. Nhưng thật may là cô không lưu số hân “Những cuộc gọi đó đều là số lạ, ngài không thể kết luận tôi là nội gian. Tôi và An Thực rơi xuống vực khi nào chứ?”

Ông tức giận đập mạnh bàn “Người đến cứu cô lúc đó, chắc chắn là An Thực, cô làm sao có thể trèo lên vách núi cao như vậy, cô là thần tiên sao?”

“Bởi vì tôi không thể trèo lên, bởi vì tôi cùng một người rơi xuống, nên ông kết luận tôi là nội gian? Cái lý lẽ tức cười này ở đâu ra vậy?” Diệp Dao lạnh lùng trả lời. Đối diện với khuôn mặt tựa như quý dữ kia, không hề có chút sợ hãi.

“Cô?!...Được, tôi sẽ bắt giam cô, cho đến khi nào cô nhận tội. Đợi khi tôi lấy đủ thông tin, sẽ khiến cô tâm phục khẩu phục.”

“Không bằng không chứng, ông giam tôi được bao lâu? Bất quá chỉ là 48 tiếng!”

“Cô cứ chờ xem.”

Diệp Dao không chút biểu cảm, nhìn sở trưởng rời đi. Không ngờ, vừa lảo lảo quay về, đã bị ném vào phòng giam? An Thực, rốt cuộc hẳn cũng gây rắc rối cho cô. Nếu để họ truy ra số điện thoại đó, người đăng ký là hẳn, có khi cô sẽ phải ăn cơm tù cả đời...

.....

Dương Cảnh Kiệt cùng vài người trong đội xông vào phòng sở trưởng, anh cất tiếng “Sở trưởng, ngài không thể vô duyên vô cớ bắt giam Tiểu Dao. Cô ấy không phải là nội gian.”

Sở trưởng nhìn anh, vẻ mặt vẫn như cũ, không chút quan tâm “Cậu lấy điều gì để đảm bảo, cô ta không thông đồng với An Thực, hết lần này đến lần khác thông báo tin tức?”

“Vậy ngài có bằng chứng chứng minh không? Những số điện thoại lạ kia tụi động gọi cho Tiểu Dao, cô ấy không hề chủ động.”

“Tờ giấy này chính là bằng chứng, không nói nhiều nữa, ngày mai tôi sẽ chuyển cô ta đến nhà tù Thượng Hải.”

“Không được.” Lão Từ im lặng từ đầu, cuối cùng vì một câu nói của sở trưởng mà lên tiếng phản đối. “Chưa có kết luận rõ ràng, ông không thể ngang nhiên nhốt người.”

“Đúng, sở trưởng, ngài làm vậy là không công bằng.” Cả Tâm Liên và Du Phong cũng lên tiếng.

“Các người muốn chống đối tôi sao?” Sở trưởng tức giận đập mạnh bàn làm việc.

“Là ông bắt người của tôi bất hợp pháp!”

“Tôi đã điều tra rõ rồi, không cần các người nhúng tay vào. Nếu không, tôi sẽ bắt cả các người.” Dứt lời, sở trưởng bỏ ra ngoài.

Lão Từ cùng những người khác không còn cách nào khác, trong vòng 24 giờ phải điều tra được kẻ nội gián nếu không Diệp Dao coi như mãi mãi không cứu được...

“Chú Từ, phải làm sao đây? Nếu để bọn họ đưa chị Diệp vào nhà tù, chẳng khác nào sống không bằng chết?” Tâm Liên bốt đồng lên tiếng, ở Thượng Hải này ai mà không biết, nhà tù nữ Thượng Hải nổi tiếng với những phương thức tra khảo tàn nhẫn, quản viên còn không phải là người, chuyên ức hiếp tù nhân, đánh đập, tra tấn bọn họ thừa sống thiếu chết?

“24 tiếng, phải kiếm được nội gián.” Lão Từ cắt tiếng. Ông tin Diệp Dao sẽ không phản bội đồng nghiệp, càng không phải loại người ham danh lợi...

Vốn dĩ, bọn họ dự định sau khi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ cùng nhau tổ chức tiệc sinh nhật cho cô, vậy mà..

Dương Cảnh Kiệt trầm tư, anh hiểu rõ sẽ không thể tra ra người nhanh như vậy, Diệp Dao sớm muộn cũng bị đưa đi. Hiện tại, chỉ có một người mới có thể cứu cô, chính là An Thực, dù bản thân anh không thích hẳn, càng không muốn dính dáng nhờ cậy. Nhưng, để cứu Diệp Dao, anh không còn cách nào khác. Thay vì để cô chịu khổ, thì chi bằng để An Thực đưa cô đi...

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

18. Chương 17

Dương Cảnh Kiệt quyết định sẽ gặp An Thực, nhưng nơi ở của hắn rất khó tìm. Lần trước Diệp Dao dẫn anh em cảnh sát đi bắt, bọn họ cũng không nhớ được đường đi vào. Anh tự hỏi, rốt cuộc, giữa cô và An Thực có mối quan hệ như thế nào. Dương Cảnh Kiệt hết cách đành đến hộp đêm của An Thực tìm, đáng tiếc, hôm nay đóng cửa, nhà hàng, khách sạn thì không thấy.

Hiện tại, anh đang nói chuyện với nhân viên nhà hàng Đông Du "Cảm phiền anh giúp tôi liên lạc với An lão đại. Tôi có chuyện rất gấp."

"Thực xin lỗi, hiện tại ông chủ tôi không tiếp bất cứ ai. Mời anh về cho. Chỗ chúng tôi đều đang làm ăn."

Đây là lần thứ năm anh bị đuổi về. Chết tiệt! Dương Cảnh Kiệt tức giận đấm mạnh vào tường, ngay lúc cấp bách này, hắn lại chết ở đâu rồi???

.....

Đêm đến trong nhà giam rất lạnh lẽo và âm u, Diệp Dao không thể chợp mắt, dù cô rất mệt, chỉ muốn nghỉ ngơi, nhưng mỗi khi nghĩ đến việc mình bị giam lỏng thì trong lòng không yên. Hơn nữa, cô còn bị cấm gặp mặt các đồng đội...

*cạch...

Cửa giam đột nhiên mở ra, hai người cảnh sát bước vào, lôi cô đứng dậy "Đi!"

Diệp Dao nhú mày "Các người muốn đưa tôi đi đâu?"

Một người cảnh sát lấy khăn bịt miệng Diệp Dao lại khiến cô không thể nói thêm bất cứ lời nào. Diệp Dao không thể chống cự, cứ như thế bị lôi lên chiếc xe tù giữa đêm khuya. Chiếc xe dần rời khỏi sở cảnh sát. Diệp Dao được tháo khăn che miệng, cô cất tiếng "Các người muốn làm gì? Định đưa tôi đi đâu?"

Kẻ ngồi bên phải nói "Rồi cô sẽ biết."

"Là ai sai các người làm vậy? Có phải là sở trưởng không?"

"Hừ, việc đó cô không cần biết."

Diệp Dao mím môi, không lẽ sở trưởng là nội gián, nhưng tại sao lại phải bắt cô để làm gì. Là chọn kẻ chết thế hay còn mục đích khác. Không được, cô không thể ngồi im chịu chết, nhưng làm cách nào để thoát thân. Kẻ kia đột nhiên cất tiếng "Cô đừng mong mà trốn thoát được, không ai có thể cứu nổi cô đâu."

Diệp Dao ngạc nhiên, hẳn làm sao biết được cô đang nghĩ gì?

"Đường còn rất dài, cô nên tận hưởng giây phút còn ngồi đây đi." Dứt lời, một kẻ đi lên phía trước ngồi, cô và hai tên còn lại yên vị trong khoang xe. Thật không ngờ, mọi chuyện lại ra nông nỗi này. Số mạng Diệp Dao cô thật xui xẻo.

*Rầm - Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng động mạnh, thân xe bị chấn động khiến Diệp Dao ngã xuống sàn, đầu óc quay cuồng.

"Có chuyện gì vậy?" Một tên hét lên, bọn chúng cầm súng chạy ra ngoài. Diệp Dao nhân cơ hội đó mà chạy đi. Nhưng không ngờ, chân vừa chạm đất, chiếc xe tải liền nổ tung, mảnh xe đập mạnh vào lưng cô khiến Diệp Dao hộc máu tươi.

"Khốn khiếp!" Diệp Dao đau đớn gắng gượng đứng dậy. Hai bên bắt đầu nả súng, một tên tiến đến kéo Diệp Dao đứng dậy. Cô nhú mào chống cự, tuy hai tay đang bị còng nhưng vẫn có thể dùng chân đá văng đối thủ.

Kẻ bị đánh nghiêng rống tức giận "Con khốn" Dùng súng bắn về phía cô. Diệp Dao nhanh chóng né sang một bên.

*đoàng...

Một viên đạn xuyên qua chân phải Diệp Dao, khiến cô khụy xuống, tên đồng bọn phía sau nhân cơ hội mà bắn lên. Diệp Dao đau đớn, mồ hôi lấm tấm trên trán. Kẻ kia chĩa súng vào đầu cô, cười khẩy "Diệp Dao, có trách, thì hãy trách cô là người của An Thực. Nhưng cô cũng đừng lo, rồi hẳn cũng sẽ xuống dưới gặp cô sớm thôi."

Diệp Dao thở dốc, nghe tiếng lên đạn, bình tĩnh lại, dùng sức nhanh chóng gạt cây súng ra, chân còn lại một cước nhắm ngay điểm yếu trên đầu, đá thật mạnh. Sau đó bỏ chạy, tên còn lại lập tức đuổi theo.

Bây giờ đã là nửa đêm, trên đường không một bóng người, cô không biết phải cầu cứu ai, chỉ có thể chạy theo quán tính, lúc tên kia sắp đuổi kịp thì dùng hết sức chống cự rồi chạy trốn, nấp sau con hẻm hoang vu, máu từ chân cứ liên tục chảy, chẳng khác nào để lại dấu vết. Diệp Dao vẫn chưa tháo được còng tay, lúc này, do đánh nhau nên bị cọ xát, cổ tay vì thế bị trầy xước vài đường. Diệp Dao thở hồng hộc, xé mảnh áo, buộc chặt vết thương ngăn không cho máu chảy thêm. Rồi quan sát hai bên thật kỹ mới tiếp tục chạy.

Cô nên đi đâu đây, không thể trở về nhà, càng không thể cầu cứu cảnh sát. Bởi vì hiện tại, cô là kẻ cấu kết với tội phạm. Còn nếu cứ lang thang trên đường, tên đó sẽ bắt được. Hiện tại, chỉ có một nơi, một người có thể bảo vệ cô, chính là An Thực... Nhưng từ đây đến biệt thự "Nguyệt" rất xa. Tuy chưa ra khỏi trung tâm Thượng Hải quá xa, nhưng để đến đó cũng không phải chuyện nhỏ.

Diệp Dao loạng choạng bước, mồ hôi nhễ nhại, đau chết mất. Không biết đã đi bao lâu mới có thể nhìn thấy dãy rừng trúc cao lớn rậm rạp trong đêm đen. Hai mắt Diệp Dao mờ dần, nhưng cô phải cẩn thận để thật tỉnh táo. Cô sắp đến được Nguyệt, chỉ cần len qua khu rừng trúc này,... Cuối cùng, cơ thể Diệp Dao ngã phịch xuống đất bất tỉnh, trong tâm không ngừng gọi tên An Thực...

Trời gần sáng, An Thực đột nhiên bật tỉnh, tim đập mạnh, trong tâm dâng lên một cảm giác bất an, không biết vì sao. Hình như, hắn vừa mơ thấy Diệp Dao bị thương, bị người ta truy bắt... An Thực xoa xoa mi tâm, rời khỏi giường, vết thương ở vai cùng dần khỏi nên hắn sẽ đi gặp Diệp Dao, phải tận mắt thấy cô bình an mới yên tâm...

"Cái gì, là ai đã đưa Tiểu Dao đi?" Dương Cảnh Kiệt hét lên, không thể tin những gì Lão Từ nói. Sáng sớm đội trưởng đã gọi cả đội tập trung gấp, vừa đến thì nhận được tin Diệp Dao đã biến mất khỏi trại giam, nghe cảnh sát canh gác nói có hai cảnh sát đến đưa cô đi theo lệnh của sở trưởng.

Lão Từ nhú mày trầm tư "Chuyện này không thể bỏ qua được..."

"Chú Từ, chú Từ, xảy ra chuyện lớn rồi." Du Phong từ ngoài cửa, hấp tấp chạy vào "Chiếc xe ngày hôm qua đưa chị Diệp đi đã bị nổ, cách trung

tâm Thượng Hải một khoảng, hai cảnh sát hôm qua là Ôn Triết Thừa và Trịnh Tư Nghiệt đã chết, chị Diệp mất tích rồi."

Dương Cảnh Kiệt chết sững, vội chạy đến hiện trường, cầu xin ông trời đừng để cô xảy ra chuyện gì. Không được, tuyệt đối không được.

Hiện trường là nơi vắng vẻ, hai bên đường thừa thớt nhà, hai cảnh sát và hai tài xế được xác định là bị bắn chết, xe tải và một xe con bị nổ. Dương Cảnh Kiệt quan sát thật kỹ, phát hiện dưới đất là đồng hồ của Diệp Dao, đã bị dính một phần máu... Tim anh đập thành thạch, đây, chắc không phải máu của Diệp Dao... "Tâm Liên, đem về xác định mẫu máu."

"Vâng." Tâm Liên đeo bao tay cao su vào cầm lấy đồng hồ rồi đặt vào túi chứa vật chứng, cất cẩn thận.

Du Phong bước đến "Không thấy chị Diệp đâu cả. Không lẽ, chị ấy đã bị bắt? Nhưng là ai?"

Dương Cảnh Kiệt im lặng, là ai đã dở trò? Không lẽ sở trưởng? Nếu nói đến nội gián thì tại sao ông phải lén lút đưa cô đi trong đêm khuya. Không lẽ...

Sáng sớm, Tố Nghi cùng Phong Duật Nam và Lăng Nghị đến biệt thự "Nguyệt" để xem sức khỏe của An thực. Mặc dù đang bị thương nhưng thời hạn quyết đấu của An Thực và Đoàn Khiêm Luân chỉ còn một ngày. A Đông đột nhiên phát hiện phía trước đường vào có một bóng người nằm dưới đất. Cậu thẳng xe lại, nhú mày nhìn rõ.

Lăng Nghị thấy xe dừng lại, thắc mắc hỏi "Sao vậy?"

"Hình như phía trước có người."

"Sao? Cậu ra xem xem."

"Vâng."

A Đông bước xuống xe, cẩn thận đến gần người kia, dáng người là phụ nữ, hơn nữa, chân phải bị trúng đạn, tuy đã dùng vải chặn miệng vết thương, nhưng máu vẫn ra rất nhiều, áo quần bị rách vài chỗ. A Đông nâng người kia dậy, vô cùng ngạc nhiên. "Phong ca, Lăng ca, là cảnh sát Diệp."

Cả ba người đều giật mình bước xuống, Tố Nghi nhìn bộ dạng của Diệp Dao khiến cô không khỏi hết hoảng, rốt cuộc Diệp Dao đã xảy ra chuyện gì? "Mau, đưa cô ấy về biệt thự."

A Đông bế Diệp Dao đặt vào xe để cô nằm trên chân Tố Nghi, lúc này mới nhìn kỹ khuôn mặt cô, trắng bệch như không còn một giọt máu, không lẽ cô đã ngất ở đây cả đêm?

An Thực vừa chuẩn bị xong xuôi, định ra ngoài thì Phong Duật Nam, Lăng Nghị, Tố Nghi cùng A Đông gấp gáp chạy vào, trên tay A Đông còn bế một người phụ nữ nhìn rất thảm hại. Lăng Nghị cất tiếng "An Thực, là Diệp Dao, cô ấy bị thương khá nặng, tôi đã gọi bác sĩ Hà rồi."

"Sao?" An Thực nhíu mày, nhìn cô người đầy thương tích trong lòng không khỏi lo lắng, không lẽ giấc mơ hôm qua đã thành sự thật?

Bác sĩ Hà cùng y tá ở trong phòng khá lâu, An Thực cùng mọi người chờ bên ngoài rất nóng ruột, giọng nói lạnh lẽo vang lên "Đã có chuyện gì?"

Phong Duật Nam cất tiếng "Khi phát hiện, chỉ thấy cô ấy nằm ngất ngoài rừng trúc."

Đúng lúc Trác Sâm xuất hiện, cung kính cúi chào rồi nói "An ca, Dương Cảnh Kiệt có chuyện muốn gặp anh." Khi này, cậu đang phân phó

công việc ở hộp đêm thì Dương Cảnh Kiệt xông vào, đòi phải gặp được An Thực, nói có chuyện liên quan đến Diệp Dao cần hẳn giúp đỡ. "Vì anh ta nói cảnh sát Diệp xảy ra chuyện, nên em đã đưa anh ta đến đây, hiện đang chờ ở gian phòng*. Xin lỗi vì đã không hỏi ý kiến của anh."

*Gian phòng: Đây là nơi dùng để tiếp đãi khách hoặc dùng để ba người Lăng Nghị, An Thực, Phong Duật Nam bàn chuyện ở bên bang Nguyệt.

An Thực gật đầu "Được rồi, không sao." Quay lưng đi sang bên gian phòng. Biệt thự Nguyệt và nơi hoạt động của bang Nguyệt nằm cạnh nhau, nhưng ở giữa có một bức tường cao ngăn lại, giống như là rào cản, khi chưa được phép hoặc không cần thiết, người của Nguyệt không được phép tự tiện sang biệt thự. Ngay bức tường có một cánh cửa lớn để lưu thông giữa hai bên, luôn luôn có người canh gác.

Dương Cảnh Kiệt lòng như lửa đốt ngồi chờ trong gian phòng, cuối cùng cũng thấy An Thực xuất hiện, anh vội hỏi "Tiểu Dao có ở chỗ anh không?"

An Thực nhíu mày, trầm tĩnh hỏi "Có chuyện gì sao?"

Mặc dù chuyện của cảnh sát là tuyệt mật, nhưng người có thể cứu Diệp Dao chỉ có An Thực, anh cần phải hợp tác với hẳn "Tiểu Dao bị sở trưởng nghi ngờ là gián điệp sau khi lẫn lộn trở về, ông ta đã bắt giam cô ấy, trong đêm khuya lén đưa cô ấy đi, giữa đường gặp nạn. Chiếc xe tù bị nổ, bốn người chết. Còn Tiểu Dao thì mất tích, chúng tôi đã xét nghiệm mẫu máu trên chiếc đồng hồ tại hiện trường là của cô ấy. Người lúc này có thể cứu Tiểu Dao chỉ có anh, nên tôi muốn nhờ anh giúp đỡ."

Khuôn mặt An Thực không chút biểu cảm cũng không biến sắc khi nghe tin Diệp Dao gặp nạn, hẳn lạnh lùng cất tiếng "Đây là điều cậu muốn nói sao?"

"Ý anh là gì?"

"Chẳng phải, trước đây tôi từng nói: Ở ngoài này, dù bất cứ chuyện gì xảy ra, tôi cũng sẽ bảo vệ Dao nhi, nhưng còn trong sở cảnh sát, chỉ có cậu mới bảo vệ được cô ấy. Lúc đó, cậu trả lời rất chắc chắn, vậy còn bây giờ thì sao?" Dương Cảnh Kiệt trước đây luôn bám theo Diệp Dao, đi theo và bảo vệ cô, đối diện với An Thực luôn đề phòng và có thành kiến với hắn. Còn chắc chắn sẽ bảo vệ được Diệp Dao, nhưng hết lần này đến lần khác, anh đều để cô bị thương tổn.

Dương Cảnh Kiệt im lặng, là lỗi do anh.. "Tôi biết tôi sai, nhưng bây giờ điều quan trọng là phải tìm Tiểu Dao. Tôi..."

"Nếu tìm được cô ấy, tôi sẽ đưa về Nguyệt. Cậu cũng đừng mong gặp lại." An Thực cắt ngang lời Dương Cảnh Kiệt.

"Anh! Loại người như anh..." Thật sự đã bức anh đến phát điên.

"Loại người như tôi thì sao? Thà ngay từ đầu nhận mình là kẻ xấu còn hơn những kẻ ngoài mặt tốt lành, bên trong thì thâm hiểm." Dứt lời, An Thực liền rời đi, hắn không cần phải nói cho Dương Cảnh Kiệt biết, hiện tại cô đang ở biệt thự. Hắn hiểu rõ tình cảm của Dương Cảnh Kiệt đối với cô, trong lòng tất nhiên không vui. Để cho hắn tự dần vặt bản thân mình vì không thể bảo vệ Diệp Dao cũng rất đáng.

Dương Cảnh Kiệt siết chặt hai tay thành quyền, dù anh tin An Thực có khả năng sẽ tìm được Diệp Dao, nhưng anh không thể để cô mãi ở bên cạnh hắn. Bọn họ là xã hội đen, còn cô là cảnh sát, nếu cứ tiếp tục như vậy, mối nghi ngờ về cô càng lớn....

Về phía sở trưởng, Dương Cảnh Kiệt cũng có chút nghi ngờ. Nhưng không ai gốc gác tới nỗi, giấu đầu lòi đuôi như vậy. Ngang nhiên đưa người đi, chẳng phải sẽ bị lộ. Việc này, anh càng phải điều tra.

....

An Thực trở về biệt thự, nhanh chóng vào phòng, nhìn thấy bác sĩ cùng Tố Nghi ngồi bên cạnh giường, hần bước lại gần, ngắm nhìn khuôn mặt Diệp Dao. Tố Nghi mỉm cười "Em đã thay bộ đồ mới giúp Tiểu Dao rồi."

An Thực gật đầu "Cảm ơn em. Cô ấy thế nào?"

Bác sĩ Hà cúi chào, đưa tờ giấy trên tay cho anh, cất tiếng "Phần lưng bị vật cứng đập mạnh, một vài phần da bị trầy xước do mảnh kính xe tải, chăm chỉ bôi thuốc là ổn. Còn chân phải, cũng may, viên đạn chưa ghim sâu vào thịt, đã lấy được mảnh đạn ra rồi. Cô bé này đúng là phước lớn mạng lớn, mất máu nhiều như vậy mà không nguy hiểm đến tính mạng, thay vào đó sẽ hôn mê sâu hoặc có khi sẽ bị sốt. Phần đầu cũng chỉ chấn thương nhẹ, cổ tay do chống cự mạnh mà bị trầy xước. Còn nữa, có vẻ như cô ấy đã bị mất sức, suy nhược cơ thể do mất ngủ. Nghỉ ngơi, điều dưỡng tốt là được."

An Thực lắng nghe thật kỹ rồi gật đầu "Được rồi, cảm ơn chú."

"Là trách nhiệm của tôi. Chào cậu." Bác sĩ Hà mỉm cười, cúi chào lui xuống.

Tố Nghi cũng rời đi "Anh ở lại với Tiểu Dao, em xuống dưới với hai anh ấy."

"Ừ."

An Thực ngồi bên mép giường, nhìn Diệp Dao say ngủ, khuôn mặt lại không chút sắc khí, chỉ mới không gặp một ngày, cô đã yếu ớt như vậy, chắc chắn đã bị ngược đãi. Diệp Dao cố gắng để chạy đến "Nguyệt" cầu cứu hần, ắt hẳn cô đã không còn hận hần nữa, thay vào đó là tin tưởng tuyệt đối...

Âm thanh trầm thấp khẽ vang "Dao nhi, em đau lắm phải không? Em đừng lo, tôi sẽ đòi lại công bằng cho em. Nếu em đã chạy đến đây tìm tôi, thì tôi nhất định sẽ không để em rời đi thêm lần nữa."

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

19. Chương 18

Diệp Dao mê man mãi không tỉnh, đến gần khuya thì phát sốt, mê sảng nói những điều rất kỳ lạ. An Thực ngồi bên cạnh dùng khăn lau mồ hôi giúp cô. "Dao nhi.... em khó chịu lắm phải không?"

Diệp Dao mơ màng mở mắt, tầm mắt mông lung nhìn hẳn "An... Thực..."

"Em tỉnh rồi sao?"

"... Ha... Tại sao... ngay cả khi nằm mơ, chú cũng xuất hiện vậy?"

Thì ra, cô nghĩ đây là mơ, mới có thể gọi tên hẳn như thế... An Thực ôn nhu hỏi "Sao vậy?"

Diệp Dao thở dài, hai mắt nhắm lại, mệt mỏi nói "Chú, là kẻ nói dối. Chẳng phải, chú nói.... chỉ cần tôi gặp chuyện... dù là bất cứ nơi đâu, chú sẽ xuất hiện cứu tôi? Nhưng mà.... lần này, chú lại không xuất hiện. Tôi... bị người ta ức hiếp, chú có biết không?"

"An Thực, mỗi lần chú xuất hiện, hay chỉ cần nghĩ đến chú, tim tôi đều rất đau... đau đến khó thở. Tại sao... nếu năm đó, chú nói thật với tôi... thì tôi và chú, đã không như bây giờ... Năm năm qua, một mình tôi cô đơn ở Đài Loan, nhiều lần muốn quay về nhưng lại từ bỏ... Người đó nói, chú cứu tôi, để tôi ở bên cạnh đều có mục đích... chỉ là thú vui, khi chán rồi sẽ

vứt bỏ... nên tôi, rất sợ... khi đó, tôi chỉ là cô bé mười tám tuổi, chỉ cần chú phủ nhận, tôi sẽ tin chú... nhưng mà, tại sao chú không nói một lời..."

"..." An Thực im lặng nghe những lời trất vấn của cô, hẳn biết, năm năm qua một mình Diệp Dao rất khổ sở, cô luôn sợ cảm giác cô độc chỉ có một mình, vậy mà hẳn lại để cô chịu đựng trong khoảng thời gian dài như vậy....

"Tôi... cứ nghĩ, mình thật sự hận chú, nhưng thật ra, tôi sai rồi... tôi không hề hận, mà là sợ, là giận...." Nước mắt lã lã trên khuôn mặt cô, Diệp Dao thở đều "An Thực, năm năm qua, tôi... cũng rất nhớ chú..."

"Chú có biết... điều làm tôi đau lòng nhất là gì không?... Chính là chú, An Thực, chỉ cần nghĩ đến chú, tôi lại thấy đau lòng... rất đau..." Diệp Dao dần chìm vào giấc ngủ, nhìn khuôn mặt cô, lòng An Thực đầy chua xót, vươn tay lau khô khóe mắt ướt đẫm của Diệp Dao, bàn tay to rộng nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen huyền, giọng nói trầm trầm vang lên "Vậy em có biết, điều gì khiến tôi hối hận nhất không? Chính là năm năm trước, đã để em bỏ đi..."

An Thực cúi người hôn nhẹ lên môi Diệp Dao. Còn việc của Lâm Triển, xem ra hẳn đã cố ý bịa chuyện để khiến Diệp Dao hiểu lầm. Vì An Thực chỉ nghĩ hẳn nói với cô nguyên nhân cái chết của cha mẹ cô nên mới không phủ nhận, thật không ngờ, ngay cả một đứa trẻ Lâm Triển cũng lợi dụng...

Diệp Dao hôn mê hơn một ngày vẫn chưa tỉnh khiến An Thực càng thêm lo lắng, dù bác sĩ có nói là do mất máu và mệt mỏi nhưng hẳn vẫn không yên lòng. Chuyện của "Nguyệt" và Bắc Đoàn còn một ngày nữa là quyết đấu nhưng tâm trí An Thực hiện không quan tâm đến việc này. Tình hình bên Bắc Đoàn cũng không có gì đáng lo ngại, người của An Thực luôn canh chừng bọn họ.

Anh em nhà họ Ngô giải quyết xong vài việc thì về nhà, còn Nam Cung Tử Đằng thì ở lại, coi như nghỉ mát. Lăng Nghị ngồi trên ghế sofa, cất tiếng "Sao cậu vẫn chưa về?"

Nam Cung Tử Đằng cười tươi nói "Sẵn tiện đi du lịch, vợ tôi muốn thế."

"Ha... đúng là thê nô. Phục tùng vợ như vậy."

"Sau này cậu có vợ rồi cũng sẽ như tôi. Ấy, mà tôi quên mất, có người từng nói, không bao giờ yêu ai, nên có lẽ cậu sẽ chết già trong cô độc."

Lăng Nghị hừ mũi, cất tiếng châm chọc "Nam Cung, cậu nghĩ tôi thấp kém như cậu? Cả đời tồn tại gần ba mươi năm lại bị phụ nữ 'bóc tem' trước."

"Cậu... còn đỡ hơn loại người bay bướm như cậu." Anh bị phụ nữ 'bóc tem' thì sao? Cũng chẳng có gì mất mặt, dù sao, sau đó cô ấy cũng trở thành người phụ nữ của anh. Việc gì phải mất mặt, chuyện giường chiếu, ai 'trên dưới' chẳng được, miễn sao thỏa mãn là được.

Lăng Nghị duỗi hai chân lên bàn, vẻ mặt cao ngạo đáp "Quá khen!"

"Phải rồi, cô bé đó vẫn chưa tỉnh sao?" Anh nghe nói, Diệp Dao bị trúng đạn, sau đó hôn mê hơn một ngày. Lúc cô còn nhỏ, Nam Cung Tử Đằng cũng đôi khi ghé sang biệt thự chơi nên tình cờ quen biết. Cũng mấy năm rồi không gặp, không biết cô trở nên như thế nào.

Lăng Nghị gật đầu, nhìn về căn phòng trên tầng hai "Phải, An Thực luôn ở bên cạnh cô ấy." Từ khi Diệp Dao hôn mê, mọi việc cần giải quyết anh và Phong Duật Nam cùng các anh em đều tự làm. Còn An Thực, cơm ăn không ngon, ngủ không yên, cứ ngồi trong phòng Diệp Dao đợi đến khi cô tỉnh mới yên tâm.

Nam Cung Tử Đằng im lặng, bao năm rồi mới thấy vẻ mặt đầy tâm sự của An Thực. Khiến người khác cũng có chút đau lòng.

Lăng Nghị đột nhiên cất tiếng "Cậu nghĩ xem, Diệp Dao chạy đến đây để cầu cứu, sau đó, khi tỉnh dậy, cô ấy có đồng ý ở lại không?"

Nam Cung Tử Đằng nhíu mày, tính khí Diệp Dao rất cứng đầu và kiên định giống như An Thực, nếu bắt cô ở lại đây, rất khó "Tất nhiên là không."

"Ha... tôi thì có một cách giúp cậu ta."

"Cái gì?"

Lăng Nghị nhếch miệng cười "Lâu lâu, tôi mới rộng lượng làm việc tốt đấy." Sau đó thì thầm to nhỏ với Nam Cung Tử Đằng. Người đầy mưu kế, rốt cuộc vẫn là Lăng Nghị, nhưng đa số mưu kế của anh nếu không phải hại người, trêu chọc người khác thì thật là chuyện lạ.

.....

"Được, cứ làm như ý cậu. Phải rồi, nhớ càng mạnh tay càng tốt." An Thực nói chuyện qua điện thoại, vẻ mặt rất hài lòng. Xem ra là chuyện tốt.

Diệp Dao mơ màng mở mắt, đưa mắt nhìn về nơi phát ra giọng nói. Chỉ nhìn thấy bóng lưng cao lớn, đứng ngược sáng tại cửa sổ, nhìn từ phía sau cảm giác hết đổi quen thuộc. Cô đưa tay lên cao giữa không trung, như muốn chạm vào hần. Diệp Dao nhìn xung quanh, đây, là phòng của cô ở biệt thự "Nguyệt". Còn người kia, chắc chắn là An Thực.

Vì nơi này, ngoài hần ra, không ai có thể tự tiện ở trong phòng cô như thế.

Diệp Dao muốn gọi nhưng cổ họng khô khốc, người không chút sức lực, âm phát ra nhẹ như không khí.

An Thực nói chuyện điện thoại xong, vừa quay đầu liền phát hiện Diệp Dao đang nhìn mình. Hắn vui mừng tiến đến "Em tỉnh rồi sao? Thấy trong người thế nào?"

Diệp Dao lắc đầu, gượng người ngồi dậy, khó khăn cất tiếng "N... ước....."

"Nước? Được, đợi một chút." An Thực bấm điện thoại nội bộ xuống phòng bếp, sai người đem nước cùng cháo lên. "Thấy trong người thế nào rồi?"

"Sao tôi lại ở đây?" Cô nhớ mình ngắt ngoài rừng trúc, cứ nghĩ mình đã bị mất mạng rồi chứ.

An Thực cầm khăn lau mồ hôi trên trán Diệp Dao, cất tiếng "Là Lăng Nghị và Duật Nam đưa em vào đây. Bác sĩ có nói, viên đạn không sâu, cố gắng dưỡng thương."

"Tôi nằm đây bao lâu rồi?"

"Hơn một ngày."

"Vậy, chuyện bên ngoài?"

"Tôi đã cho người đi điều tra." Hắn không muốn nói cho cô biết tình hình hiện tại. Người phái đi điều tra đã báo cáo, Diệp Dao đã bị khai trừ khỏi sở cảnh sát còn bị bọn họ truy lùng, tuy không phát lệnh truy nã nhưng cảnh sát đang điều tra ráo riết, bọn họ kết luận rằng, việc xe tù bị bốc cháy và cảnh sát bị giết chết là do Diệp Dao cùng đồng bọn làm, và dĩ nhiên, đồng bọn mà họ nói là An Thực.

"Vậy sao?" Diệp Dao sâu kín thở dài, không cần nói cũng biết cảnh sát chắc chắn đang tìm cô.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa cùng giọng của quản gia "Ông chủ, thức ăn cùng nước đã chuẩn bị xong."

"Vào đi."

Quản gia mở cửa, cúi đầu chào cô, đưa ly nước rồi đặt bát cháo lên bàn, sau đó lui ra. Diệp Dao cầm ly nước uống một hơi, cảm thấy cổ họng đã thông khá thoải mái. An Thực múc một muỗng cháo, đưa lên miệng thổi rồi cất tiếng "Ăn đi, nếu tôi đoán không lầm thì hai ngày rồi em chưa ăn gì hết."

Diệp Dao dăm dăm nhìn hăn, quả thật từ khi trở về Thượng Hải, cô chưa ăn gì cả, còn bị thiếu ngủ nên hiện tại rất đói "Tôi có thể tự ăn."

"Em còn mệt, cứ để tôi."

"Không cần."

"Em muốn tôi đút cháo bằng miệng hay bằng tay?"

"..." Diệp Dao ngẩn người, ở đâu ra loại người như vậy, cô bị thương ở chân chứ không phải ở tay, không cần làm cái trò trẻ con này. "Tôi không cần."

An Thực nhíu mày, cô bây giờ người không có chút sức còn cứng đầu? Hăn đưa mắt nhìn cô, nghiêm túc nói "Tôi trói em lại rồi đút."

"Chú!!!" Diệp Dao hết nói nổi, tức giận đến mặt mày đỏ bừng.

"Còn không mau ăn?"

Không thể tiếp tục đôi co với hăn, đành yên phận ngồi ăn, dù sao, có thực mới vực được đạo. An Thực đều đặn đút cháo, vẻ mặt không chút biểu cảm, yên lặng một lúc, đột nhiên nói "Xin lỗi..."

Diệp Dao ngạc nhiên, nuốt miếng cháo trong miệng, hỏi "Xin lỗi cái gì?"

"... Em ra nông nỗi này là do tôi."

"Chú cũng biết vậy sao?"

"..." Có cần phải nói với hấn vậy không? Thật là...

Diệp Dao khẽ thở dài "Tôi đùa thôi, không phải lỗi của chú, tôi là cảnh sát, gặp mấy chuyện như vậy cũng là bình thường thôi."

An Thực trầm tư, đặt bát cháo lên bàn "Em nghỉ ngơi đi."

Diệp Dao nhú mày, đang nói chuyện, hấn lại bỏ đi? Nhưng cô cũng không quan tâm, cúi người người xung quanh, vẫn là nên đi tắm. Cô cố gắng trèo xuống giường, chân phải liền truyền lên cơn đau nhức, Diệp Dao đi khập khiễng vào phòng tắm. Bây giờ không có quần áo để thay, đành choàng áo tắm rồi sấy khô bộ đồ ngủ này thôi.

Diệp Dao cẩn thận xối nước, toàn thân đều đau nhức, thật là khổ sở. Chưa bao giờ Diệp Dao cảm thấy, tắm, lại mệt mỏi như vậy. Lau sạch người, với tay lấy áo choàng tắm mặc vào, Diệp Dao ôm bộ đồ ngủ cùng khăn tắm ra ngoài, chậm rãi đến bên giường.

*Cạch...

Đúng lúc An Thực mở cửa đi vào khiến Diệp Dao giật mình xoay người, vì chân phải đau nên đứng không vững, ngã về phía sau, An Thực lập tức chạy đến đỡ cô ngã xuống giường. Hai mắt Diệp Dao trợn tròn nhìn hấn, không phải ngạc nhiên mà là chân bị đau đến nỗi không thốt thành lời, cảm giác như một lần nữa lại bị trúng đạn vậy.

An Thực bình thần nhìn cô, ánh mắt vô tình liếc nhìn xương quai xanh và nơi đẩy đà qua khe hở áo tắm, bất giác một dòng điện truyền lên não. Diệp Dao đau chân không để ý, hốc mắt dần đỏ lên, vừa nãy chân cô đập vào giường nên bây giờ vô cùng đau đớn "An... Thực... đau... quá đi mất...."

An Thực bừng tỉnh, phát hiện mặt cô biến sắc, vội nâng người dậy "Sao vậy? Chân bị đau sao?"

"Phải... tất cả là tại chú, vào phòng người khác không biết gõ cửa sao?" Diệp Dao đột nhiên phát hỏa, lớn tiếng mắng.

An Thực lấy hộp cứu thương trong tủ, rồi quỳ một chân dưới đất, Diệp Dao lập tức cất tiếng "Làm gì vậy?"

"Kiểm tra vết thương."

Diệp Dao cất tiếng "Tôi đã khỏe hơn rồi, tôi muốn về nhà."

"Nhà? Đây chính là nhà của em." An Thực cầm khăn bông lau vết thương, cô rùng mình một cái, cắn răng nói "Không phải."

"Từ trước đến nay, đây vẫn là nhà của em, bây giờ là vậy, sau này, mãi mãi vẫn vậy." Băng bó vết thương lại, An Thực đưa mắt nhìn Diệp Dao khiến cô có chút ngượng, quay mặt về hướng khác "Tôi muốn về chung cư."

Hắn đứng dậy ngồi sau lưng Diệp Dao "Em nghĩ bây giờ có thể về đó?" Hắn được biết, cảnh sát đang ráo riết tìm cô, không phải là tìm một người bị mất tích mà là tìm tội phạm. Chung cư nơi cô sống đều được cảnh sát túc trực 24/24, đợi lúc cô xuất hiện sẽ bắt lại.

"..." Diệp Dao dường như đã quên mất mình đã trở thành tội phạm, không ai có thể giúp cô rửa sạch nỗi oan này.

"Á..." Đột nhiên An thực kéo áo choàng tắm Diệp Dao xuống khiến cô giật mình giữ chặt, hét lên.

"Bôi thuốc."

"Không cần, tôi tự làm được." Hấn không thể nói trước rồi mới làm sao? Hơn nữa, lại còn dám cởi áo cô như vậy, cô vừa mới tắm, không có mặc gì bên trong hết.

An Thực tay mở hộp thuốc, không hứng thú nói "Đầu và tay của em có thể bẻ ra đằng sau để bôi thuốc sao?" Sau đó thẳng tay bôi thuốc vào chỗ bị thương.

Diệp Dao giật mình, xoay người gạt tay hấn ra "Chết tiệt, không biết đau sao?"

An Thực nhướn mày nhìn khuôn mặt giận dữ đến đỏ chót của cô, mắt lướt xuống dưới huyết sáo một cái, Diệp Dao vội đưa tay che lại, mím chặt môi, mắng "Hạ lưu!"

"Là em tự đưa ra trước mặt tôi đấy nhé."

"Chú cút ra ngoài cho tôi." Diệp Dao xoay người lại, tên khốn An Thực, thật không biết xấu hổ còn ở đó trên chộc cô?

"Được rồi, ngồi yên, tôi sẽ nhẹ tay." An Thực lấy khăn tắm trên bàn đưa cho cô, Diệp Dao nhận lấy che phía trước ngực, vẫn còn tức giận nên không nói câu nào. An Thực cẩn thận thoa thuốc, vì bị va đập mạnh nên xuất hiện những vết thương lớn nhỏ đầy tẩm lũng mảnh mai, mỗi lần chạm vào Diệp Dao đều cắn răng, nắm chặt tay để không kêu đau, cả cơ thể run bần bật, khiến hấn lòng đầy đau xót.

Nhớ tới những lời cô nói lúc hôn mê, hấn chợt cất tiếng "Tôi không biết năm đó Lâm Triển đã nói những gì với em, nhưng, ngoài việc tôi giấu

chuyện cha mẹ em ra thì tôi hoàn toàn không hề có ý đồ gì. Để em ở bên cạnh là tôi muốn bù đắp, những gì tôi làm cho em trong những năm đó đều là thật tâm muốn vậy." Hẳn biết Lâm Triển muốn Diệp Dao hận hẳn, sau đó để chính cô ra tay giết An Thực mà không cần Lâm Triển ra tay.

Diệp Dao im lặng không nói gì, những lời này tại sao không nói sớm hơn? Tại sao năm đó một câu hẳn cũng không biện minh? Lòng Diệp Dao nặng trĩu, cuối cùng cô cũng nghe được lời thanh minh từ hẳn, nhưng trong tim vừa mừng lại vừa đau, có phải, mọi chuyện đã trễ rồi? Cô và hẳn, đã không thể quay đầu.

"Em tin hay không cũng được, tôi chỉ muốn em biết, bắt đầu từ khi em mười lăm tuổi, tôi đã yêu em..."

Nước mắt vô thức rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn, Diệp Dao như bất động, những lời này, hẳn nói đã nhiều lần nhưng tại sao ngay lúc này lại khiến cô cảm động đến rơi lệ? An Thực hôn nhẹ lên vai cô, Diệp Dao bất giác run lên... "Dao nhi, tôi yêu em."

Diệp Dao cúi mặt, bụm miệng khóc, cô không muốn hẳn nghe thấy cũng không muốn để hẳn thấy mình yếu đuối. An Thực ôm chặt Diệp Dao từ phía sau, đưa tay nâng mặt cô lên đối diện với hẳn, ánh mắt ôn nhu như nước, đặt lên môi cô nụ hôn dịu dàng và yêu thương nhất. Không cần biết trước kia đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần hiện tại cô vẫn ở cạnh hẳn, cô mãi mãi là cô bé năm đó hẳn hết mực yêu thương..

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

20. Chương 19

An Thực đưa tay xoa đầu Diệp Dao, cưng chiều nói "Em nên nghỉ ngơi thêm, đợi tôi giải quyết mọi việc, sẽ sang thăm." Diệp Dao hiện đã khỏe hơn, hẳn không còn lo lắng nữa, bây giờ có thể chuyên tâm vào việc xử lý Đoàn Khiêm Luân.

Diệp Dao nghe vậy, trong lòng không ngừng hiếu kỳ, việc cần giải quyết mà hẳn nói, có phải là Đoàn Khiêm Luân? "Chú, định giải quyết Đoàn Khiêm Luân thế nào?"

An Thực trầm tĩnh nói "Em không cần phải lo. Cứ dưỡng thương đi."

An Thực không muốn nói, cô cũng không muốn ép, dù sao, cô cũng hiểu rõ, những người muốn chống lại An Thực chỉ có một kết cục.

An Thực đưa tay mở cửa, đột nhiên dừng lại, quay đầu cất tiếng "Em không cần phải sãy lại bộ đồ ngủ đó đâu, trong tủ có rất nhiều quần áo đã chuẩn bị sẵn."

Diệp Dao nhú mày, quần áo? "Nhưng..."

"Đừng lo, số đo của em tôi biết rất rõ, thế nào? Chỉ cần sờ là biết được ngay! "

"Chú cúit mau!" Diệp Dao mặt mày đỏ chót, tức giận ném cái gối về phía cửa, đáng tiếc, hẳn đã nhanh tay đóng lại. Đang tức giận đến thở hồng

hộc, An Thực lại mở cửa nói một câu "Phải rồi, em cũng nên thay đổi cách xưng hô đi."

Diệp Dao nghiêng răng nghiêng lợi, thật là đồ hạ lưu...

....

An Thực khẽ cười, đi sang thư phòng bàn bạc vài chuyện với Lăng Nghị và Duật Nam. Bọn họ đã chờ sẵn ở bên trong. Lăng Nghị nhìn sắc mặt An Thực, cất tiếng "Cậu vẫn nên nghỉ ngơi thêm, có chuyện gì thì bàn sau cũng được. Tôi thấy, cậu càng lúc càng không khỏe."

Hắn bị thương chưa kịp lành, đã phải hao tổn sức lực để chăm sóc Diệp Dao suốt hai ngày, khuôn mặt cũng trở nên phờ phạc thấy rõ, nếu còn không mau tịnh dưỡng, e rằng ngày mai không đủ sức để giải quyết đồng việc kia.

Phong Duật Nam tán thành "Phải, dù anh có khỏe mạnh đến đâu cũng không nên chủ quan."

"Được rồi." An Thực gật đầu, hắn còn phải phân phó vài chuyện mới có thể an tâm nghỉ ngơi. Người đi điều tra tung tích Lâm Triển vẫn chưa có tin gì, bên phía cảnh sát thì vẫn rục rịch tìm kiếm Diệp Dao.

Tình hình bên ngoài nhìn yên bình như vậy nhưng thật ra bên trong vô cùng hỗn loạn. Việc bang "Nguyệt" thanh trừng Bắc Đoàn khiến bọn họ không khỏi lo ngại. Từ sau khi bang Lâm Sát bị truy sát năm năm về trước thì không một bang nào dám gây sự với bang Nguyệt. Xem ra, lại sắp có vô số kẻ chết dưới tay An Thực.

.....

Nghe nói Diệp Dao đã tỉnh nên Tổ Nghi sang biệt thự "Nguyệt" để thăm, Diệp Dao sau khi được người giúp việc trong nhà giúp mặc quần áo

thì ngồi trên giường đọc sách, nhớ đến nụ hôn lúc nãy, tim lại đập thành thịch, tay khẽ chạm vào môi, Diệp Dao bất giác mỉm cười.

"Tiểu Dao."

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Diệp Dao giật mình sức tỉnh. Cất tiếng "Vào đi."

Tố Nghi mở cửa bước vào nhìn thấy sắc mặt Diệp Dao đỡ hơn trước rất nhiều liền mỉm cười "Em đã khỏe hơn chưa? Nghe nói, em hôn mê gần hai ngày liền."

Diệp Dao cười nhẹ "Em ổn rồi."

"Chị có mang bánh cam thảo đến, em ăn thử đi." Tố Nghi mở hộp giấy ra, bên trong là bốn cái bánh hình tròn nhìn rất bắt mắt, đưa cho Diệp Dao.

Diệp Dao cầm lấy nếm thử, ừm...không tệ. Nhìn Diệp Dao ăn ngon miệng đến nỗi dính cả trên khóe môi, Tố Nghi bật cười đưa khăn giấy cho Diệp Dao, cô không ngờ Diệp Dao lại thích bánh ngọt như thế. "Em đã khỏe lại, chị cũng đỡ lo lắng. Nói đúng hơn, người nhẹ lòng nhất là An Thực."

Diệp Dao cầm khăn giấy lau miệng, nói "An Thực?"

"Phải, kể từ lúc em hôn mê anh ấy luôn túc trực bên cạnh, dù bản thân đang bị thương cũng không chịu nghỉ ngơi."

Cho nên, khi cô vừa tỉnh dậy, người đầu tiên thấy là hẳn. Tố Nghi nói tiếp "Em rõ ràng không còn giận anh ấy nữa, vậy tại sao không chịu nói với anh ấy. Hai người cứ như vậy không thấy mệt sao?"

Diệp Dao nhú mày "Nói? Nói gì chứ?"

"Chính là nói em cũng thích anh ấy!"

Diệp Dao bất chợt đỏ mặt, gằn giọng "Ai nói với chị là em thích hẳn? Thật là..."

Cô còn chối, mặt đỏ như thế còn nói là mình không có tình ý gì với An Thực. Tố Nghi cảm thán, hai người bọn họ rốt cuộc cũng có điểm giống nhau, chính là cứng đầu! Hừm... xem ra, việc của hai người đó cô phải ra tay giải quyết. Tố Nghi khẽ thở dài "Haiz... nhưng hiện tại, An Thực anh ấy đang rất suy nhược, nằm nghỉ ở trong phòng nửa ngày rồi. Nghe quản gia nói, do vết thương hành nên càng ngày càng trở nên nghiêm trọng. Bác sĩ còn nói, nếu tình trạng cứ như vậy. E rằng sẽ nguy hiểm lắm."

Diệp Dao sững người, nói mới nhớ, vết thương của hẳn cũng không nhẹ, hơn nữa còn bị nhiễm trùng đến phát sốt, nếu không phải hẳn phước lớn mạng lớn thì cũng đã chết từ lâu rồi. Tất cả cũng chỉ vì cứu cô.

Nhìn vẻ mặt suy tư của Diệp Dao, Tố Nghi phải nín cười, còn dám nói là không quan tâm, nhìn xem, chẳng phải cô đang rất lo cho An Thực sao? Tố Nghi giả vờ lo lắng "Haiz... bị thương như vậy nhưng anh ấy vẫn cứng đầu không chịu dưỡng bệnh khiến vết thương nặng hơn thì phải. Lúc này bác sĩ có khám qua, nói là...không ổn lắm."

Diệp Dao mím môi, cô muốn đi xem tình hình của hẳn, nhưng mà, chân phải hiện rất khó cử động, lúc này khó khăn lắm mới đi vài bước tới phòng tắm... Diệp Dao ngược mặt, nói "Chị giúp em sang phòng An Thực một chút nhé."

"Hừm? Em muốn thăm anh ấy sao?"

"Em... em chỉ là thắc mắc chút thôi." Diệp Dao phủ nhận, lúc này cô còn mạnh miệng nói không muốn quan tâm bây giờ lại muốn gặp hẳn, chẳng phải rất mâu thuẫn sao?

Tố Nghi bật cười "Được rồi." Sau đó đỡ Diệp Dao đứng dậy, dù sao cô cũng biết rõ tâm ý của Diệp Dao, chỉ là hứng thú nên trêu chọc một chút

thôi.

Phòng của An Thực và Diệp Dao ở cạnh nhau nên chỉ cần vài bước là đến. Thấy Diệp Dao đứng chần chừ trước cửa, Tố Nghi liền đưa tay mở cửa, thuận tiện lên tiếng "An Thực, Tiểu Dao vào thăm anh đấy. " Rồi nhanh chóng bỏ đi. Dù An Thực không thích người khác tự tiện vào phòng hẳn nhưng cô tin, Diệp Dao là một ngoại lệ.

Diệp Dao đứng ngăn người, chưa kịp lên tiếng Tố Nghi đã xuống dưới sảnh, trước khi đi còn không quên trêu chọc cô vài câu, hết cách Diệp Dao đành chầm chậm bước vào.

An Thực đang nằm trên giường nghỉ ngơi, Diệp Dao giữ im lặng, thật cẩn thận kéo ghế ngồi xuống. Bất cứ người đàn ông nào, dù bên ngoài có nghiêm khắc đến đâu thì lúc ngủ cũng dịu dàng như thế sao? Diệp Dao vô thức vươn tay chạm vào trán An Thực, ngăn người một chút, đột nhiên An Thực mở mắt, nắm chặt tay cô khiến Diệp Dao giật bắn người.

Đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm, mày đẹp khẽ nhíu lại, hần ngồi dậy, dựa vào đầu giường, thanh âm lạnh lẽo vang lên "Chẳng phải nói em nên nghỉ ngơi sao?"

Diệp Dao cố rút tay lại nhưng không được "Tôi là có ý tốt muốn đến thăm chú."

Khóe môi hần nâng lên nụ cười nhạt, Diệp Dao không thoát tay được khó chịu nói "Mau buông ra."

"Em cũng đã chịu đến thăm tôi, xem ra đã đồng ý." An Thực gượng người ngồi dậy, dựa vào đầu giường.

"Đồng ý? Chuyện gì?"

"Ở bên cạnh tôi."

"Ai... ai nói chứ. Tôi chỉ là thể hiện phép lịch sự thôi."

An Thực nhếch môi "Được thôi, tùy em."

Diệp Dao im lặng, cô có thể cảm nhận được hai bên tai ửng đỏ. Đối diện với hần, lần nào cũng khắc khẩu như vậy! An Thực đột nhiên vươn tay chạm vào mặt Diệp Dao, khiến tim cô đập thành thịch, cả người như mất hồn.

"Á..... " Một bên mặt Diệp Dao bị néo mạnh, cô tức giận nhìn khuôn mặt đầy thỏa mãn của An Thực, nghiêng răng nghiêng lợi nói "Ông chú chết tiệt, chú bị điên sao?"

An Thực mỉm cười, điềm tĩnh nói "Em sang phòng tôi, không chỉ đơn giản là thăm bệnh phải không?"

"..." Vẫn là không thể giấu được hần... dù sao cũng không giấu được, Diệp Dao liền nói ra hết "Chú, thật sự sẽ thanh trừng hết người của Bắc Đoàn? Giết chết họ?"

An Thực mỉm cười, nụ cười không đơn thuần dịu dàng như lúc nhìn cô mà chất đầy nhàm chán "Nếu thật như vậy thì sao? Cảnh sát như em... sẽ làm gì tôi?"

"..." Hần vẫn không thể bỏ được việc giết người không góm tay đó? Sát hại bao nhiêu mạng người, bọn họ cũng chỉ phục tùng theo lệnh của Đoàn Khiêm Luân.

An Thực nhìn vẻ mặt đầy nghi hoặc của Diệp Dao, khóe môi nâng lên nụ cười "Chuyện này em không cần phải quan tâm. Trễ rồi, về nghỉ đi."

Diệp Dao cũng không nói gì thêm, dù sao cô cũng không phải là người có thể khuyên được việc hần muốn làm. Lúc định đứng lên, An Thực đột nhiên kéo tay cô "Tôi có vật này muốn đưa cho em."

Sau đó lấy trong tủ một hộp hình vuông bằng gỗ đưa cho Diệp Dao "Tuy đã trễ mất vài ngày nhưng tôi vẫn muốn nói với em. Dao nhi.... sinh nhật vui vẻ."

Diệp Dao ngẩn người, mày đẹp chau lại, nhận lấy hộp gỗ, phải rồi, hai ngày trước là sinh nhật của cô. Vậy mà bản thân cũng không nhớ. Mở hộp gỗ ra, bên trong là sợi dây chuyền bằng bạch kim, mặt dây chuyền hình như có đính kim cương. Cô nghi hoặc hỏi "Là thật à?"

Khuôn mặt An Thực đen lại, nhìn hẩn giống kẻ dùng hàng giả lắm sao? Diệp Dao cười tươi nói "Haha... đùa thôi. Nhưng mà, sợi dây này nhìn rất quen..."

"Là sợi dây năm năm trước em làm đứt, tôi đã cho người gia công và làm lại."

Diệp Dao bĩu môi "Xì, là đồ cũ. Đây cũng gọi là quà sao? Tặng tôi một sợi dây đã đứt? Chú keo thật đấy."

Khóe miệng An Thực co giật, đây gọi là thái độ gì vậy? Dám chê quà của hẩn. Sợi dây đó người thường sao có thể mua được, giá trị của nó gấp mấy trăm lần tiền lương cảnh sát của cô nhóc đấy. An Thực cất tiếng "Hừ, em trở nên tham lam từ bao giờ vậy?"

"Ai da... làm người phải có chút tham vọng chứ."

"Được, vậy để tôi tặng em món quà có ý nghĩa hơn. Lại đây."

Diệp Dao nhú mày nghi hoặc nhưng cũng làm theo. Cô chỉ là thuận miệng nói đùa thôi, hẩn làm thật sao? Khi Diệp Dao cúi sát gần hẩn, An Thực liền vươn tay giữ chặt cằm cô, nhướn người, nhanh chóng hôn lên môi cô khiến Diệp Dao không kịp phản ứng.

Rời môi Diệp Dao, An Thực nâng lên nụ cười châm chọc "Thế nào? Có phải rất tuyệt?"

"Đồ vô sỉ nhà chú!" Diệp Dao nghiêng răng nghiêng lợi nói. Bỉ ổi, lưu manh, chết tiệt, thật sự cô không còn lời nào để mắng cái tên hạ lưu như hắn.

"Sau này, nếu em gọi tôi một tiếng "chú" thì tôi sẽ hôn em một cái. Cứ như thế cho đến khi em ngưng cách gọi đó thì thôi!" An Thực mỉm cười, nụ cười của hắn chất đầy đe dọa, dĩ nhiên cho dù cô có thay đổi cách xưng hô, nếu hắn thích thì vẫn hôn Diệp Dao như bình thường.

Diệp Dao im lặng, đây gọi là uy hiếp sao? Từ nhỏ tới bây giờ, An Thực là kẻ đầu tiên dám uy hiếp cô đấy, chết tiệt! Diệp Dao thầm chửi trong bụng. Ông trời, ông đã sinh ra con, tại sao còn sinh ra loại người như hắn ta?

....

Dương Cảnh Kiệt tức giận đập mạnh xuống bàn "Ông còn chối? Nếu không phải ông thì là ai? Người dám sát đã nói hai tên đó nhận mình là người của ông đến đưa Diệp Dao đi!"

Sở trưởng nhíu mày, trầm giọng cất tiếng "Dương Cảnh Kiệt, cậu đừng quên mình là cấp dưới của tôi, thái độ phải lịch sự một chút. Cậu nói hai tên đó là người của tôi, ha... cậu có vấn đề không vậy?"

"Ông nói gì chứ?"

"Tôi đây không ngu ngốc đến nỗi mà làm như vậy. Chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này." Nhận được tin Diệp Dao mất tích Dương Cảnh Kiệt và đội của anh lập tức xông vào phòng của sở trưởng làm ầm lên khiến ông ta rất tức giận.

Du Phong cất tiếng "Sở trưởng, chính ông nói sẽ đưa chị Diệp đi trong ngày mai, gấp gáp như vậy, ngoài ông ra, còn ai nữa chứ?"

Rầm... Sở trưởng bị chọc cho tức điên lên, ông đập mạnh xuống bàn, cao giọng quát "Các người điên sao? Bọn người các cậu nghĩ tôi là ai? Nói không chừng chính đồng bọn của cô ta đã giở trò. Nhìn xem, bây giờ cô ta đã biến mất. Còn không mau đi tìm còn ở đây mà vu khống người khác. Có tin tôi đuổi các người không?"

"Ông..."

"Cảnh Kiệt, đừng nói nữa. Ra ngoài hết đi." Lão Từ lên tiếng ngăn cản. Nếu cứ để bọn họ gây rối thì sẽ bị đuổi việc trước khi cứu được Diệp Dao.

Tâm Liên phản đối "Nhưng mà chú Từ..."

"Ra ngoài!" Lão Từ gằn giọng nghiêm nghị. Buộc bọn họ phải đi ra ngoài. Dương Cảnh Kiệt chuốc giận lên tấm bàn làm việc. Tại sao anh lại vô dụng như vậy, hết lần này đến lần khác đều không thể bảo vệ Diệp Dao.

Tâm Liên chống cằm trên bàn, chán nản nói "Vốn dĩ đợi sau khi kết thúc vụ án, mọi người sẽ cùng nhau mở tiệc chúc mừng sinh nhật chị Diệp, không ngờ lại xảy ra cố sự như vậy..."

Du Phong thở dài, chuyện vui ngay trước mắt lại biến thành chuyện buồn. Diệp Dao không biết đang ở đâu, nếu cô xảy ra chuyện gì thì Dương Cảnh Kiệt sẽ như thế nào đây. Hơn nữa, có khi Diệp Dao sẽ bị gán tội là gián điệp sở cảnh sát. Còn tên gián điệp thật sự, bọn họ không cách nào tìm được..

Về sở trưởng, Lão Từ cũng đã nói rõ, nếu là ông ta làm, chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này, hơn nữa, sở trưởng làm vậy là vì sợ đội của Cảnh Kiệt sẽ manh động làm mất đầu mối thông tin, lần này, nếu như Diệp Dao

bị nghi là gián điệp, thì tên nội gian đó sẽ lộ sơ hở vì nghĩ rằng tầm ngắm đã chuyển sang Diệp Dao, như vậy mới dễ dàng bắt hãn.

Đội của Lão Từ đã đích thân cúi đầu xin lỗi với sở trưởng, ông cũng gật đầu bỏ qua, vì nghĩ đến tình đồng đội của họ. Mọi việc vẫn như kế hoạch của sở trưởng, đội của Cảnh Kiệt thì tiếp tục tìm kiếm Diệp Dao.

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

21. Chương 20

Diệp Dao biết hôm nay An Thực sẽ đến tổ chức để đấu với Đoàn Khiêm Luân, ngồi trong phòng, Diệp Dao đang phải đấu tranh giữa giúp An Thực và không giúp. Dù sao cô cũng là cảnh sát, cô không thể phản bội mọi người, phản bội lại lòng tin của Lão Từ, Dương Cảnh Kiệt, Tâm Liên và Du Phong. Diệp Dao ôm đầu, cho dù vậy, nếu nhìn An Thực bị người khác hãm hại đến mất mạng lòng cô lại đau đớn gấp bội. Rốt cuộc phải làm sao đây?

Trong lòng Diệp Dao rối bời, lúc hai người đàn ông lạ mặt bắt đi, cô có nghe được cuộc nói chuyện của họ, nói rằng trong lúc hăn và Đoàn Khiêm Luân đấu với nhau, lợi dụng sơ hở mà ra tay, lúc đó, chỉ cần bắn trúng chỗ hiểm, An Thực lập tức mất mạng, như vậy, trên đất Thượng Hải này sẽ mất đi một mối lo...Người nắm vùng là cảnh sát cũng đã trà trộn vào tổ chức, chắc chắn kẻ đó sẽ lợi dụng lúc tình hình hỗn loạn mà ra tay.

Cứu An Thực, cô sẽ trở thành kẻ phản bội, mang danh là kẻ hai mang, không cứu An Thực thì cả đời này cô sẽ sống trong hối hận, áy náy..

Đang trong lúc hỗn loạn, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa khiến Diệp Dao giật mình. Đằng sau cánh cửa gỗ, bóng dáng Tố Nghi dần xuất hiện. Nhìn thấy khuôn mặt Diệp Dao trắng bệch, cô vội đi đến bên cạnh "Tiểu Dao, em sao vậy? Không khỏe sao?"

Toàn thân Diệp Dao lạnh toát, khế lắc đầu. Tố Nghi không yên tâm "Có chuyện gì vậy?"

"An Thực...em muốn gặp anh ấy." Cô cất tiếng.

"An Thực cùng mọi người đến tổ chức rồi."

"Sao?!" Bây giờ trời chỉ mới hừng sáng mà đã đi?

"Nhưng mà, chị nghe Duật Nam nói, sức khỏe anh ấy còn chưa hồi phục hẳn, sợ rằng sẽ có nguy hiểm. Em cũng biết, Đoàn Khiêm Luân là người như thế nào mà, dù ở bất cứ nơi đâu, hẳn cũng giữ thủ đoạn." Dù cho Phong Duật Nam và Lăng Nghị đã đề nghị nên dời ngày quyết đấu lại, nhưng An Thực vẫn cứng đầu không đồng ý. Hết cách bọn họ đành làm theo.

Nghe đến đó, đại não Diệp Dao không thể tiếp nhận bất cứ thông tin nào thêm, bây giờ trong tâm trí cô chỉ có một điều: phải ngăn An Thực. Bằng mọi giá, cô không thể khiến hắn gặp nguy hiểm. "Chị, ngăn An Thực lại. Nếu không, nếu không anh ấy sẽ gặp nguy hiểm."

"Sao? Nhưng chân của em..."

"Giúp em đến nơi của bọn họ."

Tổ Nghị đỡ Diệp Dao đứng dậy, cô không hiểu hết ý của Diệp Dao nhưng qua lời nói cô có thể hiểu được tính chất quan trọng của sự việc. Không lẽ có người muốn hại An Thực? Diệp Dao cố gắng bước từng bước một, nhưng khi đến cầu thang đã bị chặn lại. A Đông cùng một vài người được lệnh không cho cô rời khỏi biệt thự nữa bước.

Diệp Dao nhíu mày "Các người làm gì vậy?"

A Đông nghiêm nghị nói, khuôn mặt không chút biểu cảm "Cảnh sát Diệp, An ca ra lệnh cho chúng tôi không cho cô rời khỏi nơi này."

"Nhưng An Thực đang gặp nguy hiểm."

"Thật xin lỗi, dù có thế nào cũng không thể. Cô hãy quay về phòng đi."

Tố Nghi lên tiếng "A Đông, cậu hãy để chúng tôi đi, nếu không sợ rằng không kịp. Cậu cũng biết trong tổ chức có người muốn hãm hại anh ấy mà."

A Đông im lặng một lúc rồi cất tiếng "Dù vậy cũng không được, chỉ đừng lo, An ca cũng đã đoán được nên đã sắp xếp hết rồi."

*Râm...

Một tiếng động mạnh vang lên, khiến mọi người bất động, Diệp Dao cầm cây nạng ném mạnh vào những người trước mặt, rất nhanh họ đều tránh được nên cây nạng rơi thẳng xuống dưới sàn, cô tức giận hét lên "Dù anh ta có tài giỏi đến đâu cũng chỉ là con người, làm bằng da bằng thịt chứ không phải thần thánh. Anh nghĩ, chỉ cần anh ta sắp xếp mọi chuyện sẽ ổn thỏa? Sẽ không sao? Các người làm anh em của An Thực như vậy sao? Chỉ cần một câu "không sao" của anh ta thì các người sẽ mặc kệ?"

A Đông bất động nhìn khuôn mặt giận dữ của Diệp Dao, lần đầu tiên anh nhìn thấy khuôn mặt xinh đó nổi giận, cô cũng giống như An Thực, một người biết giấu cảm xúc thật của mình nhưng bây giờ lại...

Hết cách, A Đông đành chấp nhận, dù sao thì chỉ cần cứu được An Thực, cậu có bị hãm giết vì làm trái lệnh cũng được. "Để tôi đưa hai người đi."

Diệp Dao ngụy trang thành một người thanh niên, để tránh bị nghi ngờ, nếu để bọn họ biết cô là cảnh sát Diệp mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ hơn. Tố Nghi ngồi bên cạnh lo lắng, dù sao chân của Diệp Dao bị thương cũng khá nặng "Tiểu Dao, chân em liệu sẽ không sao chứ?"

Diệp Dao mỉm cười "Không sao đâu."

A Đông vừa lái xe vừa lo lắng, rốt cuộc cô đã biết được những gì?

...

Giữa võ đài hình tròn rộng lớn, An Thực và Đoàn Khiêm Luân đứng đối diện nhau, vẻ mặt lạnh lùng như một khối băng. Phía dưới có hàng trăm người theo dõi, tiếng xì xào ngày một lớn. Các lão đại trong bang phái vô cùng hứng thú chờ trận đấu diễn ra. Trước khi đấu, An Thực và Đoàn Khiêm Luân đều phải kiểm tra thật kỹ để tránh chuyện bọn họ mang vũ khí vào.

Đoàn Khiêm Luân đảo cặp mắt xung quanh võ đài, sau đó lại quan sát An Thực, nhưng hần, ngoài khuôn mặt lạnh như tiền r thì không có gì khác thường. Đoàn Khiêm Luân cố trấn an bản thân, trong tổ chức này, hần không đơn độc, không việc gì phải sợ...

"Lên đi!" Âm thanh lạnh lẽo vang lên từ phía An Thực, rất nhanh sau đó, hần đã tiếp cận được Đoàn Khiêm Luân, vung chân đá một cước.

Đoàn Khiêm Luân lùi lại, không ngờ tốc độ An Thực lại nhanh hơn trước. Đấu qua đấu lại như vậy, sớm muộn thì hần sẽ bị hạ gục. An Thực thân thể nhanh nhẹn liên tục ra chiêu, vốn dĩ Đoàn Khiêm Luân không khó đối phó nhưng An Thực muốn hần ta phải thua trước mặt bao nhiêu người ở đây, cúi đầu nhận tội và chịu hình phạt tàn khốc nhất, nhưng cho dù vậy, những gì hần đã gây ra cho Diệp Dao khiến An Thực vẫn không thể nguôi giận.

An Thực cất tiếng "Đoàn Khiêm Luân, hôm nay sẽ là ngày giỗ của cậu." Dứt lời, liên tiếp mấy cú đấm mạnh vào mặt Đoàn Khiêm Luân, khiến hần hộc máu tươi.

Đoàn Khiêm Luân thở dốc, mồ hôi ngày một nhiều, tên khốn kia, sao đến bây giờ còn chưa ra tay? Không lẽ gã muốn trở mặt với hần? Chết tiệt! Đoàn Khiêm Luân rửa thầm trong lòng. Không được, hần không thể bị

thua, không thể chết được!! Đột nhiên, hấn phát hiện ra, phía sau đám người ồn ào đang phấn khởi xem trận đấu lóe lên một tia sáng. Trong tâm thầm vui mừng. Tên khốn, để tôi bị đánh tơi bời mới chịu ra tay. Hấn nhếch môi cười, hai tay cố sức giữ chặt An Thực, thở dốc nói "An Thực, đi chết đi!"

An Thực nhíu mày, dùng sức hất văng Đoàn Khiêm Luân ra. Đúng lúc đó phía sau xuất hiện ba cây kim nhỏ bay ra.

"An Thực, nằm xuống!" Một giọng hét vang lên, người đó không biết xuất hiện từ lúc nào, chạy đến đẩy An Thực ngã xuống sàn đấu, khiến mọi người ngạc nhiên.

An Thực ngạc nhiên, chưa kịp lên tiếng thì phát hiện Đoàn Khiêm Luân rút cây súng bằng bạc ra, An Thực vội ôm người đang nằm trên mình tránh phát súng vừa rồi. Đám người phía dưới hết sức ngạc nhiên, nhưng không ai lên tiếng. Bởi vì, đối với bọn họ, trận đấu này, chính là trận đấu của hai kẻ lớn mạnh trong tổ chức, cho dù bên nào thắng, thì họ cũng nhận được món lời lớn.

"Đoàng..." Phát súng thứ 2 vang lên, lần này, viên đạn nằm ngay ngắn trên bàn tay Đoàn Khiêm Luân, khiến hấn đau đớn rên lên. Người nổ súng là Lăng Nghị. Sau đó, anh ra lệnh cho đám đàn em, khống chế hấn ta.

An Thực đỡ người kia đứng dậy, không khỏi kinh ngạc khi phát hiện ra Diệp Dao? Sao cô lại ở đây, còn trong cái bộ dạng này. Khi định lên tiếng thì bị cô giữ lại "Có người muốn hại anh, A Đông và một vài người đang đuổi theo."

Cũng may cô đến kịp lúc, lúc vừa chạy vào, cô đã quan sát ánh mắt, cử chỉ của Đoàn Khiêm Luân và những người xung quanh đây, khả năng quan sát của cô rất sắc bén, nên nhanh chóng phát hiện ra ánh sáng lóe lên đằng sau An Thực, nên đã nói với A Đông là sang bên đó. Không ngờ kẻ

đó ra tay trước khi A Đông hành động, khiến cô phải dùng toàn bộ sức lực của mình chạy nhanh lên sàn đấu. Lúc định thần thì chân phải không còn cảm giác gì, đứng cũng không vững.

Diệp Dao cắn răng, cố gắng đứng vững, vẻ mặt vô cùng đau đớn. Một lão đại ngồi dưới cất tiếng "Nhóc con kia là ai? Ngang nhiên ngăn cản trận đấu?"

"Ông không thấy Đoàn Khiêm Luân mang vũ khí vào võ đài sao? Còn có người đánh lên nữa. Mắt ông chỉ để trưng thôi à?" Lăng Nghị cất tiếng, anh bước lên võ đài, khom người nhặt cây kim nhỏ dưới sàn lên. Lạnh lùng cất tiếng, khiến người kia im bật.

Diệp Dao cao giọng "Lúc này, tôi nhìn thấy có người muốn đánh lên An ca, nên mới chạy lên đây. Mọi người cũng thấy rõ, Đoàn Khiêm Luân đã phạm quy. Còn đồng bọn, đợi khi người của chúng tôi bắt được sẽ giải quyết sau."

An Thực nhìn vẻ mặt thấm đầy mồ hôi của Diệp Dao, giọng nói chùn xuống, chỉ cần nghe qua cũng biết là đang rất tức giận "Nhóc con, em to gan dám chống lời của tôi?"

"Nếu tôi không đến, chú đã mất mạng rồi." Diệp Dao nghiêng răng nói.

An Thực hít mạnh một hơi để nén giận, cất giọng nghiêm nghị "Không cần đấu nữa, người của Bắc Đoàn cứ ngồi đấy chờ chết là được." Sau đó định cúi người bế Diệp Dao lên.

Cô ghì chặt "Chú điên sao? Bế tôi giữa bao nhiêu người, nên nhớ tôi đang là đàn ông đó."

"Khoan đã An lão đại." Một giọng nói vang lên, là một người đàn ông trung niên. Vẻ mặt lạnh lùng, nhìn phong thái thì chắc chắn là người có quyền lực.

An Thực hướng mắt liếc nhìn, chán chường nói "Tô lão đại, ông không phục điều gì?"

Tô lão đại là bang chủ của bang Long Đẩu, uy quyền đứng thứ 4 trong tổ chức, cũng là một kẻ ham danh phú quý, xem mạng người như cỏ rác, đang muốn đối đầu với An Thực. "Cậu nói xem? Đoàn Khiêm Luân sai, tôi đồng ý, nhưng mà, tên nhóc đó, thật sự là nam nhi sao?"

Diệp Dao giật mình, không lẽ ông ta đã phát hiện? Kỹ thuật hóa trang của Tổ Nghi rất tốt, không thể nào bị lộ được, nhưng, nếu An Thực có thể phát hiện ra thì ông ta...

An Thực điềm tĩnh cất tiếng, trong giọng nói có chút không hài lòng "Ý ông là gì?"

"Hahaha....dáng người cậu ta ốm yếu cứ như là con gái vậy? Chắc không phải....đó là cô cảnh sát mà mọi người đồn đấy chứ?"

"Ông cần kiểm chứng không?"

"Được, nếu vậy, cởi áo ra đi. Đàn ông với nhau không việc gì phải sợ, còn nếu như cậu ta không dám thì coi như tôi đã đúng."

Diệp Dao cắn răng, chết tiệt, nếu vậy, chẳng khác nào lộ tẩy? Lãng Nghi, Phong Duật Nam, Tổ Nghi đều lo lắng, kỹ thuật hóa trang của Tổ Nghi không tồi, nếu không phải cô nói cho họ thì họ cũng không biết đó là Diệp Dao nhưng không ngờ ông ta lại phát hiện. Tình hình xem ra không ổn rồi, anh hướng mắt về phía An Thực, tự hỏi, hắn ta sẽ giải quyết thế nào?

Nét mặt An Thực vẫn không thay đổi, ngược lại còn lạnh lùng hơn, giống như sắp có bão tuyết xuất hiện vậy "Được, tôi chiều ý ông." Câu nói của hắn khiến mọi người sửng sốt, hắn ta điên rồi sao, không lẽ bản thân

không nhận ra đó là Diệp Dao? "Nhưng...nếu như cậu ta đúng là đàn ông thì ông biết hậu quả, đúng chứ?"

Ánh mắt kiên định của An Thực khiến lòng ông ta bắt đầu lung lay, không lẽ là hấn đoán sai? Nhưng kẻ đó nói, trong lần quyết đấu này, cảnh sát Diệp sẽ xuất hiện bên cạnh An Thực. Tô lão đại đang phân vân thì Đoàn Khiện Luân gào lên "Tô lão đại, cô ta chắc chắn là Diệp...A..."

Chưa nói hết câu, Phong Duật Nam đã đá cho hấn một cước, tên khốn nhiều lời này, đáng lẽ Lăng Nghị nên bắn cho hấn văng não ra ngoài cho rồi!

Tô lão đại nghe vậy liền lấy lại bình tĩnh, cất giọng kiêu ngạo "Được! Tôi cước với cậu."

Đùng...

Đột nhiên bên ngoài xảy ra tiếng nổ lớn khiến mọi người bên trong trở nên náo loạn. Một kẻ chạy vào lớn giọng "Lão đại, có bom. Mau chạy khỏi nơi này."

"Cái gì? Chết tiệt là tên nào?"

"Có cảnh sát!"

"Tất cả rút lui!"

Một đám hỗn loạn diễn ra, nhân cơ hội này, An Thực vác Diệp Dao lên vai nhanh chóng rời đi. Bên ngoài vẫn còn vang lên mấy tiếng nổ liên tiếp, người bên trong gấp rút bỏ chạy. Đối với bọn họ, mặc kệ là tên khốn nào làm náo loạn, chỉ cần giữ được mạng sống là được.

.....

Trác Sâm nhanh chóng lái xe rời đi, An Thực ngồi phía sau, tức giận quát "Em điên sao?"

Diệp Dao đang rất khó chịu vì vết thương, nghe hấn lớn tiếng, càng thêm tức giận "Chú mới điên đấy. Không nhìn thấy tôi cứu chú sao?"

"Ai cần em cứu hả? Xém chút là gặp nguy hiểm rồi."

"Aiz...cái ông chú này, chú đúng là không biết lễ nghĩa gì hết. Tôi, vừa mới cứu chú đó. Nếu không, bây giờ chú đã là một cái xác rồi, còn ngồi đây lớn tiếng với tôi được sao?" Diệp Dao hét lên, đây là loại người gì? Đối xử với ân nhân mình như vậy? Biết trước, cô đã mắc kệt hấn rồi.

Trác Sâm ngồi phía trên, không dám hé nửa lời, cảnh tượng này, lần đầu tiên cậu được chứng kiến, quả thật, người duy nhất dám đấu khẩu và lớn tiếng với An Thực chỉ có mình Diệp Dao.

"Em còn dám nói.."

"Sao?..." Diệp Dao nhú mày.

"Lời của tôi em xem như gió thổi qua tai sao? Dám không nghe?"

"An Thực, chú đừng cho rằng lời nói của mình là tất cả, là mệnh lệnh, những người khác bắt buộc phải nghe theo, nếu như... nếu như có việc gì bất đắc dĩ, họ cũng phải làm theo bản năng của mình. Chú lấy quyền gì mà ra lệnh tôi không được làm trái ý?" Diệp Dao cắn răng nói, cô chịu đựng tất cả, bị như thế là vì ai? Là ai khiến cô ra nông nổi này, bây giờ, cô hi sinh mạng mình để cứu hấn, đổi lại bằng những lời trách móc sao? Thật khiến tức chết!!

An Thực im lặng, nhìn vẻ mặt nhăn nhó cùng vết thương của Diệp Dao, đành thở dài "Đợi về đến biệt thự, giáo huấn em sau." Sau đó ra lệnh cho Trác Sâm tăng tốc...

Còn về vụ nổ vừa rồi, một lát, hẳn sẽ hỏi lại.

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

22. Chương 21

Vừa về đến biệt thự, Diệp Dao liền bị An Thực bế lên phòng, mặc cho cô ra sức chống cự. An Thực đặt cô ngồi lên giường, tay nhanh chóng kiểm tra vết thương. Cô vẫn còn giận nên gạt tay hăn ra. An Thực khẽ nhíu mày mà "Làm gì vậy?"

Diệp Dao quay mặt không trả lời, hăn tiếp tục kiểm tra vết thương, lại bị gạt ra. An Thực gằn giọng đe dọa "Thử làm thêm một lần nữa xem, tôi sẽ trói em lại!"

Diệp Dao mím môi, im lặng để hăn băng bó, đưa tay gỡ bộ tóc giả xuống, lúc này trên xe đã tẩy trang sạch sẽ, cô vẫn thắc mắc, tại sao lại bị lộ dễ dàng như vậy?

"Em không biết nếu cử động mạnh sẽ như thế nào sao?" An Thực vừa cầm máu vừa nói. Nhìn vết thương không ngừng chảy máu, trong lòng vừa tức giận vừa đau lòng.

"Không phải là vì chú sao?... Lúc đó cơ thể tôi tự di chuyển..." Diệp Dao cất tiếng đáp, câu tiếp theo đột nhiên hạ giọng. Nếu lúc đó, cô không chạy lên, thì chắc chắn bản thân sẽ hối hận cả đời... nếu là hăn, hăn có đứng yên nhìn người mình yêu chết trước mặt mình mà không cứu không?

An Thực cẩn thận băng lại, tay quấn thật chặt, sợ sẽ làm đau cô "Em giống ai mà cứng đầu như vậy?"

"Tôi là con ba mẹ tôi, tất nhiên phải giống họ, không lẽ giống nhà hàng xóm? Hỏi thừa..."

An Thực mím môi, cô cần phải một đối một với hấn vậy sao? Còn nói cái kiểu móc họng đó? An Thực không nói gì, rửa tay sạch sẽ, thu dọn mọi thứ rồi rời đi.

"Này, chú... đang giận sao?" Chính là lúc An Thực định đưa tay mở cửa, Diệp Dao liền cất tiếng.

Hấn không trả lời, đưa tay mở cửa, Diệp Dao tức giận cầm gối ném mạnh về phía hấn, cao giọng "Đây là thái độ đối với người đã cứu mạng chú sao?"

"Tôi có cần em cứu sao?"

"Chú...!" Diệp Dao mím môi "Con người của chú, sao có thể? Biết trước như vậy, lúc đó, tôi để chú bị người đó bắn chết cho rồi!"

"Em nên làm vậy!"

"Nếu là chú, chú bằng lòng nhìn người mình yêu chết không cứu sao?" Diệp Dao âm ỨC nói, ngăn bước chân An Thực sắp bỏ đi, khiến hấn ngạc nhiên nhìn khóe mắt ửng đỏ của Diệp Dao.

Diệp Dao biết, An Thực là vì bản thân không thể bảo vệ được cô nên mới như vậy, hấn luôn gánh trên vai một trọng trách rất lớn, chính là bảo vệ tất cả mọi người ở bang Nguyệt. Ngày trước cô vì không biết nên cứ hể hấn nổi giận với cô, cô lập tức trách mắng hấn. Nhưng mà, Tố Nghi đã nói với cô tất cả..

Trước lúc bọn họ đến tổ chức, Tố Nghi đã nói nhỏ với Diệp Dao một điều "Tiểu Dao, chị biết khi nhìn thấy em xuất hiện ở đó, An Thực sẽ rất tức giận, nếu em bị thương, anh ấy chắc chắn sẽ không nhìn mặt em, nhưng

mà, em đừng hiểu lầm, anh ấy làm như vậy là đang trách bản thân vì đã không thể bảo vệ em. Đối với anh ấy, em quý giá hơn bất cứ điều gì trên thế giới này, cho nên, mỗi lần em xảy ra chuyện, anh ấy đều cảm thấy có lỗi..."

....

Khóe mắt Diệp Dao càng lúc càng ửng đỏ, cô không muốn mình trở nên yếu đuối, nhưng lại không ngăn nổi nước mắt cứ liên tục chảy như thế này "Anh từng nói, sẽ bảo vệ em, dù bất cứ chuyện gì, chỉ cần em muốn, anh cũng sẽ làm, vậy thì bây giờ, em muốn anh phải hứa, đừng bao giờ nhận lấy trách nhiệm, tự mình gánh vác tất cả...."

Cô không còn là cô bé cần người khác phải bảo vệ cũng không còn là cô bé lúc nào cũng núp sau lưng hẳn. Bây giờ cô có thể bảo vệ chính mình còn bảo vệ được rất nhiều người khác. Bị thương cũng được, bị oan ức cũng được, tự bản thân cô sẽ vực dậy sau tất cả... Cho nên, hẳn không cần cảm thấy có lỗi vì không thể bảo vệ được cô...

An Thực chậm rãi bước đến trước mặt Diệp Dao, nhìn ánh mắt cương nghị cùng ảm ức của cô, hẳn nhẹ nhàng ôm cô vào lòng bàn tay to rộng vỗ nhẹ tấm lưng mảnh mai "Em có biết điều gì khiến tôi đau lòng nhất không?... chính là năm đó, đã để em rời đi..."

Diệp Dao nhíu mày "Chuyện đó... có liên quan gì đến điều em vừa nói chứ?" Cô nói một đường, hẳn trả lời một nẻo là sao?

An Thực thở dài, cô là không hiểu thật, hay là đang giả vờ? "Nếu lúc đó, tôi giữ em lại, thì mọi chuyện sẽ không như bây giờ, tôi và em... có lẽ, đã hạnh phúc bên cạnh nhau."

Hai bên mặt Diệp Dao ửng đỏ, gục đầu trong lòng hẳn, cô có thể cảm nhận được nhịp tim đập mạnh của An Thực, cùng mùi hương thanh lạnh

phát ra từ cơ thể hần, khiến Diệp Dao đột nhiên cảm thấy bồi rồi "Nếu... nếu trước kia không thể, thì bây giờ có thể là được chứ gì."

An Thực đột nhiên kéo mặt cô ngẩng lên, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm, không phải định hôn đó chứ? Trong phim, cô thường thấy, nam nữ chính nhìn nhau thế này, sau đó im lặng một lúc rồi bắt đầu hôn. Tim Diệp Dao đập thình thịch, hai mắt nhắm chặt. Tuy có hơi không phù hợp một chút, bởi vì bọn họ đang tranh cãi nhưng mà... chết tiệt! Tại sao cô lại hồi hợp như vậy?

An Thực nhìn hành động của Diệp Dao, chợt bật cười, hần là vì muốn nhìn vẻ mặt của cô khi nói câu vừa nãy, cô lại tưởng hần muốn hôn cô? "Em... không phải là... đang nghĩ rằng tôi muốn hôn em đấy chứ? Đồ ngốc kia! "

Diệp Dao hé mắt, không phải sao? Hai bên mặt vốn dĩ đã đỏ nay còn đỏ hơn. Thật sự rất mất mặt, cô lớn tiếng "Không phải thì thôi. Đồ ngốc cái gì?"

"Hơn nữa, từ lúc nãy đến giờ, là em đang tỏ tình với tôi đúng chứ?"

"Cái gì? Ai... ai nói chứ. Tôi...tôi... ưm..." Chưa nói hết câu, An Thực đã đặt môi mình lên môi cô, nhẹ nhàng uyển chuyển khiến Diệp Dao im bật.. hai tay ghì chặt lấy hần, An Thực không thấy cô phản kháng, đầu lưỡi ngày một linh hoạt, mạnh mẽ, như muốn nuốt chửng lấy cô. Thật lâu sau, khi hô hấp Diệp Dao trở nên khó khăn mới buông ra, âm thanh khàn đục đầy mê hoặc, cất tiếng "Dao nhi.... từ bây giờ trở đi... anh sẽ không để em rời xa anh nửa bước.." Sau đó lại tiếp tục hôn cô...

Xin lỗi, chương này vẫn chưa có H nhé.:)) Đôi trẻ đây, vẫn chưa "làm thật" nhau sớm vậy đâu. Hô hô.

....

An Thực ngồi trên ghế da êm ái, vẻ mặt sắc lạnh, đối diện là A Đông và đám người được lệnh phải canh chừng Diệp Dao. Giọng nói lạnh lẽo vang lên "Nói!"

A Đông từ từ ngẩng lên, nuốt nước bọt, nếu cậu nói là do cảnh sát Diệp cũng không được lão đại tha mạng, còn nếu không nói thì càng chết sớm... "An ca, thật ra...em cũng vì lo cho anh. Cảnh sát Diệp nói..."

"Từ bây giờ không cần gọi cô ấy là cảnh sát!"

"Vậy..."

"Cô ấy là người của tôi."

Lăng Nghị ngồi bên cạnh, nghe vậy liền nhướn người đến gần An Thực, thì thầm "Không lẽ, cậu và Diệp Dao đã "ấy ấy" rồi sao? Nhanh như vậy?"

An Thực trừng mắt, gằn giọng nói "Câm miệng!"

"Này, người ta còn đang bị thương đấy!"

"Cậu muốn tôi may cái miệng cậu lại không?"

Lăng Nghị biểu mô, nhún vai một cái. Phong Duật Nam ngồi bên cạnh nén cười. Nhưng mà, cậu cũng thắc mắc, không lẽ... cô bé đó đã bị An Thực "ăn thịt"? Biến thái vậy sao? Vừa mới đưa người ta về đã... chắc chắc...

An Thực hướng mắt về phái A Đông "Tôi hỏi về vụ nổ." Hẳn biết rõ, dù cho cảnh sát có cài nội gián cũng không thể dễ dàng hành động được. Hơn nữa, ai lại đi ném bom trong khi trong đó còn có người của mình?

A Đông đáp "Là ý của Diệp Dao, cô ấy nói, nếu chẳng may bị lộ hãy dùng cách này. Trong khi một vài người xông vào, những người còn lại ở

ngoài đặt bom ở gần đó, tránh những nơi khiến bọn gác cửa phát hiện. Đợi lệnh của em mà ra tay, làm náo loạn bên trong."

Bọn họ hơi ngạc nhiên, Diệp Dao quả nhiên rất thông minh, còn nghĩ kế phòng trường hợp này. An Thực trầm tư, thật ra vừa nãy Diệp Dao có nói với hắn về việc mình tự ý chạy đến tổ chức chứ không liên quan đến đám người của A Đông, còn về phần này, hắn không mấy ngạc nhiên, dù sao cũng đã đoán được từ đầu rồi, chỉ là muốn biết rõ chi tiết. "Được rồi, nể mặt Dao Nhi, tôi tha các người lần này."

A Đông cùng vài anh em, cúi đầu cung kính nói "Cảm ơn An ca."

Phong Duật Nam cất tiếng "Anh định giải quyết Bắc Đoàn thế nào?"

"Đoàn Khiêm Luân, tất nhiên không thể bỏ qua. Xử lý hết những người thân cận của hắn, còn đám nhóc con...đưa chúng đến nơi chế tạo vũ khí, làm bên phần tìm kiếm nguyên liệu." An thực phân phó, hắn đã hứa với Diệp Dao sẽ không giết những người vô tội, nhưng đối với hắn, dù chỉ là những đám nhóc con sai vặt thì chúng cũng đã ra tay với người của Nguyệt, tất nhiên là không thể tha mạng dễ dàng như vậy, chưa giết là may rồi!

Lăng Nghị nhếch miệng cười "Xem ra cậu rất cứng chiều bảo bối của mình. Cậu nghĩ bọn chúng sẽ không đâm sau lưng?"

"Đám nhóc con?"

Lăng Nghị bật cười "Tôi biết cậu đã tính toán rất kỹ. Được rồi, đến đó thôi." Dứt lời, anh đứng dậy, thông thả rời khỏi. An Thực cùng những người khác cũng rời đi. Nơi bọn họ đến là nhà giam của Nguyệt, nơi giam giữ những tên đang chờ được chết...

Đường đi tối tăm, ánh đèn mờ ảo trên tường liên tục chớp tắt, không gian lại âm thấp, có thể nói, nơi đây giống như địa ngục trần gian. Một khi

đã vào đây thì chỉ có hai con đường, một là chết, hai là trở nên điên dại sau khi bị giày vò, tra tấn một thời gian.

Người của Bắc Đoàn rất nhiều, bị giam gần ba, bốn phòng lớn mới đủ, An Thực cũng đã dặn người phân chia thật rõ từng cấp bậc của bọn họ. Ngoại trừ Đoàn Khiêm Luân do An Thực trực tiếp xử lý thì những người khác đều giao cho Lăng Nghị và Phong Duật Nam. hấn chậm trại bước đến nơi Đoàn Khiêm Luân bị giam, tiếng giày chạm xuống đất vang lên khiến không gian trở nên rợn người. Đoàn Khiêm Luân ngồi dựa vào tường, hai tay bị trói bằng dây xích, gắn lên cao, cổ tay có một còng sắt, mặt trong chiếc còng là những cây đinh sắt sắc nhọn cách da thịt chỉ một 1 centimet, nếu hấn cử động mạnh, đinh sắt sẽ đâm vào tay. Trên bàn tay vẫn còn vết máu khô cứng, nếu nhìn kỹ sẽ thấy viên đạn thấm đầy máu, đó chính là vết thương cho Lăng Nghị gây ra.

An Thực đứng nghiêm nghị trước mặt Đoàn Khiêm Luân, hấn mệt mỏi vì mất máu nên không còn sức để nói, chỉ thở mạnh từng đợt. Khóe miệng An Thực hơi hợt nhếch lên "Đoàn lão đại, cũng có ngày như thế này sao?"

Đoàn Khiêm Luân nghe giọng nói của An Thực liền ngước mặt lên, cặp mắt đục ngầu đầy căm phẫn nhìn chằm chằm vào An Thực, rồi rít lên từng tiếng "An Thực...An Thực...mày..." Vì cử động mạnh nên những cây đinh sắt lập tức đâm mạnh vào cổ tay, Đoàn Khiêm Luân đau đớn rên lên "Thằng khốn..."

An Thực chậm rãi cất tiếng "Có phải mọi chuyện là do Lâm Triết sai cậu làm?"

Đoàn Khiêm Luân im lặng không trả lời, An Thực nghiêng đầu, lời nói buông ra như lời phán quyết cuối cùng dành cho kẻ chịu tội "Đoàn Khiêm Luân, mặc kệ cậu có nói hay không, tôi cũng đã biết rõ. Từ bây giờ, hãy xem đây như nhà mình, thay vì ăn cơm thì sẽ đổ máu. Thay vì ngủ thì

sẽ là bất tỉnh, thay vì sống thì hãy tận hưởng cảm giác sống không bằng chết, ngày ngày bị tra tấn! Chúc vui vẻ!" Dứt lời, An Thực rảo bước bỏ đi, chống đối hẳn, chỉ có kết cục này. Đi vài bước, An Thực quay đầu nói "À...phải rồi. Nếu cậu nói cho tôi biết thêm về việc Lâm Triết làm, có lẽ, cậu sẽ được thanh thản hơn đấy."

Đoàn Khiệm Luân điên cuồng gào lên, mắng chửi An Thực. An Thực sao có thể để Đoàn Khiệm Luân chết dễ dàng như vậy. Con người không có gì đau khổ bằng sống không bằng chết..

Đoàn Khiệm Luân nghiến chặt răng, Lâm Triết, tên khốn khiếp, dám phản bội hẳn....

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

23. Chương 22

Diệp Dao gượng người bước xuống giường, với tay cầm lấy cây nạng, từ từ đi ra khỏi phòng. Năm yên một chỗ khiến cô không thấy thoải mái, nên muốn ra ngoài vườn.

“Tiểu thư, cô định đi đâu vậy?” Thấy Diệp Dao xuất hiện ở cầu thang, người làm cất tiếng hỏi.

“Tôi muốn ra vườn.”

“Nhưng mà ông chủ...”

Nhìn dáng vẻ rụt rè của cô gái kia Diệp Dao đoán chắc An Thực lại bắt họ canh chừng cô rồi. “Không sao đâu, có gì tôi chịu trách nhiệm”

“Tiểu Dao, sao vậy?”

Thấy Tố Nghi xuất hiện, cô gái kia cúi đầu chào “Phong phu nhân.”

“Được rồi, cô lui ra đi. Không sao đâu.”

Cô gái kia đành nghe theo, quay lưng rời đi. Tố Nghi bước đến đỡ Diệp Dao “Em muốn ra vườn sao? Để chị giúp em.”

Diệp Dao mỉm cười để Tố Nghi đỡ ra vườn ngồi trên xích đu màu trắng gần cây hoa lớn. Hôm nay trời rất đẹp, gió thổi nhẹ, Diệp Dao bắt

chợt nghĩ, nếu bây giờ mà ngủ chắc chắn rất tuyệt, nhưng cô vừa làm phiền Tố Nghi đưa xuống đây không thể lại bắt chị ấy đưa lên phòng. Haiz...

Tố Nghi nhìn Diệp Dao đang thần thờ, khẽ mỉm cười, đưa cho cô ly hồng trà mà người giúp việc vừa đem ra “Trời có chút lạnh rồi nhỉ.”

Diệp Dao nhận lấy ly nước, lắc đầu “Không lạnh, em cảm thấy rất thích thời tiết như thế này.”

“Vẫn nên giữ gìn sức khỏe, em đấy, lại bị thương rồi.”

“Haha...” Diệp Dao cười trừ. Cô nghe nói, Phong Duật Nam hình như đã trách Tố Nghi vì chị ấy dám mạo hiểm làm chuyện như vậy, lúc đầu nghe qua cô rất ngạc nhiên vì Phong Duật Nam vốn dĩ luôn cưng chiều Tố Nghi, cô cũng chưa thấy anh nặng lời với chị bao giờ nên cảm thấy rất có lỗi. Nhưng An Thực có nói, bọn họ cũng làm lành ngay sau đó, Phong Duật Nam là vì lo cho Tố Nghi nên mới vậy thôi, anh cũng không trách Diệp Dao bởi vì lần này cô đã cứu mạng An Thực.

Tố Nghi nắm lấy tay Diệp Dao, khẽ mỉm cười, đôi mắt cô lúc ấy đột nhiên lấp lánh lạ thường “Tình cảm, vốn là thứ rất khó nắm bắt, nếu đã có được thì nên trân trọng, tuyệt đối đừng để tuột mất.”

Diệp Dao có chút ngạc nhiên với câu nói của Tố Nghi, tuy nhiều lần chị nói với cô những điều giống như vậy, nhưng lần này lại hơi khác, Tố Nghi cười rạng rỡ “Rất lâu rồi, kể từ lúc em rời đi, căn nhà này mới ấm cúng trở lại. Lúc trước mỗi khi cùng Duật Nam đến đây thăm An Thực, ngoài cảm giác u ám, lạnh lẽo như băng ra thì không còn gì. Nhưng kể từ những ngày trước, có em ở đây, dù thế nào thì đây cũng giống một ngôi nhà hơn rồi.”

Diệp Dao bật cười, nói đùa “Xem ra... em là một phần quan trọng để tạo dựng nơi này nhỉ.”

“Tất nhiên rồi.” Một giọng nói vang lên phía sau, Diệp Dao quay đầu nhìn liền thấy An Thực đứng đằng sau chăm chăm nhìn cô. Bên cạnh là Phong Duật Nam và Lăng Nghị.

Phong Duật Nam cất tiếng “Em cáo từ trước đây. Đi thôi Nghi nhi, chúng ta cùng đi siêu thị mua ít đồ về làm tiệc.”

“Mọi người định mở tiệc ở đây sao?”

Lăng Nghị cao giọng đáp “Phải, An Thực nói muốn làm một bữa tiệc nhỏ cho bảo bối nhà cậu ta.” Còn nói là vì muốn Diệp Dao vui vẻ như trước kia, theo như anh thấy, cậu ta là muốn lấy lòng cô thì đúng hơn.

Diệp Dao nhú mày “Không phải việc này lúc trước giao cho đầu bếp sao?”

“Là Tổ Nghi muốn chọn nguyên liệu, sẵn tiện giúp em sắm vài thứ. Đồ đạc ở chỗ cũ, đợi sau này tính.” An Thực nói.

“Vậy, đi đây!” Lăng Nghị, Tổ Nghi cùng Phong Duật Nam rời khỏi biệt thự.

Diệp Dao vẫn ngồi trên xích đu, An Thực thì ngồi trên ghế gỗ đối diện, vừa cầm sách đọc vừa uống trà. Lâu rồi, hẳn mới được yên tĩnh thoải mái như vậy. Đột nhiên, Diệp Dao cất tiếng “Em muốn về căn hộ.”

Tâm mắt An Thực vẫn không rời trang sách, giọng nói lạnh lẽo vang lên “Sao vậy?”

“Ở đó vẫn còn thứ em muốn mang đi. Em biết bây giờ rất khó để xuất hiện ngoài đó nhưng mà...”

An Thực gấp quyển sách lại, đưa mắt nhìn cô “Được rồi, đừng lo, anh sẽ thu xếp ổn thỏa. Đợi khi em bình phục sẽ đưa em đến đó.”

Cô mỉm cười “Cảm ơn anh!”

“Khách sáo như vậy sao?”

An Thực cong khoe môi, đứng bật lên “Vào nhà thôi, sức khỏe em chưa tốt, đừng ở ngoài quá lâu, trời chuyển lạnh rồi.” Dứt lời, vòng tay ôm lấy Diệp Dao, thong thả đi vào nhà.

Hành động của hắn khiến tim cô đập thành thịch, khoe môi vô thức giương lên “Em có nặng không?”

An Thực tùy tiện trả lời “Tất nhiên là nặng rồi, em nghĩ anh là trâu hay sao mà có thể vác cục đá to thế này, nếu tay anh có bị gì thì sau này, phiền em chịu trách nhiệm cả đời!”

Diệp Dao gằn giọng “Mau bỏ xuống!” hắn không biết, trả lời như vậy là rất xúc phạm nữ giới như cô sao? Nói là nặng là được rồi, còn nói cô giống “cục đá”?

An Thực cười lớn tiếng “Haha... em càng giận, sức nặng càng lớn đấy!”

“Anh... mau thả em xuống, em có nhờ anh bế sao?”

An Thực vẫn không thả, cứ vui vẻ đi vào nhà, đặt cô ngồi xuống ghế sofa, tiện tay xoa đầu cô.

Diệp Dao nhăn mặt nhìn hắn, trong lòng không ngừng chửi rủa, có gì đáng cười? Có gì vui đến nỗi hắn cười tươi như thế??? Thật sự chọc cô tức điên rồi...

Lão quản gia già đứng bên trong bếp nghe thấy tiếng cười của An Thực, khẽ thở dài, tùm tùm cười tạo nên những nếp nhăn trên mặt. Cuối cùng thì nơi đây cũng có thể gọi là “nhà“....

Mọi việc lại trở về như cũ, sau trận quyết đấu của An Thực, người trong hắc bang đều không có gì xôn xao, giống như chưa từng có chuyện xảy ra, mọi thắc mắc về người cứu An Thực đều được làm rõ, Tô lão đại chỉ có thể cúi đầu xin lỗi, lặng im cho qua chuyện. Mặc dù vậy, trong lòng ông ta vẫn không phục. Cảnh sát vẫn luôn tìm kiếm tin tức của Diệp Dao, còn Dương Cảnh Kiệt thường xuyên đến gõ cửa bang Nguyệt đòi gặp An Thực, bởi vì anh linh cảm, cô đang ở cùng hắn nhưng mỗi lần như vậy đều bị từ chối. Về phía Diệp Dao, cô chỉ biết, cảnh sát đang tìm mình, bản thân lại bị gán tội nội gián.

Bây giờ đối với cô chuyện đó không còn quan trọng nữa, bởi vì cô đã từ bỏ làm cảnh sát, chấp nhận ở bên An Thực. Ngày tháng cứ thế trôi qua, Diệp Dao bình yên sống ở Nguyệt, ngày qua ngày cùng An Thực bên nhau, mọi chuyện bên ngoài một tin nhỏ cũng không đến tai cô. Vết thương của Diệp Dao đã dần lành lại, cô có thể đi đứng bình thường.

Bây giờ trời đã sang đông, tuyết cũng rơi vài đợt, Diệp Dao thường ngày nếu không chăm sóc khu vườn nhỏ bên ngoài, nói chuyện cùng Tố Nghi thì là làm việc lật vạt trong biệt thự. An Thực cũng không quản, cô thích làm gì thì để cô làm, chỉ cần không quá sức là được.

Người phái đi điều tra Lâm Triết đã có chút kết quả, một thời gian nữa sẽ hành động. Sổ sách, công việc ngày càng nhiều nên hắn không có nhiều thời gian ở nhà, đa phần đều đến bang Nguyệt để giải quyết. Diệp Dao cũng không có cảm giác cô đơn, dù sao cô cũng đã quen với việc này. Lúc trước khi còn nhỏ cũng vậy, cô thường ở nhà một mình, chơi với chú chó con hắn mang về, sau khi chú chó qua đời, ngoài việc đi học Diệp Dao chỉ ở nhà chơi một mình. Cứ như vậy, thói quen ở một mình được hình thành.

An Thực trở về nhà vào buổi chiều, việc đầu tiên là tìm Diệp Dao, thấy cô đang ở khu vườn phía sau nhà ghi ghi chép chép cái gì đó, đứng cách cô vài bước chân, cất tiếng “Dao nhi, anh mệt quá, nạp năng lượng một chút!” Hai tay còn giang rộng.

Diệp Dao vờ không nghe, tay vẫn ghi chép, xem hẩn như không khí. An Thực lại nói “Anh đốt cái vườn đó đi bây giờ.” Nói là khu vườn cũng không đúng, vì phía bên hông biệt thự có một khu nhỏ, cửa sổ xung quanh, phía trên là vòm kính, lúc trước dùng để cất đồ đạc không dùng, bây giờ đã trở thành vườn hoa trong nhà của Diệp Dao.

Diệp Dao cất tiếng, vẫn không quay đầu “Anh dám!”

An Thực nhú mày, thu hai tay lại, nếu là trước kia Diệp Dao sẽ chạy đến ôm lấy hẩn, bây giờ thì xem hẩn như không khí? Ôi, hẩn có cảm giác tim mình đã vỡ ra từng mảnh... đành quay đầu bỏ đi.

Khi Diệp Dao mười lăm tuổi, cũng vào thời khắc đầu đông này, công việc An Thực rất nhiều. Mỗi lần trở về nhà, đều uể oải nói lớn “Dao nhi... mau tiếp năng lượng cho chú!”

Diệp Dao sẽ chạy đến ôm lấy hẩn, miệng cười tươi “Có tính phí đấy nhé.”

An Thực thở dài “Nhỏ mọn!”

Diệp Dao liền chun mũi cười hì hì.

Mỗi lần ôm lấy Diệp Dao, trong lòng hẩn đều giống như có một làn gió trong lành dịu nhẹ, khiến tâm tình cảm thấy dễ chịu rất nhiều.

An Thực quay vào phòng, ngả người xuống giường, chết tiệt! Tại sao lần nào vào thời điểm này cũng nhiều việc như vậy? Khiến hẩn không có thời gian ở cạnh Diệp Dao.

“An Thực...” Đúng lúc hẩn đang khó chịu trong người, cửa phòng liền mở, Diệp Dao ló đầu vào trong, nhoẻn miệng cười.

An Thực vẫn nằm trên giường, đưa tay vẫy vẫy, tâm tình liền biến chuyển “Lại đây?”

Diệp Dao bước đến đứng trước giường, hần đưa tay chống đầu, nói “Có chuyện gì sao?”

“Em đã khỏe hơn rồi, em quay về căn hộ cũ nhé!”

“Món đồ em muốn lấy là gì? Anh sẽ sai người lấy cho em.” Hần chỉ lo, nếu cô xuất hiện ở đó đúng lúc Dương Cảnh Kiệt đi ngang qua thì không phải mọi chuyện sẽ bị lộ, sau đó cô sẽ bị tên khốn đó dụ dỗ quay về.

“Là hình của ba mẹ em. Em chỉ có duy nhất một bức ảnh gia đình đó thôi.”

An Thực trầm tư, ngồi dậy, nhìn cô chăm chăm một hồi lâu, khiến Diệp Dao không tự nhiên “Anh nhìn gì vậy?”

“Hôn một cái!”

“Anh bị điên à?” Cô rõ ràng đang rất nghiêm túc nói chuyện với hần, vậy mà...

“Này, em đừng có lạnh lùng như thế, nếu không anh cưỡng bức em bây giờ!”

“Ông chú biến thái!” Sao hần có thể dùng bộ mặt tinh bơ như thế để nói mấy cái chuyện xấu hổ như vậy!!!

“Bây giờ anh hơi mệt, đợi khi ngủ dậy rồi tính, lại đây.” An Thực nằm xuống giường, đưa tay quắc quắc, Diệp Dao thở dài, quay lưng bỏ đi.

Nhưng mà, vừa ra đến cửa cơ thể liền bị nhắc bổng, chưa kịp phản ứng, Diệp Dao đã nằm gọn trong lòng An Thực... ở trên giường. “Này...”

“Nếu em chịu nằm yên, ngủ dậy sẽ đưa em đi, còn không thì thôi.” An Thực nhắm mắt nói.

Diệp Dao nhíu mày, con người này, tại sao luôn thích hàng động theo ý mình như vậy? Diệp Dao ngược nhìn khuôn mặt của An Thực, say sưa ngắm từng đường nét trên khuôn mặt góc cạnh. Cô đang nghĩ, dáng vẻ nghiêm nghị của hắn sau khi rời khỏi hắc bang, trở thành một công dân bình thường, ngày ngày đi làm, tối về với vợ, sẽ như thế nào. Lời trong lòng vô thức nói ra “Liệu chúng ta có thể rời khỏi đây không?”

“.... Tất nhiên là có thể!”

“Anh nghĩ, mọi chuyện sẽ ổn!”

“Ừ.... em muốn đi đâu, làm gì cũng được. Không việc gì anh không thể làm.” Hai mắt An Thực vẫn nhắm chặt, nhẹ nhàng trả lời. Cô có thói quen hỏi nhiều lần cùng một câu hỏi sao?

“Lời anh nói có đáng tin không?” Diệp Dao trêu đùa.

An Thực khẽ nhíu mày, vẫn không mở mắt, nói, trong giọng điệu có chút nghiêm túc “Vậy thì chỉ còn cách giết hết bọn họ là được!”

Diệp Dao im bật, đây là nói đùa hay nói thật? Khóe môi Diệp Dao khẽ nhếch lên, rúc đầu vào lòng An Thực cười ranh mãnh “An lão đại, em đang thử tượng tượng dáng vẻ anh khi làm một ông chủ tiệm hoa sẽ thế nào? Mỗi sáng tưới hoa, sắp xếp mấy chậu hoa xinh đẹp, buổi tối nấu cơm,.... haha...”

“Tiệm hoa?”

“Phải, sau khi anh “về hưu” thì em muốn mở một tiệm hoa. Hằng ngày sống vui vẻ hạnh phúc, êm đềm là được.”

“Không sao, anh sẽ mượn người giúp.”

“Ý em nói là chỉ hai chúng ta.”

“Em ăn hoa mà sống sao?”

“Anh...”

“Được rồi, không mượn thì không mượn. Dù sao, anh cũng không phải người không có tài cán gì. Sẽ không để em ăn đồng hoa nhàm chán đó mà sống qua ngày.”

Lời của An Thực khiến cô nửa bực tức nửa buồn cười. Thật ra, cái tính kiêu ngạo của An Thực, cho dù có làm một tên vô công rồi nghề cũng không biến mất! “An Thực....”

“Em còn nói thêm một câu, anh sẽ dán miệng em lại!”

Cắt ngang lời cô bằng một câu đe dọa, được rồi, Diệp Dao mím môi không nói thêm, cứ coi như hăn mết đến nỗi không có hứng nói chuyện với cô đi, là cô phiền phức nói nhiều. Không chấp! An Thực chết tiệt, khốn khiếp, Diệp Dao lầm bầm.

“Có tin anh gỡ trò “khốn khiếp” với em không?” - Một câu mỉa mai!

Diệp Dao có chút giật mình, tai thính như vậy? Diệp Dao nhắm chặt hai mắt, không đôi co, không chấp, không chấp!!!

Cảm nhận hơi thở đều đặn của Diệp Dao, hai mắt đen láy của An Thực khẽ mở ra, rất nhanh thôi, mọi mong ước của cô sẽ thành hiện thực. Bởi vì, hăn đã tìm được Lâm Triết. Chỉ cần giải quyết hăn, tất cả mọi chuyện sẽ ổn. Nhưng xem ra, trận chiến này không hề đơn giản.

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

24. Chương 23

Dương Cảnh Kiệt ngược mặt nhìn lên bầu trời. Hai tay chống vào thanh lan can bằng inox, dáng vẻ anh tiêu tụy hơn trước một chút, khuôn mặt bần thần đầy tâm tư, không biết hiện giờ Diệp Dao như thế nào, gần hai tháng trôi qua, một chút tin tức từ cô cũng không. Anh luôn có cảm giác, cô đang sống cùng An Thực, nhưng mà, hết lần này đến lần khác hẳn đều từ chối gặp anh.

Xét cho cùng, Diệp Dao ở cạnh hẳn thì sẽ được an toàn. An Thực có đủ khả năng để bảo vệ cô... không như anh! Dương Cảnh Kiệt thở dài. Bên sau gáy phát ra một hơi lạnh khiến anh giật mình quay lại, Lão Từ khề cười, đưa cho anh lon trà lạnh công từ máy bán hàng tự động, giọng nói khàn khàn của ông vang lên "Đang nghĩ đến Tiểu Diệp à?"

"Vâng!"

"Cậu nghĩ cô ấy còn sống không? Tôi thì nghĩ là có, hơn nữa, có thể còn sống rất tốt." Lão Từ quay mặt ra phía cửa sổ, nơi phía xa là hình ảnh thành phố Thượng Hải to lớn xinh đẹp.

"Cháu cũng không rõ." Thật ra anh rất rõ chuyện này chỉ là không muốn để ông biết cái suy nghĩ về Diệp Dao và An Thực của mình.

Trên khuôn mặt hơi sạm đen nghiêm nghị thường ngày của ông, hôm nay đặc biệt dễ chịu hơn hẳn "Tôi biết rõ người luôn âm thầm giúp Diệp Dao là ai, có phải... là người trong giới xã hội đen không?"

Dương Cảnh Kiệt không nhìn ông cũng không trả lời.

"Cậu đừng giấu tôi, tôi biết rõ chuyện đó. Chỉ là không nói ra thôi. Tôi có cho người điều tra thêm về thông tin của Tiểu Diệp. Nghe người ngoài nói, đúng hơn là những người đó đồn đại rằng An Thực ngày trước có nhận nuôi một cô bé, cậu ta xem cô bé ấy như bảo vật, hết sức cưng chiều và bảo vệ. Nhưng sau đó, hình như cô bé ấy bị mất tích, từ đó về sau không còn ai nhắc đến cô bé kia nữa. Đạo gần đây, bọn họ còn đồn với nhau rằng, cô bé đó đã trở về, hơn nữa còn trở thành cảnh sát! Bọn họ không nói tên cô gái đó nhưng tôi chắc chắn, đó là Tiểu Diệp!" Ông đưa mắt nhìn Dương Cảnh Kiệt, cặp mắt sắc bén "Đúng chứ?"

Anh khẽ gật đầu, "những người đó" ông nói là người trong giới hắc bang. "Cháu không rõ việc đó, cháu chỉ biết, An Thực luôn đối xử đặc biệt với Tiểu Dao."

"Cậu phải biết, làm cảnh sát như chúng ta mà có quan hệ với tội phạm là điều không nên."

"Cô ấy không hề muốn điều đó."

"Dù vậy, hẳn vẫn luôn bảo vệ Tiểu Diệp, bọn họ còn hay gặp nhau? Đúng chứ?"

"Chú đang nghi ngờ Tiểu Dao?" Dương Cảnh Kiệt lập tức phản ứng, anh cao giọng, trong giọng điệu còn chứa đựng sự khó chịu và bất mãn. "Sao chú có thể nghi ngờ cô ấy?"

"Cảnh Kiệt, tôi hiểu tâm trạng của cậu. Nhưng sự thật vẫn luôn là sự thật. Tôi cũng không muốn tin, Tiểu Diệp là đứa trẻ có tài, nhiệt huyết lớn. Tôi chỉ sợ, tình cảm làm cô ấy mất lí trí!" Ông cũng không muốn phải nghi ngờ bất kì ai trong đội của mình, một chút cũng không. Nhưng mọi chứng cứ hiện tại đều gây bất lợi cho cô "Vừa nãy, cảnh sát đã nhận được một phong thư không rõ người gửi, bên trong là một vài bức ảnh chụp Diệp Dao

cùng An Thực gặp nhau. Sau đó, chúng tôi quyết định đến ăn hộ trước kia của Diệp Dao lục soát thêm một lần nữa nhưng nơi đó lại đổ nát kì lạ, đội điều tra đã khám nghiệm hiện trường, cho thấy có người đã đập phá, đồ đạc đều bị xô dịch như đang muốn tìm kiếm thứ gì đó. Và cậu biết chúng tôi tìm thấy gì trong đống đổ nát ở phòng ngủ không? Một bức thư ghi rõ ngày, giờ, địa điểm những vụ án lần trước chúng ta theo đuổi, có đề tên Diệp Dao và người nhận - An Thực. Cậu hiểu điều tôi sắp nói chứ?"

Họ đang muốn bắt Diệp Dao?

Nhìn ánh mắt của Dương Cảnh Kiệt, ông có thể nhìn thấu tâm tư anh, ông cất tiếng nói, giọng đều đều nhưng không kém phần nghiêm nghị "Thời gian dành cho Diệp Dao đã hết, cấp trên muốn chúng ta phải đưa cô ấy về sở để điều tra. Ngay lập tức!"

"Nhưng Tiểu Dao không hề có tội. Chắc chắn có người đã vu oan cho cô ấy!" Dương Cảnh Kiệt không tin những gì mình vừa nghe. Anh biết cô có quan hệ với An Thực nhưng chắc chắn cô sẽ không bán đứng mọi người mà đưa thông tin cho hắn.

"Cảnh Kiệt, cậu đang cố tình không hiểu những gì tôi nói sao?" Lão Từ nhăn mặt "Cấp trên đã quyết, cả tôi cũng không ngăn được. Nhận lệnh đi!" Dứt lời, Lão Từ quay lưng bỏ đi.

Dương Cảnh Kiệt đứng im lặng, hai tay siết thành quyền, dù thế nào, anh vẫn tin Diệp Dao không phải loại người bán đứng đồng đội. Nếu đã đến nước này, một mình anh sẽ điều tra, bắt tên nội gian khốn khiếp kia, để chứng minh cho họ biết, Diệp Dao không có tội!

.....

"Mọi chuyện đang tiến triển theo kế hoạch, bây giờ là lúc chúng ta ra tay." Lâm Triết đứng cạnh cửa sổ, mắt hướng nhìn phía bên ngoài, ánh sáng mặt trời quả thật khiến người dễ chịu hơn là sống trong bóng đêm. "Không

còn nhiều thời gian nữa. Sắp tới, chắc chắn Diệp Dao và An Thực sẽ rời khỏi Nguyệt để ra ngoài. Cô hãy tiếp cận cô ta rồi tách bọn họ ra. Việc còn lại, tôi sẽ giải quyết."

"Liệu có ổn không? An Thực luôn ở bên cạnh cô ta, hơn nữa sao ông biết hẳn sẽ đồng ý cho Diệp Dao ra ngoài? Chẳng lẽ hẳn không biết, ông đang muốn bắt cô ta?" Người kia cất tiếng.

"Không phải chuyện của cô, cứ làm việc của mình đi."

"...Vâng!"

"Còn một việc cậu phải làm."

"Là gì vậy?"

"Hãy tìm tài liệu mật trong sở cảnh sát cho tôi. Tài liệu về tất cả nhwunxg tên được phái đi năm vùng."

Người kia tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên, hẳn đáp "Sao có thể chứ? Đó là tài liệu mật, làm sao tôi có thể tiếp cận và lấy được. Chuyện này cũng rất nguy hiểm."

Gã cười, giọng điệu đầy mỉa mai "Ngu ngốc. Tất nhiên là lấy từ sếp của cậu rồi. Chắc hẳn ông ta có danh sách đó. Hãy mau đi lấy về đây cho tôi. Rồi cậu sẽ được phần thưởng theo ý của mình."

Người kia im lặng suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu chấp nhận... hẳn phải giúp gã làm, bán đứng đồng đội, bán đứng anh em của mình để đổi lại thứ mà hẳn muốn... dù cho trong tận sâu trong lòng hẳn không muốn nhưng chuyện đã đến nước này, có muốn quay đầu cũng không thể!

Lâm Triết vẫn đứng im lặng trước cửa sổ, vẻ mặt vô cùng hứng khởi. Dù cho bên ngoài cảnh sát đang truy bắt, Lâm Triết muốn bắt Diệp Dao thì

An Thực cũng sẽ đồng ý cho cô ta ra ngoài. Ai mà không biết hãn cứng chiều bảo bối của mình như thế nào, hơn nữa, người như Diệp Dao sẽ chấp nhận ngồi im chịu oan ức mà không làm gì? Lâm Triết nhếch môi, ngược mặt lên cao "Trò chơi sắp kết thúc rồi, người thắng sẽ là ai đây."

Một mặt giao cho tên kia theo dõi, một mặt Lâm Triết cho người gửi thư đến nhà An Thực với nội dung "Hãy bảo vệ cẩn thận bảo bối nhỏ bé của cậu đi nếu không muốn cô ta phải chết, chúng ta sắp gặp lại nhau rồi.". Trên đời này, không gì vui vẻ bằng nhìn người khác thấp thỏm lo sợ. Lâm Triết biết, nếu làm vậy An Thực sẽ không để Diệp Dao rời khỏi nhà. Nhưng, dù cô ta có ra khỏi đó hay không, hãn cũng sẽ bắt được. Sau đó, sẽ cho An Thực thấu hiểu cảm giác mất đi người mà mình yêu thương nhất thêm một lần nữa...

.....

"Đồ thất hứa!" Diệp Dao ngồi trên giường, tức giận nói.

An Thực ngồi trên ghế, thong thả đọc sách, không thèm nhìn khuôn mặt đang rất khó coi của cô, điềm tĩnh đáp "Anh thất hứa cái gì?"

"Anh còn dám nói, là ai đã đồng ý cho em ra ngoài. Bây giờ, không những anh không đưa em đi, còn nhốt em ở trong phòng?" Diệp Dao cao giọng, khi cô vừa ăn cơm tối xong, An Thực nhẹ nhàng nói với cô "Kể từ bây giờ, không được anh cho phép, em không được ra khỏi phòng nửa bước!" sau đó bỏ đi, khiến cô tức muốn lộn ruột gan lên. Bây giờ, hãn còn ngồi đó thong thả đọc sách xem như không có chuyện gì?

Mắt vẫn không rời quyển sách, An Thực cất tiếng "Bên ngoài đang hỗn loạn, giữ em trong nhà, là đang bảo vệ em." Hãn vừa nhận được tin bên phía cảnh sát đã bắt đầu hành động, không cần biết cô có phải là nội gian hay không cũng phải bắt sống Diệp Dao về sở. Đừng nói là cảnh sát, ngay cả người trong hắc bang cũng đang muốn bắt cô.

"Hỗn loạn cái gì chứ? Em chỉ là đến nhà cũ lấy chút đồ thôi."

"Anh sẽ sai người lấy. Hơn nữa, em không chỉ muốn vậy đúng chứ?"

Diệp Dao mím môi, không giấu được nữa thì cô sẽ nói ra hết "Em sẽ điều tra về tên nội gian trong sở cảnh sát, em không thể sống trên danh nghĩa kẻ phản bội suốt đời. Hơn nữa..."

"Em điều tra bằng cách nào? Quay về sở cảnh sát rồi nói với họ mình không phải kẻ nội gian, mong họ cho mình cơ hội để điều tra, em nghĩ họ sẽ tin?" An Thực cắt ngang lời Diệp Dao, tay lật trang sách, những gì Diệp Dao suy nghĩ, hẳn đều biết rõ. Hẳn cũng biết, người cứng đầu như cô, sẽ không để yên cho kẻ đã vu oan cho mình.

"...Vậy thì em sẽ..."

"Nhờ Dương Cảnh Kiệt?"

Diệp Dao im lặng một lúc, hẳn có khả năng ngoại cảm sao? Việc gì cô suy nghĩ hẳn đều đoán được?

An Thực gấp sách lại, đưa mắt nhìn cô "Dao nhi, anh đã nói với em không cần nghĩ nhiều? Muốn làm gì, anh sẽ làm giúp em."

"Em có thể tự làm!"

"Không được!"

"Nếu anh cứ tiếp tục nhốt em, em sẽ bỏ trốn, lúc đó, em sẽ không quay lại đây, cho dù anh có van xin thế nào." Diệp Dao nhú mày uy hiếp, hẳn đúng là đồ độc tài không hơn không kém.

An Thực bật cười "Em ra được đây đi rồi hẵng nói." Hẳn nghiêng đầu, khuôn mặt tỏ vẻ rất kiêu ngạo giống như lời mình nói không sai "Em có thể đánh được người của Nguyệt không? Có thể trốn được không?"

"An Thực, anh muốn bức ép em sao?" Diệp Dao nghiêng răng nói. Thật là tức chết đi được, người như hăn, có điểm nào tốt mà cô lại thích? Sai lầm, đúng là sai lầm khi cô quyết định về đây mà!

An Thực cười tươi, đứng dậy đi đến bên giường nằm xuống, vui vẻ nói "Không nói với em nữa, đi ngủ thôi." sau đó kéo Diệp Dao nằm xuống theo.

Cô hét lên "Anh làm gì vậy?"

Hăn cười "Đi ngủ."

"Ngủ?" Diệp Dao cố gắng đẩy hăn ra, dùng hết sức lực "Buông ra, buông em ra, buông ra mau."

Sau khi thoát khỏi hăn, Diệp Dao thở hì hục, cất tiếng "Bây giờ là mấy giờ mà ngủ? Hơn nữa, anh mau về phòng anh mà nằm, đây là phòng của em."

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó khó chịu của Diệp Dao, đáng lẽ hăn phải thấy không vui nhưng ngược lại, tâm tình vô cùng thỏa mãn, An Thực đưa tay gối đầu, nói "Đây là nhà anh, anh muốn làm gì thì làm, ngủ ở đâu thì ngủ. Liên qua gì đến em."

Diệp Dao cắn môi dưới, đứng lên "Được, em ra ngoài ngủ."

"Mở cửa được đi rồi tính." Lúc Diệp Dao nhảy xuống giường, An Thực nhàn nhã nói, trong giọng điệu còn có chút mỉa mai.

Diệp Dao đưa tay vịn nắm đấm cửa nhưng không mở được. Cô đưa mắt nhìn An Thực đang nằm ngủ. Bước lại gần "Vậy là ý gì?"

"À... nếu em không thích ngủ ở giường thì có thể ngủ ở sofa cũng được. Đây là chăn và gối." An Thực đẩy tấm chăn và cái gối ra phía bên

ngoài, còn mình thì nằm lui vào trong.

Diệp Dao đứng lặng người, hai tay siết thành quyền, An Thực, hãn dám làm vậy với cô? Được, để cô ra khỏi đây, nhất định sẽ khiến hãn hối hận!

An Thực nhắm hai mắt lại, không phải hãn đang ngủ mà đang suy tính. Khi nhận được bức thư của Lâm Triết ở trước cửa biệt thự, hãn đã muốn nổi điên lên. Cuộc chiến sắp bắt đầu nhưng người phái đi tìm tung tích của hãn vẫn chưa lần ra manh mối gì. Lâm Triết, Lâm Triết, An Thực thật sự muốn phanh thây tên khốn đó ra càng sớm càng tốt!

--- -----

Khi Diệp Dao tỉnh dậy mặt trời đã lên cao, phát hiện mình đang nằm trên giường, nhìn xung quanh không thấy An Thực đâu. Cô chạy nhanh vào phòng tắm, vệ sinh cá nhân cẩn thận rồi ra ngoài thám thính tình hình, không cho cô đi thì cô bỏ trốn là được.

Nhưng, cửa đã bị khóa bên ngoài, Diệp Dao nhú mày, hét lên "Người đâu? An Thực, An Thực, mau thả em ra. Tên khốn khiếp kia, mau thả em ra!"

Đột nhiên cánh cửa mở ra, cô còn tưởng là An Thực, không ngờ lại là người giúp việc "Tiểu thư, cô có gọi cũng vô ích, ông chủ đi ra ngoài rồi."

"Ra ngoài? Bao giờ anh ta về?"

"Em không biết, tiểu thư, mời cô dùng bữa sáng." Người giúp việc đặt khay thức ăn lên bàn. "Cô đừng cố sức, ông chủ có dặn, không được để cô rời khỏi phòng nên bên ngoài cửa có hai người đang trông chừng rồi."

"Tôi biết rồi." Diệp Dao bất mãn, còn cho người đứng ở ngoài cửa, hãn xem cô là tù nhân sao, nhất định ngoài kia đang có chuyện gì đó mà

hắn muốn giấu cô! Diệp Dao đưa mắt nhìn cô gái kia đang đứng chờ "Được rồi, cô ra ngoài đi. Khi nào ăn xong tôi sẽ gọi bằng điện thoại nội bộ."

"Vâng." Người giúp việc gạt đầu cúi chào rồi lui xuống, đóng cửa lại.

Diệp Dao im lặng đứng trong phòng, suy nghĩ, tìm ra phương pháp tốt nhất. Nếu phá cửa, sẽ gây ra tiếng động lớn, hai người bên ngoài sẽ gọi người của Nguyệt sẽ xông lên, dù cô có đánh cũng không thể đánh lại tất cả bọn họ. Vậy thì... Diệp Dao liếc nhìn cửa sổ. Một ý tưởng hiện ra trong đầu, cô nhếch môi, đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, quan sát xung quanh.

Bình thường, biệt thự sẽ không có nhiều người canh chừng, chỉ có 2 hoặc 3 người ở bên bang sang đây, nhằm bảo vệ an toàn và không cho ai đột nhập. Vì vậy, rất thích hợp để leo tường. Bên phải là ranh giới của bang Nguyệt, còn bên trái không có người trông. Được, treo từ cửa sổ bên trái xuống. Dù sao cô cũng ở tầng hai, không quá cao.

Diệp Dao cột ga trải giường với chần lại, tuy nói là không quá cao nhưng cũng phải cẩn thận, lỡ ngã xuống dưới, không chết cũng thương tật, buộc thật chặt đầu dây này vào lan can, Diệp Dao nhìn xuống dưới. Hừ, hẳn xây nhà gì mà cao vậy chứ? Lấy một vài thứ cần thiết bỏ vào trong balo, Diệp Dao hít một hơi, bắt đầu leo xuống.

Cô từng được tập huấn về vấn đề sử dụng dây và trèo tường, nên chuyện này không quá khó. An Thực khốn khiếp, để cô trốn khỏi đây nhất định sẽ không quay về. Cô phải nhân cơ hội hẳn không có nhà mà trèo xuống thật nhanh.

"Dao nhi, em đang làm gì vậy?" Giọng nói phát ra từ bên dưới khiến Diệp Dao giật nảy người. Cô mím môi, đưa mắt nhìn xuống dưới.

An Thực bỏ hai tay vào túi quần, đứng ngay ngắn nhìn cô, trên môi nở nụ cười, mặc dù vậy cô vẫn thấy đầu đó sự tức giận trong hẳn "Muốn đi

đâu sao?" An Thực hỏi.

Diệp Dao lắc đầu, cười trừ "Không có, em chỉ là đang thư giãn gân cốt."

"Thư giãn gân cốt? Mang theo balo làm gì?"

"Anh, không phải đã đi ra ngoài rồi sao?" Sao lại quay về sớm như vậy?

"Có chút chuyện nên quay về? Sao? Nếu anh không quay về thì em đã vui vẻ bỏ đi rồi, đúng chứ?" An Thực nghiêng răng nói. Khiến tim Diệp Dao đập thình thịch. Hắn gằn giọng nói tiếp "Còn không mau xuống đây!"

Diệp Dao cắn cắn môi dưới, nếu xuống nhất định sẽ bị hãm trị tội, leo lên trở lại cũng như vậy. Kiểu nào cũng chết, mặc kệ, cô việc gì phải sợ hắn. "Không thích!"

"Em nói gì?"

"Không thích."

"Được, nếu em không thích xuống thì cứ lơ lửng ở đó đi." Sau đó hắn cầm điện thoại, gọi cho ai đó, giọng điệu như ra lệnh "Vào phòng khóa cửa sổ lại, cho vài người ra phía bên trái biệt thự canh chừng cho tôi." Sau đó cúp máy, ngược mắt nhìn cô "Không xuống thì cũng đừng mong đi lên."

Ba người mặc vest đen nhanh chóng xuất hiện, An Thực ra lệnh "Không được để cô ấy xuống!"

"Này, An Thực, anh tính làm gì?" Diệp Dao lớn tiếng, không phải hãm định để cô treo lơ lửng như vậy sao?

An Thực mặc kệ cô la hét, đứng dạn dò những người kia, sau đó bỏ đi.

"An Thực, tôi nhất định sẽ giết anh!... A... Á..." Đột nhiên sợi dây làm bằng ga giường bị lỏng đầu cột, khiến Diệp Dao rơi xuống. Không phải chứ, cô đã buộc rất chặt rồi mà. Cứ như thế, Diệp Dao rơi giữa không trung, rồi đáp thẳng vào lòng An Thực.

Thật may là hấn phản ứng nhanh, kịp thời chụp được cô, nếu không, cô nhóc đó sớm đã gãy xương rồi. Giọng nói đều đều vang lên "Còn muốn bỏ trốn không?"

Diệp Dao ôm chặt lấy An Thực, thở hổn hển, đúng là ngàn cân treo sợi tóc. Sau khi đã định thần liền buông hấn ra, nói "Lần sau nhất định sẽ thành công."

"Còn có lần sau?"

"Phải! Mau thả tôi xuống." Diệp Dao đẩy hấn ra. Dùng sức để đánh hấn.

An Thực nhíu mày, nhắc bổng cô lên, vác lên vai, đi thẳng vào nhà, không nói không rằng, mặc kệ cho cô có la hét thế nào. Không dạy cho Diệp Dao một bài học, xem ra, cô nhóc này sẽ không biết sợ là gì!

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

25. Chương 24

An Thực thô bạo quăng Diệp Dao lên giường, vứt cái balo xuống đất tạo ra tiếng động lớn, khuôn mặt đen lại, cất giọng "Anh cảnh cáo em lần cuối! Nếu còn không nghe lời thì đừng trách anh nặng tay."

Diệp Dao nhú mày "Anh có chuyện giấu em đúng chứ? Ở ngoài kia chắc chắn đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa còn liên quan đến em. Đúng không?"

"Không có."

"Vậy thì tại sao lại nhốt em trong phòng?"

"Để bảo vệ em."

Diệp Dao ném cái gối về phía An Thực, cô ngồi dậy, bước xuống giường đứng trước mặt An Thực, cô không sợ hãi, hãnh hiễn cô là trẻ con, nói một hai câu là sẽ tin? "Em tự bảo vệ bản thân được. Chẳng phải em đã nói với anh rồi sao, đừng xem em như đứa trẻ, An Thực, nếu anh cứ tiếp tục như vậy. Em cũng không ngồi yên chịu đựng đâu!"

Khuôn mặt An Thực không chút biểu cảm, đôi mắt đen láy đục ngầu nhìn chăm chăm vào Diệp Dao, cô đang tức giận, hãnh hiễn. Trong lời nói thể hiện rõ sự bất mãn, hãnh hiễn. Nhưng dù thế nào hãnh cũng không thể để cô rời khỏi đây. Chuyện của hãnh và Lâm Triết không nên để cô liên lụy. An Thực chậm rãi nói "Vậy em sẽ làm gì?"

"Bỏ trốn!"

"Cứ thử xem." An Thực gằn giọng, bây giờ thì hắn đã thật sự tức giận, một tay đẩy cô ngã xuống giường, An Thực choàng qua người Diệp Dao, mào đẹp nhú lại "Dao nhi, đừng nghĩ rằng thường ngày anh nhường nhịn em thì làm tới, có những chuyện anh sẽ không nhân nhượng với em, đặc biệt là việc này, nếu như em dám bỏ trốn thêm một lần nào nữa, anh sẽ đánh gãy chân của em. Nhớ kỹ...!" sau đó hắn đứng dậy rời đi.

Mọi sự tức giận đều trút vào cánh cửa, An Thực ra lệnh cho hai người bên ngoài canh chừng cẩn thận, rồi quay lưng đi. Hắn đưa tay vuốt mặt, lầm bầm trong miệng "Xém chút là có chuyện rồi!"

Ý của An Thực là nếu lúc ấy hắn không kiềm chế thì trong lúc tức giận đã khiến cô bị thương.

Diệp Dao ngồi trong phòng, hai tay siết chặt thành quyền, tim đập thình thịch, ánh mắt của hắn giống như muốn nuốt chửng cô, thật sự rất đáng sợ. Rốt cuộc thì, An Thực đang giấu cô điều gì? Là chuyện của cảnh sát, hay là trong bang phái?

.....

"Tâm tình không tốt à?" Lăng Nghị châm điếu thuốc trên tay, cất tiếng. Từ lúc bước vào, An Thực đã không nói gì, dường như đang suy nghĩ gì đó, lâu lâu lại nhú mào.

An Thực đưa tờ giấy trong túi áo cho anh xem, lướt nhìn từng chữ một rồi chuyền qua cho Phong Duật Nam, Lăng Nghị cất tiếng "Cậu định làm thế nào?"

"Tạm thời nhốt cô ấy ở trong phòng."

"Cậu nghĩ sẽ nhốt được cô ấy?" Người ngoài như Lăng Nghị còn biết bản chất cứng đầu của Diệp Dao, nếu không có lý do rõ ràng và được cô xem là hợp lý thì dù có trói tay chân của cô lại nhốt trong phòng, Diệp Dao cũng sẽ nghĩ cách bỏ trốn.

"Hôm nay cô ấy còn dám leo tường bỏ trốn."

"Haha...Xem ra, sớm muộn gì, cậu cũng phải thả cô nhóc đó ra thôi." Lăng Nghị bật cười. Nhìn xem, chỉ mới nhốt Diệp Dao nửa ngày, cô gái đó đã tính kế bỏ trốn. Thử hỏi, nhốt thêm vài bữa nữa, cô sẽ gây ra họa gì.

Phong Duật Nam gật gù "Anh định làm thế nào?"

An Thực nhàn nhã đáp "Trước hết giải quyết Lâm Triết đã, nhưng xem ra, tên khốn đó ẩn mình rất kỹ. Không thể cứ nhốt cô ấy mãi được, vài hôm nữa, có lẽ tôi sẽ đưa cô ấy về chung cư cũ, lấy thứ mà cô ấy muốn rồi quay về."

"Cậu định dùng mồi nhử sao?" Lăng Nghị cất tiếng, để bắt được Lâm Triết, dùng mồi nhử sẽ nhanh hơn. Nhưng, liệu An Thực có dám đem Diệp Dao ra làm mồi?

Vừa nghe xong, mày đẹp liền nhú lại, An Thực gằn giọng "Tất nhiên là không, cậu điên sao?"

"Tôi cũng chỉ nói thôi."

"Cũng nên chuẩn bị đi. Hẳn đã công khai lộ diện thì sớm muộn gì cũng gặp mặt thôi."

"Nếu xong chuyện này, hai người có dự định sẽ làm gì không?" Phong Duật Nam đột nhiên hỏi "Tổ Nghi nói, cô ấy muốn đi du lịch, nên sau khi chuyện này kết thúc, em và cô ấy sẽ rời khỏi đây." Phong Duật Nam định chờ sau khi giải quyết xong chuyện này mới nói, nhưng suy cho cùng nên

nói trước với An Thực và Lăng Nghị. Vốn dĩ, chuyện anh muốn rời khỏi bang Nguyệt sớm muộn gì cũng đến. Anh không thể để người phụ nữ của mình mỗi ngày mỗi giờ đều nơm nớp lo sợ rằng anh sẽ xảy ra chuyện không may. Cũng không thể mãi làm nghề này được.

An Thực trầm tư một chút, sau đó cất tiếng "Tôi cũng sẽ đưa Dao nhi đi, sau khi giải quyết ổn thỏa và tìm người khác để quản lý Nguyệt."

"Lăng Nghị, còn anh?" Phong Duật Nam đưa mắt nhìn Lăng Nghị.

Lăng Nghị nhếch môi cười, nhả làn khói trắng vào không trung "Hai người đều bỏ đi. Tôi ở lại cũng nhàm chán."

"Cậu không định đi tìm cô ấy sao?"

Câu hỏi của An Thực khiến nụ cười trên môi Lăng Nghị khựng lại, sắc mặt cũng thay đổi. Anh lắc đầu "Để làm gì?"

"Nếu còn yêu thì nên nắm bắt."

Lời nói như vậy lại phát ra từ miệng một kẻ lạnh lùng, vô tâm như An Thực thật chọc người khác bật cười. Lăng Nghị thở dài "Nắm bắt? Cậu bảo tôi lại khiến cô ấy đau khổ một lần nữa sao?"

Có lẽ, chuyện này trong bang Nguyệt rất ít người biết đến. Ngày trước Lăng Nghị đã từng yêu rất sâu đậm một người phụ nữ. Cô gái đó, đã khiến anh như trở thành một người khác. Khi đó, hai người bọn họ đều không biết rằng mối tình này là một sai lầm. Người mà Lăng Nghị yêu lại vì anh mà xem chút mất mạng, kìm ức về anh cũng không còn. Những đau khổ mà Lăng Nghị từng gây ra, những hạnh phúc mà họ từng có, cô gái đó một chút cũng không nhớ.

Cũng vì không muốn cô bị tổn thương nên Lăng Nghị mới im lặng rút lui, nhường cô cho người khác. Giữa cô và Lăng Nghị là hai thế giới hoàn

toàn khác biệt, một bên bình lặng, một bên sóng gió. Kể từ đó, Lăng Nghị dùng những phụ nữ khác để quên cô, dùng thứ tình cảm gọi là "xác thối" để không nhớ đến cô, người trong hắc bang, ngay cả An Thực và Phong Duật Nam cũng không hề nhắc đến cái tên đó trước mặt anh. Nhưng, quên được hay không chỉ mình Lăng Nghị hiểu rõ.

Phong Duật Nam điềm tĩnh nói "Thật ra, nếu yêu cô ấy, lựa chọn hiện tại của anh là đúng. Nhưng, nếu có thể làm lại từ đầu, anh không phải người của hắc bang, thì vẫn có thể tiếp tục. Nếu sau này cô ấy nhớ lại, có lẽ sẽ khó chấp nhận một chút, nhưng chẳng phải anh lúc đó đã trở thành một người khác, người khiến cô ấy luôn cảm thấy an tâm?" Dừng lại một chút, Phong Duật Nam nói tiếp "Giống như em, nếu lúc đó không đủ dũng khí để nắm chặt Tố Nghi, thì mọi chuyện đâu như bây giờ?"

Phải trải qua rất nhiều chuyện, Tố Nghi và Phong Duật Nam mới có thể hạnh phúc như bây giờ. Điều này, hai người bọn họ đều chứng kiến tất cả.

Lăng Nghị cười khổ "Ba người đàn ông chúng ta, đều theo đuổi người phụ nữ của riêng mình... cuối cùng lại làm họ tổn thương."

An Thực bật cười "Đúng vậy. Hai chúng tôi, hiện tại đều đang hạnh phúc, cũng bởi vì biết giữ chặt những người quan trọng nhất, chỉ còn cậu thôi đấy."

Lăng Nghị im lặng không trả lời, anh ngước mặt lên cao, trần nhà màu đen lấp lánh đèn của quán bar, tiếng nhạc xập xình ồn ào nhưng đầu óc anh thì đang lạc ở một nơi khác, không phải là anh không muốn giữ chặt lấy cô, mà là không thể. Lăng Nghị khẽ nói, trong giọng nói rất bi ai "Ba ngày nữa, cô ấy kết hôn rồi, cô ấy còn đang mang thai đứa con của anh ta, dạo trước tôi có thấy hai người đi thử áo cưới, nhìn cô ấy rất hạnh phúc. Vì vậy tôi muốn chúc phúc cho cô ấy, tôi muốn cô ấy được hạnh phúc với người hiện tại. Đối với tôi, bao nhiêu đó là đủ."

Câu nói của Lăng Nghị khiến An Thực và Phong Duật Nam ngạc nhiên, nhìn khuôn mặt của bọn họ, Lăng Nghị bật cười chế giễu "Bộ mặt đó là sao? Đừng lo, mọi chuyện đối với tôi đều là quá khứ. Không sao cả. Trên đời này, làm gì có vết thương nào không lành? Bất quá thì thành sẹo, không phai được thôi, nhưng cảm giác đau đớn thì hết rồi."

Lăng Nghị nhắm hai mắt lại, nói thì nói như thế, nhưng sâu trong tim anh thật sự đau đớn vô cùng. Ngày mà anh tình cờ nhìn thấy cô trong tiệm áo cưới cùng anh ta, vẻ mặt dịu dàng, vẫn là nụ cười tươi như ngày trước, nhưng tất cả đều thuộc về người đàn ông đó, trái tim anh như chết lặng. Cô, từ lâu đã không còn thuộc về anh, hay nói đúng hơn, cô và anh vốn dĩ không dành cho nhau. Lăng Nghị nén một tiếng thở dài, dù sao cũng là chuyện của quá khứ, xem ra, anh cũng nên đi tìm tình yêu của riêng mình. Chứ cứ ngồi nhìn hai tên kia ân ân ái ái với vợ, thật không can tâm.

.....

Suy đi nghĩ lại rất nhiều, Diệp Dao quyết định kế sách mới. Gọi một người giúp việc lên, đánh vào gáy để cô ta ngất đi. Sau đó, giả vờ la lên để hai tên ngoài cửa xông vào, cô thì núp sau cánh cửa, nhân cơ hội chạy trốn. Tốt, kế hoạch không có gì khó khăn. Diệp Dao gật đầu, quyết định tiến hành. Cô bấm điện thoại nội bộ, gọi người giúp việc mang thức ăn lên. Rồi chờ sẵn ở cửa.

Có tiếng gõ cửa "Tiểu thư, tôi mang nước ép lên ạ." Cửa gỗ nhẹ nhàng mở ra, khi cô gái kia từ từ khép cửa lại, Diệp Dao nhanh chóng chặn lại rồi dùng tay đánh vào gáy cô ta. Nhưng không ngờ thân thủ cô ta rất nhanh nhạy, kịp thời tránh sang một bên trước sự ngỡ ngàng của Diệp Dao. Cô gái giúp việc cất tiếng "Tiểu thư, cô định làm gì vậy?"

Diệp Dao mím môi, đến lúc này, đành tiến hành kế hoạch B, đánh cô ta, giả vờ kêu lên, lợi dụng lúc đó mà bỏ chạy. Diệp Dao vung chân, nhắm thẳng vào thắt lưng cô gái kia, cũng giống như lần trước, cô gái đó đều

tránh được. Diệp Dao nhíu mày, không phải chứ? Ngay cả người giúp việc cũng biết võ sao?

"Tiểu thư, xin hãy dừng lại. Tôi không muốn làm cô bị thương."

Diệp Dao không trả lời, liên tục tung ra các thế võ, khốn khiếp! An Thực, đúng là đồ khốn mà.

Hai người đàn ông đứng bên ngoài nghe thấy bên trong có tiếng động mạnh, hình như là đang đánh nhau, lập tức mở cửa xông vào. "Tiểu thư!?"

Diệp Dao liếc mắt nhìn khe cửa, nhanh như cắt lách qua người kia, chạy thẳng ra cửa, nhưng, lập tức bị chặn lại. Diệp Dao dùng quyền đâm thẳng vào ngực hăn. Chết tiệt! Diệp Dao chửi thầm, cất tiếng "Tránh ra!"

Bọn họ đứng bao vây cô, cất tiếng "Không được!"

"Được, không tránh? Vậy tôi đánh đến khi nào các người tránh thì thôi!" Dứt lời, Diệp Dao liền ra tay, bọn họ như ba khúc gỗ đứng đúng vị trí của mình, nhưng không đánh trả, chỉ tránh các chiêu thức của cô.

Rầm...

Diệp Dao dùng sức đá văng người phía sau, sự tức giận trong cô đã vượt hạn, dây thần kinh kiềm chế đang thi nhau đứt đôi. Nếu nhìn từ góc độ này, cô không khác gì An Thực lúc nổi điên.

Diệp Dao định cầm lấy cái ghế gỗ dưới sàn lên quăng về phía cửa thì cơ thể đột nhiên bị nhấc lên, còn chưa kịp định thần, một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai "Dao nhi, em đang làm gì vậy?"

Cô chậm chậm đưa mắt nhìn người đang dùng một tay nhấc bổng mình, lập tức, cái ghế đang cầm trên tay liền buông ra. Trận đánh cũng dừng lại. An Thực gằn giọng "Hả? Làm gì vậy?"

"Em? Em... đang... a, em đang tập thể dục. Ngồi trong phòng lâu quá nên hơi mệt, vận động cho khỏe." Diệp Dao ấp úng trả lời. An Thực ra lệnh cho ba người kia lui ra. Đặt cô xuống đất, bốn mắt nhìn nhau, hấn đưa tay nâng cằm cô lên, cất giọng "Tập thể dục? Vận động?"

"P... phải!" Diệp Dao gật đầu lia lịa, tim đập thình thịch, nhưng sau đó lại sức nhận ra, cô đang sợ An Thực? Tại sao cô phải sợ hấn? Diệp Dao gạt tay An Thực ra, cất tiếng "Em có làm gì cũng không liên quan đến anh!"

An Thực nhướn mày, hấn nở nụ cười kì lạ khiến người khác nhìn thôi đã thấy rợn người. Diệp Dao lùi lại mấy bước để đề phòng. Hấn tiến gần hơn, cất tiếng "Dao nhi, gan của em xem ra không nhỏ."

Diệp Dao nhúu mày, An Thực cất tiếng nói tiếp "Để anh xem, em còn bao nhiêu trò."

"Rốt cuộc anh đang giấu em điều gì? Là cảnh sát hay người trong hắc bang."

"Không phải chuyện của em." An Thực trả lời bằng giọng đều đều, hấn bước đến tủ sách chọn một quyển rồi ngồi xuống ghế sofa, "May cho em là căn phòng không bị hư hại, nếu không, anh sẽ bắt em bồi thường."

Diệp Dao hừ mũi "Anh ở đây làm gì. Đi ra ngoài."

"Nhà của..."

"Nhà của anh, anh muốn ở đâu thì ở, làm gì thì làm, đúng chứ? Vận anh ngồi đó đi, em ra ngoài." Diệp Dao cắt lời An Thực, sau đó đi nhanh ra cửa, cô phải nhân cơ hội này chạy ra ngoài. Nhưng, tất nhiên, đâu có dễ dàng như vậy, cửa bị khóa!

An Thực nhếch môi cười mỉa mai "Đi được thì cứ đi."

Diệp Dao mím môi, quay lại ngồi trên giường, cô thở một hơi dài, thật là tức chết!!!

An Thực ngồi trong phòng cô hết đọc sách thì lấy laptop ra làm việc, mãi cho đến tận chiều tối. Diệp Dao thầm nghĩ, hẳn cũng thật rảnh rồi hết mức "Anh không có việc gì làm sao? Ngồi đó từ trưa đến chiều như vậy?"

An Thực đáp mà không nhìn cô "Phải. Rảnh rồi như vậy mới có thời gian canh chừng em."

"Hừ... mau ra ngoài. Em muốn đi tắm." Diệp Dao đứng trước mặt An Thực ra lệnh.

Hắn đưa mắt nhìn cô "Em tắm ở đây hay sao mà bắt anh phải ra ngoài."

"Có người ngoài này em không tắm được. Mau đi ra!"

An Thực đóng laptop lại, đứng nghiêm chỉnh đối diện với Diệp Dao, khóe môi nâng lên nụ cười ma mị, hẳn nhướn mặt gần sát cô "Nếu ngại, anh với em tắm chung cũng được."

"Vô sỉ!" Diệp Dao đỏ mặt, cao giọng mắng một câu rồi chạy nhanh vào phòng tắm.

An Thực đứng giữa phòng, lầm bầm "Em nghĩ, thằng đàn ông nào đứng trước người phụ nữ của mình mà không nói vài câu vô sỉ?"

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

26. Chương 25

Diệp Dao xối nước trong phòng tắm, cứ nghĩ đến An Thực ngồi ở ngoài là tim cô lại đập thành thịch, thử nghĩ xem, khi cô đang tắm, người kia lại nghe rõ từng cử chỉ, tiếng nước chảy bên trong, thật ngượng chết đi được. Diệp Dao tắm bằng tốc độ nhanh nhất để có thể ra ngoài.

Số cô cũng không cần phải xui xẻo đến mức... không mang cả quần áo vậy chứ? Diệp Dao thầm thờ dài, oán trách ông trời. Lúc nãy vì lời nói của An Thực mà rối trí chạy thẳng vào đây. Khốn khiếp! Diệp Dao vắn hết chất xám để suy nghĩ xem nên làm thế nào? Mặc đờ áo choàng tắm, nhanh chân đi để tú lấy quần áo, chạy lại vào phòng tắm?

Nhưng mà, bên ngoài, thật sự là có sói!

Diệp Dao tiếp tục thờ dài, mặc áo choàng tắm vào, đưa tay mở cửa thật khẽ, cô ló đầu ra bên ngoài nhìn xung quanh. An Thực ngồi quay lưng lại với tủ quần áo, vẫn đang xem tin tức trên laptop còn đeo tai nghe. Nếu đi thật khẽ thì hẳn sẽ không để ý đâu nhỉ. Diệp Dao tự an ủi bản thân.

Diệp Dao đi thật cẩn thận để không phát ra tiếng động để có thể đến được tủ. Nhưng cô không biết được rằng, mọi hình ảnh của mình đều được phản chiếu qua màn hình laptop khiến An Thực xem chút phun hết nước vừa mới uống. Hẳn phải nén cười nhìn bộ dạng như kẻ trộm của cô. “Không mang quần áo sao?” - An Thực nói bằng giọng đều đều khi tay Diệp Dao vừa chạm vào tủ quần áo khiến cô giật nảy người.

Hắn đứng lên, tỏ vẻ không quan tâm, khuôn mặt vô cảm đứng đờ đẫn cô “Em... là đang cố tình quyến rũ anh sao?”

Diệp Dao cao giọng “Ai nói chứ? Anh đáng giá vậy à?”

“Ồ... ra là anh không đáng giá để em quyến rũ? Vậy em nói xem, anh nên làm thế nào để đáng giá đây? Giả vờ không mang quần áo đi tắm rồi xuất hiện với bộ dạng mập mờ này sao?” An Thực châm chọc, nhìn bề ngoài hắn vẫn lạnh lùng, bình chân như vại nhưng thật ra trong lòng đang dậy sóng. Đây là lần đầu hắn nhìn thấy cô như vậy, làn da hồng hào, hương thơm sữa tắm phảng phất quanh cánh mũi hắn, mái tóc ướt chưa kịp lau khô, trên làn da mịn màng còn vương vài hạt nước trong suốt, nếu nói thật lòng, thì nhìn cô thật sự rất quyến rũ. Từ sâu trong thâm tâm An Thực vọng lại một câu nói “Dao nhi của hắn đã trở thành phụ nữ từ lâu!”

Diệp Dao mím môi, hai bên má ửng hồng “Ai... ai nói với anh là em giả vờ không mang quần áo? Nếu không phải tại anh thì... hơ... hắt xì!” Vì làn gió từ máy lạnh cộng thêm không khí se lạnh bên ngoài khiến Diệp Dao hắt hơi một cái. Vốn định nói tiếp lại bị An Thực lôi đi, ép cô ngồi xuống giường, bản thân thì đi lấy máy sấy tóc.

Diệp Dao nghi ngờ hỏi “Phòng của em, sao anh... sao anh lại biết rõ như vậy?”

An Thực bật máy sấy bắt đầu sấy tóc cho cô, trả lời “Em nói xem, đây là nhà của ai?”

Lại câu nói nhàm chán đó, Diệp Dao im lặng ngồi im để hắn sấy tóc, cảm giác này không tệ. Nói đúng hơn là cô thích được người khác sấy tóc, thích người khác chạm vào tóc của cô. Nhưng, trong trạng thái không mặc quần áo, bên ngoài chỉ khoác áo choàng thì cũng có chút không thoải mái.

An Thực vô tình liếc mắt nhìn cái cổ trắng trẻo, trơn mịn của Diệp Dao, bất giác lắc mạnh đầu, trấn tĩnh bản thân. Dù cho Diệp Dao đã là phụ

nữ trưởng thành, nhưng hắn không muốn làm thương tổn cô, hắn đã thề với lòng, chỉ chạm vào Diệp Dao khi cô đồng ý và họ là vợ chồng.

Không khí im lặng đến gượng gạo bao trùm lên cả hai người. Diệp Dao đột nhiên hồi hộp không rõ lý do. “An... An Thực!”

“Chuyện gì?”

“Em... không, không có gì.”

“Em ăn ở không vậy sao?”

“Này!” Diệp Dao xoay người lườm hắn. Ánh mắt An Thực vô ý nhìn xương quai xanh của Diệp Dao, sau đó ánh mắt chạy xuống nơi bị che mập mờ sau lớp áo bông màu trắng. Phát hiện ra mình đang bị nhìn chăm chăm, theo phản xạ, Diệp Dao đưa tay che ngực, mắng “Đồ biến thái!”

Sau khi định thần An Thực hít một hơi, xoay mặt đi chỗ khác. “Là do em đấy!”

“Em làm gì? Đúng là đồ biến thái. Ông chú biến thái. Còn dám đổ thừa cho em.”

An Thực nhú mày, đưa tay捏 bên má của cô “Em gọi ai là ông chú biến thái?”

“Anh!” Diệp Dao gạt tay hắn ra, cao giọng trả lời. Còn không phải, giẫy thanh thiên bạch nhật dám nhìn chăm chăm vào ngực cô như vậy! Cô chưa cho hắn ăn tát là may lắm rồi.

“Được, vậy để anh cho em biết như thế nào là “biến thái“.” Dứt lời, An Thực nâng cằm Diệp Dao, đặt môi mình lên môi cô. Diệp Dao trợn tròn mắt. Lưỡi của An Thực nhanh chóng chạy vào khoang miệng cô, đảo quanh một vòng. Diệp Dao siết chặt áo An Thực, không cách nào đẩy hắn

ra. Cô chỉ là lỗ miệng thôi, đây không phải là câu “Cái miệng hại cái thân” người ta hay nói đấy chứ...

Sau khi hôn đủ rồi, An Thực mới chịu buông Diệp Dao ra, đôi môi mông khiêu gợi di chuyển xuống cái cổ ngọc ngà khiến Diệp Dao rùng mình, la lên “An Thực, anh làm gì vậy? Mau buông em ra!”

An Thực dùng tay đẩy cô ngã xuống giường, bốn mắt nhìn nhau, khóe môi An Thực giương lên “Thế nào? Chẳng phải em nói anh biến thái sao? Vậy anh biến thái với em tới cùng!”

“Anh dám giở trò hạ lưu với em thì em sẽ không tha cho anh đâu!” Diệp Dao nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Em sẽ làm gì?”

Diệp Dao tức giận giơ chân lên, nhắm vào hạ bộ An Thực nhưng đáng tiếc hấn đã chặn lại, không những thế tay còn vuốt ve chân cô, Diệp Dao lập tức rụt chân lại, giơ tay đánh hấn “Hạ lưu!”

Tất nhiên hấn cũng tránh được. An Thực nhếch môi, khuôn mặt rất nguy hiểm “Em có hai sự lựa chọn, một, nằm im lặng hợp tác, hai, anh đè em ra cưỡng bức!”

Cách nào cũng như nhau thôi. Đường nhăn giữa hai chân mày càng sâu, khuôn mặt cô càng lúc càng ửng đỏ “Anh đang ép em sao? Nếu anh dám động vào em, em... em sẽ tuyệt giao với anh!”

“Chẳng phải từ nãy đến giờ đều động rồi sao?” An Thực cúi đầu cắn nhẹ tai cô, Diệp Dao rùng mình, co người lại.

Đôi môi trườn xuống chiếc cổ, một bên tay xoa nắn nơi đầy đà của Diệp Dao. Cô nhúu mày, cơ thể vặn vẹo “An Thực, dừng lại, em không đùa đâu.”

“Anh cũng không đùa!” An Thực phả làn khói nóng vào cổ Diệp Dao càng làm cho cô thêm khó chịu, rùng mình thêm một cái.

Bàn tay to lớn ấm áp luồn vào trong lớp áo choàng tiếp xúc với lớp da thịt lạnh lẽo vừa mới tắm xong của Diệp Dao, cô kêu lên một thanh âm đầy khiêu gợi. Một tay xoa nắn, một tay trượt xuống bên dưới, ngay lập tức, Diệp Dao dùng tay chặn bàn tay xấu xa kia, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ vì xấu hổ cũng vì tức giận “Mau dừng lại! Đây là lời cảnh cáo!”

“Em đã đốt lửa rồi muốn anh dừng lại? Em nói anh dừng lại bằng cách nào đây?” An Thực mặc kệ cô, tay di chuyển, tay nắn nắn. Diệp Dao thật sự bị chèn ép, nhưng trong lòng vừa có cảm giác dễ chịu vừa khó chịu. Khiến cô muốn phát điên lên.

An Thực cuối cùng cũng đưa tay vào lớp áo lông mềm mại, chạm nhẹ nhàng vào nơi nhạy cảm của Diệp Dao, cô giật nảy người, cơ thể vặn vẹo, miệng phun ra làn khói trắng, khuôn mặt nhỏ vì thế mà đỏ như gấc “An... An Thực... không thích. Dừng lại đi mà...” Giọng nói cô hết sức cầu khẩn, đôi mắt màu hổ phách ngân ngấn nước.

An Thực hôn lên cánh môi nhỏ, dịu dàng dụ dỗ “Dao nhi... ngoan. Anh sẽ không làm em đau. Ngoan. Chấp nhận anh, có được không?” An Thực mơn trớn môi mình với môi cô. Hai bàn tay từ từ cởi bộ chiếc áo choàng vướng víu. Cơ thể Diệp Dao cũng lộ dần trước mắt hắn. Làn da mịn màng, ửng đỏ, xinh đẹp động lòng người...

.....

Sau trận mây mưa, Diệp Dao nằm quay lưng với An Thực. Vì là lần đầu nên An Thực không đòi hỏi quá mức nhưng bao nhiêu đó cũng đủ khiến Diệp Dao đau đớn và tức giận. An Thực nằm nghiêng người, ngắm nhìn cô đằng sau. Trong lòng tự hỏi, cô đang nghĩ gì.

“Dao nhi... sao vậy?” An Thực lên tiếng dò hỏi.

Không nhận được câu trả lời, hấn xích người lại gần cô, tiếp tục nói “Giận à?”

“Dao nhi...”

“Ai cũng vậy sao?” Diệp Dao chột lên tiếng.

Câu hỏi của cô khiến An Thực khó hiểu. Cô lặp lại “Ai cũng vậy sao? Cho dù là người phụ nữ nào, chỉ cần họ ăn mặc hở hang một chút, anh liền muốn đưa họ lên giường?” Trong giọng nói pha lẫn tức giận.

Diệp Dao đang thần trách bản thân, sao cô lại dễ dãi như vậy? Tin lời hấn. Khi đó, trong cô đột nhiên thay đổi hấn, cử chỉ của An Thực vừa dịu dàng vừa thuần thực, cô cũng biết, trước kia hấn từng qua lại với rất nhiều phụ nữ, chuyện hiểu rõ mấy việc này là điều đương nhiên. Nghĩ đến đó, cô lại tức giận vô cùng. Tự trách bản thân, sao không kiên định một chút, dễ dàng bị hấn dụ dỗ như vậy!

An Thực khẽ cười “Chỉ cần người đó là người anh yêu, cô ấy không cần phải ăn mặc quyến rũ, cho dù có che kín hết người, từng cử chỉ, đi, đứng, cười, nói đều khiến anh muốn chiếm hữu. Em có hiểu không?”

Diệp Dao đỏ mặt, ấp úng đáp “Không... không hiểu! Anh, chắc chắn cũng nói câu này với rất nhiều người khác!”

An Thực vòng tay ôm lấy Diệp Dao từ phía sau, cương chiều nói “Kể từ khi em xuất hiện, anh đã không qua lại với bất kỳ người phụ nữ nào?”

“Chỉ có kẻ ngốc mới tin anh!”

“Ồ... vậy em đang nhận mình ngốc sao?”

“Anh... ai nói chứ?”

“Chẳng phải em tin anh rất nhiều lần sao?”

Diệp Dao mím môi, miệng lưỡi quả thật hơn người. An Thực xoay người Diệp Dao lại, cất tiếng “Dao nhi, giữa “ông xã nhỏ” và “ông xã lớn”, em thích ai hơn?”

“Ông xã nhỏ? Ông xã lớn?” Diệp Dao nghi hoặc không hiểu rõ câu hỏi của hắn. An Thực nhếch môi cười lưu manh, ánh mắt di chuyển xuống dưới, lông mày nhướn lên. Như hiểu được câu hỏi, mặt Diệp Dao càng ửng đỏ. Cô hét lên “Biến thái! Lưu manh! Vô sỉ... anh... anh...!! “

“Hahaha...” An Thực bật cười lớn tiếng, nụ cười rất chân thực và rạng rỡ.

Cô nhúm mày “Có gì đáng cười chứ?”

An Thực ôm Diệp Dao vào lòng, nụ cười trên môi vẫn chưa biến mất “Sau này sẽ không nhốt em trong phòng nữa!”

Hai mắt Diệp Dao sáng lấp lánh, cô ngược mặt nhìn hắn “Thật sao?”

“Nhưng không có nghĩa em được phép ra khỏi biệt thự. Chỉ có thể ở trong đây! Hiểu chưa?” Hắn đã suy nghĩ một chút về việc này, để cô trong phòng quả thật có chút gò bó, chi bằng, “nhốt” cô trong không gian to một chút, có đầy đủ tiện nghi thì sẽ thích hợp hơn.

“Vậy, anh vẫn không cho em ra ngoài sao?”

“Ngủ thôi. Khuya rồi!” An Thực lảng sang chuyện khác. Diệp Dao cũng không nói tiếp, vì cô biết nếu còn nói tiếp bọn họ chắc chắn sẽ lại cãi nhau. Điều đó cô cũng không muốn. Đợi ngày mai lại thuyết phục hắn sau. Cô thật sự muốn biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, trong lòng Diệp Dao cảm thấy đây là chuyện rất quan trọng, liên quan đến cô.

Diệp Dao cũng nhớ mọi người trong sở cảnh sát, Dương Cảnh Kiệt, Tâm Liên, Lão Từ, Du Phong, bọn họ rốt cuộc đang làm gì? Chuyện của cô

đã giải quyết thế nào rồi?

Nằm được một chút, Diệp Dao lại cất tiếng “An Thực, anh ngủ chưa?”

An Thực vẫn nhắm mắt, đáp “Chuyện gì?”

“Người hầu trong nhà anh đều biết võ sao? Cô gái lúc đó, quả thật rất giỏi võ.” Cô tự hỏi, chắc không phải người hầu nhà hẳn cũng phải văn võ song toàn đó chứ. Nghĩ lại chuyện lúc chiều, nếu không phải cô ta nhường thì cô vốn cũng không phải đối thủ của cô ta.

An Thực điềm tĩnh đáp “Cô ta không phải người hầu, là một trong những người thân cận của anh trong Nguyệt. Đưa cô ta sang đây là để phòng chừng chuyện em làm như lúc chiều.”

Diệp Dao im bật, phòng chừng? Đúng là, trong đầu hẳn chứa gì vậy chứ. Giờ thì cô đã được lĩnh giáo, người của bang Nguyệt, không đùa được....

.....

Khi Diệp Dao tỉnh dậy trời đã sáng, cô nheo mắt nhìn bên cạnh, không có người? Mới sáng sớm An Thực đã ra ngoài... Diệp Dao nhắc người dậy, một cơn đau ê buốt khắp người. Trong đầu liền xuất hiện cảnh tượng đáng xấu hổ ngày hôm qua. Hai bên má Diệp Dao ửng đỏ. Cô cố gắng đi vào phòng tắm để vệ sinh cá nhân, khéo miệng vô thức giương lên.

Chuẩn bị xong xuôi, Diệp Dao nhìn lại mình trong gương xem có gì khác lạ không. Nghĩ đến An Thực, cô không biết phải đối mặt với hắn như thế nào. Cứ nhìn thấy hắn là lại nhớ đến chuyện hôm qua...

Diệp Dao đưa tay mở cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Quả thật, An Thực đã giữ lời hứa, bên ngoài cũng không có người canh gác. Diệp Dao vui vẻ đi dọc hành lang, bụng cô đang kêu gào rồi.

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

27. Chương 26

An Thực đã ngồi sẵn ở bàn ăn, hẳn được thông báo rằng cô đã tỉnh dậy

Vốn dĩ, hẳn định sẽ đem bữa sáng lên phòng cho cô, nhưng xem ra không cần nữa. An Thực đưa tay vẫy Diệp Dao ngồi xuống ghế bên cạnh, cất giọng đều đều "Em ngủ ngon không?"

Diệp Dao mỉm cười, nhận lấy ly nước ép mà hẳn đưa "Ừm."

"Xem ra em rất ổn, còn có thể đi xuống thế này."

"Sao?"

"Anh cứ tưởng, sau khi làm chuyện đó, cơ thể em sẽ không được tốt."

Hai bên mặt Diệp Dao đột nhiên ửng đỏ, vốn dĩ cô đã cố quên chuyện ngày hôm qua, nhưng hẳn lại nhắc đến. Ai nói ổn chứ? Lúc này, cả người cô như vừa bị tra tấn, có thể đi xuống đây là cố gắng lắm rồi.

Không nhận được câu trả lời của cô, An Thực khẽ nhếch môi cười "Ăn nhiều lên." Khuôn mặt xấu hổ của Diệp Dao cứ coi như là một món quà buổi sáng cho tâm tình của hẳn.

An Thực nhíu mày nhìn Diệp Dao vừa ăn vừa lựa những miếng cà rốt trong trứng và hành tây để sang một bên. Đó là hai thứ có rất ghét ăn. Diệp Dao im lặng, tay chọc đôi đũa tìm xem còn miếng cà rốt nào không. Hừ, ai lại đi chiên trứng cùng cà rốt chứ.

"Em vẫn không thay đổi nhỉ, kén ăn như vậy." An Thực cất giọng đều đều.

Diệp Dao không nhìn hẳn mà cất tiếng "Em không có kén ăn, chỉ không thích hai thứ này thôi."

"Đừng bới nữa, anh đổi đĩa khác cho em."

"Không cần, lựa xong rồi."

"Lúc này quên dọn đầu bếp."

"Không sao." Diệp Dao hí mắt cười, thong thả ăn cơm.

Thật hiếm khi hai người mới ăn cơm vui vẻ như vậy, thật giống như trước kia. An Thực nhớ lúc còn nhỏ, mỗi lần trong đĩa thức ăn của mình có cà rốt và hành tây, đều lựa ra để riêng, có khi còn bỏ vào đĩa của hẳn. Bây giờ lớn rồi, tính tình vẫn không thay đổi.

Ăn cơm xong, Diệp Dao cùng An Thực ra vườn ngồi uống trà, hẳn im lặng ngồi dưới cây anh đào đọc sách, còn Diệp Dao thì nghịch điện thoại. Gió thổi nhẹ thật dễ chịu, hôm nay trời cũng thật đẹp. Lâu lâu Diệp Dao lại đưa mắt nhìn An Thực, nhưng hẳn không động đậy, chỉ im lặng sách.

Diệp Dao cất tiếng "Thật không ngờ, anh lại là người thích sách như thế."

"Vậy em nghĩ anh là người thế nào?" Mắt vẫn không rời khỏi trang sách, hẳn trả lời bằng giọng hờ hững không quan tâm.

Diệp Dao trầm tư suy nghĩ một chút, cô phải chọn lọc từ ngữ thật kỹ trước khi trả lời "Ừm... một người độc tài, nhỏ mọn, lạnh lùng, một ông chú háo sắc, miệng lưỡi ghê gớm..."

An Thực đưa cặp mắt bất mãn nhìn cô, trước mặt hẳn, cô lại dám nói như vậy? An Thực vươn tay nâng cằm Diệp Dao, ép cô đối diện với mình, trong giọng nói tràn đầy khó chịu "Nhóc con, em vừa nói gì?"

"Sao? Em... anh hỏi thì em trả lời."

"Có cần anh dạy em thế nào là háo sắc không?"

"Không cần."

"Hừ..." An Thực buông cằm Diệp Dao ra, trước khi quay lại đọc sách còn tặng cô cặp mắt hình viên đạn. Diệp Dao cười khẽ. Cuộc sống lúc này cũng coi như khá yên bình, nhưng chỉ một mình cô nghĩ vậy, đối với An Thực đây chỉ đơn giản là sự im lặng để chuẩn bị đón một trận sóng gió lớn....

.....

Diệp Dao đi quanh hành lang, mắt nhìn xung quanh, dạo này Lăng Nghị và Phong Duật Nam thường xuyên đến đây bàn chuyện cùng An Thực hơn, có khi hẳn còn ra ngoài từ sáng đến tận khuya mới về. Diệp Dao vừa đi vừa suy nghĩ nên không biết mình đã đi đến phòng sách của An Thực, khi định thần liền ngạc nhiên, trong lúc quay lại, tình cờ nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ ở bên trong.

An Thực cất giọng "Sao rồi?"

Phong Duật Nam đáp "Theo như tình hình thì cảnh sát đang truy tìm Tiểu Dao, nghe nói, bọn họ có còn được lệnh, nếu chống cự thì có thể sử dụng bạo lực."

"Bạo lực? Hừ, xem ra, có người đã không thể nhịn được nữa." An Thực nhếch miệng cười khinh bỉ.

"Tôi nghe nói, Dương Cảnh Kiệt có đến tìm cậu mấy lần." Lăng Nghị cũng lên tiếng. Khi Diệp Dao xảy ra chuyện Dương Cảnh Kiệt có đến mấy lần, An Thực có gặp anh ta nói vài câu, sau đó không thấy đến nữa. Không ngờ, anh ta thật cứng đầu dạo gần đây lại đến, nhưng Lăng Nghị nghĩ, anh ta đến là vì cảnh sát đã hết kiên nhẫn chờ đợi.

"Phải, A Đông nói, cậu ta muốn đưa cho tôi bức thư. Tôi cũng đọc rồi, là chuyện liên quan đến Dao Nhi. Nếu trong vòng 2 tuần nữa không tìm được cô ấy, bọn họ sẽ phát lệnh truy nã. Xem ra, không thể để cô ấy rời khỏi đây trước khi bắt được Lâm Triết." An Thực gật đầu "Cậu ta cũng bám dai thật, tôi đã nói Dao nhi không ở đây, vậy mà cứ đến."

"Cậu nghĩ cậu ta tin sao? Mà tôi công nhận, tên khốn Lâm Triết, trốn cũng kỹ thật đấy."

"Phải, một con chuột cố gắng trốn dưới cống!"

"Tiểu thư, cô làm gì ở đây?" Một giọng nói trong trẻo phát ra bên ngoài cửa, khiến ba người ngạc nhiên. Diệp Dao cũng bị dọa giật nảy người.

Cô vội đáp "Tôi, tôi định tìm sa... sách để..."

"Dao Nhi?" An Thực mở cửa, đứng trước mặt cô, giọng hần vẫn đều đều bình ổn.

Diệp Dao ngược mặt nhìn hần, thì ra, Dương Cảnh Kiệt luôn tìm kiếm cô. Tại sao hần lại giấu? Còn nói sẽ giúp cô tìm ra sự thật? Tròng mắt Diệp Dao chứa đầy giận dữ, hần rốt cuộc giấu cô bao nhiêu chuyện "Cảnh Kiệt có đến tìm anh, tại sao không nói cho em biết?"

"Em đã nghe hết?" An Thực hỏi.

"Trả lời em, tại sao lại không nói cho em biết?" Dương Cảnh Kiệt đến tìm cô? Không chỉ một lần, mà còn rất nhiều lần. Tại sao lại giấu? Tại sao?

"Vậy tại sao anh phải nói cho cậu ta biết em ở đây?"

"Anh để mọi người trong sở nghĩ em là kẻ nội gián đang cố gắng chạy trốn sao?"

"Không phải."

"Còn nói không? Anh, rốt cuộc anh đã giấu em bao nhiêu chuyện?" Diệp Dao gào lên, nếu như lúc Dương Cảnh Kiệt đến, hẳn nói với cô để cô gặp anh. Lúc đó, bọn họ sẽ nghĩ cách tìm ra tên nội gián thật sự. Trong ngoài hỗ trợ, không phải mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn sao?

"Không phải việc của em!" An Thực trả lời bằng giọng điệu lạnh lùng, khuôn mặt không chút biểu cảm, mặc cho khuôn mặt cô đang khó coi đến thế nào.

"Được, anh không muốn nói, vậy thì em sẽ rời khỏi đây và tìm Cảnh..."

*Râm...

Lời chưa nói hết, An Thực đã vung một cú đấm mạnh vào tường cạnh Diệp Dao, đôi mắt đục ngầu lạnh lùng như băng nhìn chằm chằm Diệp Dao, ép cô đứng sát vào tường. Hắn rít lên "Em... chỉ cần bước một bước ra khỏi đây. Tôi chắc chắn sẽ đập nát hai chân của em!"

Từng chữ đe dọa đều lọt vào tai của Diệp Dao, tim cô đập từng nhịp mạnh, đường máu và gân nổi rõ trên cánh tay và cổ An Thực, đó là dấu hiệu cho thấy hắn đang vô cùng tức giận. An Thực trừng mắt nhìn khuôn mặt tái xanh của Diệp Dao, sau đó quay lưng đi.

Lăng Nghị và Phong Duật Nam đều im bật, họ không ngờ An Thực lại mất bình tĩnh như thế. Nếu người đứng trước mặt hẳn không phải là Diệp Dao thì có lẽ, hẳn đã đánh chết từ lâu. Cô gái ngu ngốc cứng đầu này, sao mãi không hiểu cho An Thực, không tin tưởng hẳn?

Diệp Dao đứng bất động tại chỗ một chút sau đó đi theo hướng của An Thực, dù thế nào, cô cũng phải làm rõ mọi chuyện.

"Diệp Dao!" Cánh tay Diệp Dao trong tức khắc bị nắm lại. Người lên tiếng là Lăng. "Tôi không biết trong đầu cô chứa gì. Nhưng tôi chỉ khuyên cô một câu. Đừng chọc giận cậu ấy thêm nữa. Đừng nghĩ rằng, vì mình là "Dao nhi" nên muốn làm gì cũng được, bất kì ai cũng có một giới hạn!"

Đôi mắt Diệp Dao sắc lạnh nhìn Lăng Nghị, cất tiếng "Tôi không cần anh nhắc nhở. Nếu là anh, anh có tin được người đã giấu giếm anh rất nhiều chuyện không?"

"Nếu không phải vì lo cho tính mạng của cô, thì cậu ấy đâu cần phải khổ sở như vậy? Nếu cô chịu động não suy nghĩ, thì việc gì cậu ta phải làm như thế? Hết lần này đến lần khác vì cô mà bị thương?"

"Tôi không cần những thứ đó!"

"Chẳng lẽ ngay cả bản thân cô cũng không nhận ra, trong đội của mình có nội gián hay sao? Để cô gặp tên Dương Cảnh Kiệt, chẳng khác nào để cho kẻ đó biết hết mọi chuyện." Lăng Nghị tức giận quát âm lên. Người phụ này, thật sự chọc hẳn phát điên lên rồi. Nếu cô không phải là phụ nữ, hẳn đã sớm đánh cho cô tỉnh ra rồi.

Diệp Dao ngẩn người, cô không tin được những gì mình vừa nghe, kẻ nội gián nằm trong đội của cô? Sao có thể?

"Việc này An ca vốn không muốn cho em biết, nhưng nếu không nói thì không nhận được. Em có biết ở ngoài kia, có kẻ muốn dùng em để uy

hiếp An ca không? Hẳn là Lâm Triết, năm lần bảy lượt đều muốn dùng em - điểm yếu của anh ấy ra để nhằm hạ được An ca. Lần trước hẳn còn gửi thư thách thức chúng tôi. Em nghĩ, anh ấy không cho em ra ngoài chỉ vì sợ em bị cảnh sát bắt thôi sao? Tiểu Dao, dù em có võ nhưng đừng quên, võ giỏi đến đâu cũng không thể đấu lại bọn tiểu nhân nếu như không có mưu kế." Phong Duật Nam cũng cất tiếng "Bao nhiêu chuyện xảy ra, em vẫn không hiểu được con người và tình cảm của An ca dành cho em sao? Anh ấy còn có thể hi sinh cả mạng sống để cứu em đấy..."

Diệp Dao im lặng, đầu cô dường như đã quá tải với những gì họ nói, Lâm Triết, cái tên này, dường như cô đã từng nghe qua, còn việc trong đội có nội gian... Diệp Dao hất tay Lăng Nghị ra, chân đi nhanh về phía phòng của An Thực.

"Này!" Lăng Nghị cao giọng định đuổi theo nhưng lại bị Phong Duật Nam giữ lại.

"Em nghĩ, cô ấy đã nghĩ thông rồi."

Lăng Nghị thở dài nhìn theo "Nếu còn nghĩ không thông, thì tôi phải nhét muối vào não của cô ta!"

.....

Diệp Dao đi theo hướng của An Thực, thấy hẳn đang đứng phía bên hông biệt thự, đám hoa bên dưới bị dẫm nát, đồ vật bên cạnh cũng tang hoang. Đủ biết, hẳn đang tức giận đến mức nào. Diệp Dao đứng cách hẳn một khoảng xa, cứ im lặng như thế không dám lại gần.

Tim Diệp Dao vẫn còn đập mạnh, hít vào thở ra rất nhiều lần, cô mới dám đến gần hẳn, cất tiếng "An..."

"Em đi đi, anh muốn yên tĩnh!" Lời chưa nói hết, An Thực là lên tiếng cắt ngang.

Diệp Dao đưa mắt nhìn xuống tay hấn, máu từ tay chảy xuống đất.
"An Thực em...."

"Đi đi."

"Em xin lỗi!" Diệp Dao bước đến, ôm lấy thắt lưng của An Thực "Là em không hiểu chuyện, đã không tin anh, còn trách mắng anh, xin lỗi, An Thực!"

An Thực đứng bất động, hấn không lên tiếng, tấm lưng hấn thật rộng, Diệp Dao im lặng chờ đợi, tim cô đập từng nhịp một, một lần nữa, cô lại làm tổn thương hấn. "An Thực, em sai rồi, xin lỗi, thật sự xin lỗi anh."

An Thực gỡ tay cô ra, quay mặt đối diện với cô, khuôn mặt hấn tuy vẫn lạnh lùng nhưng xem ra đã không còn giận dữ nữa, thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng vang lên "Dao nhi... rốt cuộc thì tôi phải làm thế nào để cho em hiểu rõ những gì tôi làm là vì em? Tôi phải làm gì? Em nói đi? Không lẽ tôi phải moi trái tim mình ra đưa cho em, để em phân tích sao?"

Diệp Dao vươn tay nắm cổ áo An Thực kéo xuống, đặt môi mình lên môi hấn, An Thực tròn mắt ngỡ ngàng, Diệp Dao siết chặt lấy hấn, đôi mắt màu hổ phách ánh lên hết như có nước "Sau này, bất luận như thế nào, em vẫn sẽ tin anh. Sau này, chỉ cần em còn sống, sẽ không bao giờ rời xa anh. An Thực, em yêu anh!"

Lời nói của Diệp Dao như cơn gió nhẹ xoa dịu trái tim An Thực, hấn ôm lấy cơ thể nhỏ bé vào lòng, đặt cằm đầu cô, cứng chiều nói "Anh cũng yêu em."

.....

"Anh định không gặp Cảnh Kiệt sao?" Diệp Dao cất tiếng hỏi. "Em chỉ là tò mò thôi." Diệp Dao nằm trong vòng tay An Thực, cất tiếng hỏi.

An Thực đáp "Tại sao phải gặp cậu ta?"

"Anh ghen sao?"

"Ghen? Với ai? Cậu ta sao? Hừ... không đủ đẳng cấp."

"Thôi đi, anh rõ ràng không thích Cảnh Kiệt là vì em thân với anh ấy. Mỗi lần gặp nhau, anh đều dùng ánh mắt như muốn giết chết người khác. Đúng là khó tính, hèn gì không ai dám lại gần anh."

"Sao?" An Thực nâng cằm Diệp Dao lên, nhú mày hỏi.

Cô mỉm cười "Nhưng mà, anh đừng lo. Sau này có em bên cạnh, em sẽ từ từ thuần hóa anh."

"Nhóc con, xem ra gan em không nhỏ nhỉ?"

"Haha..." Diệp Dao bật cười. An Thực ấn đầu cô vào lòng mình. Khóe mắt nhu tình như nước. Vòng tay rắn chắc ôm lấy cô.

.....

"Cuối cùng anh cũng chịu gặp tôi?" Dương Cảnh Kiệt cất giọng, anh chờ đã rất lâu An Thực mới đồng ý gặp mặt. Bọn họ hẹn nhau ở một nhà hàng sang trọng.

An Thực ngồi đối diện, cất tiếng "Cậu thật phiền phức. Bám dai như đĩa vậy."

"Tôi biết Tiểu Dao đang ở nhà anh, dù anh có phủ nhận tôi vẫn tin chắc điều đó."

"Vào trọng tâm."

Dương Cảnh Kiệt hít một hơi lạnh, nói "Chúng tôi đã biết được kẻ nội gian rồi nên Tiểu Dao đã được giải oan, hãy để tôi..."

"Không được." Lời chưa nói hết, An Thực đã cất tiếng cắt ngang "Dù có giải oan hay không tôi vẫn không muốn đưa cô ấy cho cậu."

Dương Cảnh Kiệt nhíu mày "Anh làm vậy chẳng khác nào hủy hoại sự nghiệp của cô ấy. Anh không thể mãi nhốt cô ấy ở trong nhà."

"Người hủy hoại là cảnh sát các người." An Thực điềm tĩnh nói, sau đó đứng dậy, chỉnh lại áo vest bên ngoài, lạnh lùng buông ra vài câu "Đừng làm phiền cô ấy nữa, cảnh sát các cậu vốn không tốt đẹp gì vì vậy đừng bắt cô ấy quay về. Dao nhi nhà tôi, không còn hứng thú với các người nữa. Đây, hãy xem như là một lời cảnh cáo: Nếu cậu còn dám bén mảng đến tìm tôi hay Dao nhi, tôi chắc chắn đó sẽ là ngày cuối cùng cậu còn sống!"

Dứt lời, An Thực quay lưng bỏ đi. Dương Cảnh Kiệt siết tay thành quyền, khuôn mặt vô cùng tức giận....

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

28. Chương 27

Hôm nay An Thực ra ngoài cả ngày, trong nhà cũng vắng người, chỉ có một vài vệ sĩ đi qua đi lại. Diệp Dao được quản gia cho hay, hôm nay bang “Nguyệt” có cuộc họp nên mọi người đã đi đến tổ chức, hình như là việc nghiêm trọng.

Diệp Dao xuống bếp chút thức ăn, định ra sảnh ngồi xem truyền hình thì bên ngoài có tiếng ồn rất lớn, cô đặt đĩa thức ăn lên bàn đi ra ngoài xem.

“Chị Diệp, em là Tâm Liên. Chị Diệp, xảy ra chuyện rồi.” Giọng của Tâm Liên ở phía bên ngoài, Diệp Dao lập tức chạy ra.

“Tiểu Liên? Sao em lại?” Sao cô lại vào được đây, hơn nữa Tâm Liên sao có thể biết được biệt thự của An Thực.

“Tiểu thư, xin cô hãy vào nhà, chúng ta tôi sẽ giải quyết việc này.” Một tên vệ sĩ cung kính nói, hẳn phải mau giải quyết người phụ nữ đến gây rối này, nếu không, để An Thực biết được, bọn họ khó sống.

Diệp Dao vội chặn lại “Cô ấy là bạn tôi, không sao đâu. Để cô ấy vào.”

“Nhưng...”

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm mọi việc.”

Bọn họ rất cuốc cũng chịu buông tay, để Tâm Liên đi vào. Diệp Dao kéo cô vào sau vườn, cất tiếng “Sao em lại biết nơi này.”

“Chị Diệp, xảy ra chuyện lớn rồi. Anh Kiệt vì muốn minh oan cho chị mà tự mình đi điều tra, kết quả bị sở trưởng phát hiện, ông ta tức giận bắt giam anh ấy, còn nghi ngờ anh Kiệt và chị là đồng lõa nên tra khảo rất đáng sợ. Em phải lên đi gặp anh ấy, anh Kiệt đã nói cho em biết nơi này, còn dặn em nói với chị phải cẩn thận, chú Từ cũng hết cách. Chị mau đi giúp em.”

Diệp Dao ngẩn người, Dương Cảnh Kiệt vì cô mà bị liên lụy, cô không thể im lặng nữa, cô phải đi, nhưng hình như có gì đó không ổn, trong lòng Diệp Dao truyền lên cảm giác khó chịu cùng bất an....

“Chị Diệp!”

Cô nhớ rõ cô chưa từng nói với ai nơi ở của An Thực, hơn nữa, nơi này cũng khó tìm ra. Ngay cả người từng được cô dẫn đường đến bắt An Thực lần trước cũng không nhớ rõ nơi nào nên thẳng nơi nào nên queo. Ánh mắt Diệp Dao dò xét vẻ mặt của Tâm Liên, không lẽ.... Tâm Liên là người nội gián bấy lâu nay trà trộn vào sở? Không, không thể nào. Diệp Dao cố gắng thuyết phục bản thân mình. Nhưng những nghi vấn hiện ra trong đầu cô đã bác bỏ những lời đó.

Trong lúc Diệp Dao thất thần Tâm Liên nhân cơ hội đưa mắt cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó mỉm cười, tiến đến gần cô “Chị Diệp à...”

Tâm Liên đưa bình xịt thuốc mê ra trước mặt Diệp Dao khi cô vừa ngẩng lên, Diệp Dao thân thủ nhạy bén, tránh qua một bên, dùng tay gạt bình thuốc mê trên tay Tâm Liên, mày đẹp nhú mày “Thật sự là em?”

Tâm Liên im lặng không nói gì, hết cách cô đành đánh với Diệp Dao để tìm kẻ hở đánh ngất cô, nhưng thân thủ Diệp Dao quá nhanh, Tâm Liên vốn không phải là đối thủ của cô. Nếu cứ đánh như vậy, cô không những bị

bắt còn bị lộ thân phận. Tâm Liên càng lúc càng lùi vào sâu bên trong để tránh tầm nhìn của đám vệ sĩ bên ngoài.

Diệp Dao vừa đánh vừa nói “Tiểu Liên, sao em có thể làm như vậy? Em phản bội lại lòng tin của mọi người, còn hại chị?”

Tâm Liên thờ dõc “Việc của tôi, không liên quan đến chị.”

“Vậy còn Du Phong?”

Tâm Liên đột nhiên khựng lại, Diệp Dao cũng ngừng đánh, cô vẫn nghĩ giữa Du Phong và Tâm Liên có tình cảm với nhau, bọn họ rất thân thiết, hơn nữa, có lần Tâm Liên còn nói với cô rằng mình có tình cảm với Du Phong. Không lẽ những lời đó đều là giả dối. Diệp Dao cất tiếng “Sao em...có thể làm cậu ấy tổn thương như vậy? Quay đầu là bờ, chị sẽ giúp em nói với chú Từ.”

Tâm Liên lắc đầu, quay mặt đi “Đã trễ rồi...không còn đường nào quay đầu nữa.”

“Sẽ có.” Diệp Dao nắm lấy vai Tâm Liên xoay lại, cô nghĩ, Tâm Liên chỉ là nhất thời hồ đồ “Tiểu Liên, chị sẽ...”

Một màn sương trắng trước mặt Diệp Dao, trước cặp mắt ngỡ ngàng của cô, môi Tâm Liên mấp máy câu gì đó mà cô không nghe rõ, cũng không còn ý thức để nhận ra.

Tâm Liên vươn tay đỡ lấy Diệp Dao, cũng may cô cầm theo hai bình xịt thuốc mê, ánh mắt sắc lạnh nhìn chăm chăm Diệp Dao, cất tiếng khê “Cô hỏi Du Phong? Anh ta có ra sao, tôi cũng không quan tâm.” Sau đó Tâm Liên dùng sợi dây thừng buộc ngang eo Diệp Dao, rồi lấy điện thoại bấm nhanh vài dòng, ngay lập tức điện thoại rung lên. Nhận được tín hiệu, cô thả đầu sợi dây thừng qua bức tường, rất nhanh, sợi dây bị kéo lên. Trong lúc kéo, cơ thể Diệp Dao bị va chạm mạnh với bức tường.

Tâm Liên quan sát thêm một lần nữa rồi nắm lấy sợi dây vừa được ném xuống rồi nhanh chóng trèo ra khỏi biệt thự. Thật may hôm nay trong nhà rất ít người nên chuyện này mới dễ dàng, không bị trở ngại.

Người ngồi trong xe, cất giọng “Làm tốt lắm, chỉ còn một nhiệm vụ nữa sẽ xong việc của cô.”

Tâm Liên liếc nhìn Diệp Dao thêm một lần nữa, mặt không chút biểu cảm, im lặng không trả lời.

.....

Nửa tiếng sau An Thực quay về nhà, đi cùng là Lăng Nghị, Phong Duật Nam và Tố Nghi. An Thực cất tiếng hỏi quản gia “Dao nhi đâu?”

Quản gia già nhận lấy chiếc áo khoác, cung kính đáp “Lúc này có một vị khách đến gặp tiểu thư, bọn họ vẫn đang nói chuyện ngoài vườn thì phải.”

“Vườn? Sao tôi không thấy? Là ai vậy?” Lúc hẳn đi vào nhà, vốn không thấy ai ở ngoài vườn.

“Thưa, vệ sĩ nói, đó là một cô gái. Tiểu thư cùng cô ấy đứng nói chuyện sau vườn.”

An Thực nhíu mày, quay lưng đi ra phía sau, ánh mắt quét quanh một lượt, không một bóng dáng nào ở đó. Hẳn trầm giọng hỏi “Người đâu?”

Lão quản gia giật mình nhìn xung quanh, rõ ràng khi này ông còn nhìn thấy tiểu thư đứng ở ngoài này mà? An Thực lớn giọng gọi đám vệ sĩ đang đứng ngoài kia, bọn họ hối hả chạy vào, biết chuyện Diệp Dao đã biết mất trong lòng không khỏi lo sợ.

An Thực cất tiếng, trong giọng nói pha lẫn sự khó chịu “Các người làm việc kiểu gì vậy hả? Dao nhi đâu? Nói!”

Đám thuộc hạ toàn thân run rẩy, lo lắng vô cùng. An Thực im lặng, nếu cô đi ra ngoài bằng cửa, bọn họ sẽ biết được. Không lẽ, là bị bắt đi. Người phụ nữ? Trong sở cảnh sát, hẳn được biết Diệp Dao chỉ thân thiết với đội của mình. Vậy tên đó chắc chắn là nội gian... nghĩ kỹ một chút, cô ta... tên là Tâm Liên thì phải.

Lăng Nghị nhìn dáng vẻ bình tĩnh của hắn đến ngạc nhiên, chuẩn bị lên tiếng thì đã nghe thấy giọng nói đe dọa của An Thực “Nếu như Dao nhi có chuyện gì, thì các người chuẩn bị mồ chôn đi là vừa.”

Rồi nhanh chóng đi ra xe, Lăng Nghị, Phong Duật Nam dẫn theo một đám người đi theo. Trước khi đi, Phong Duật Nam không quên dặn Tố Nghi “Em đợi ở đây, đừng đi đâu. Đợi anh trở về.”

Tố Nghi gật đầu nhìn theo dòng xe rời khỏi biệt thự, trong lòng thầm thở dài, vốn định đến thăm Diệp Dao, không ngờ lại xảy ra chuyện. Chỉ cầu mong cô sẽ bình yên quay về.

....

Lăng Nghị lái xe trên đường cao tốc, theo sau là đám người của bang Nguyệt, có tất cả năm xe hơi Porsche màu đen, mỗi xe bốn người. Chạy với tốc độ rất nhanh.

An Thực cầm điện thoại, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào chấm đỏ đang di chuyển trên màn hình. Diệp Dao vốn không biết, sợi dây mà An Thực tặng cô lúc nhỏ được gắn thiết bị định vị mini đằng sau mặt dây chuyền. Vì vậy, hắn mới dặn cô, dù đi bất cứ nơi đâu, làm việc gì cũng phải mang theo.

Tâm Liên chắc chắn là người của Lâm Triết, tên khốn đó lại dám giở trò ngay trong nhà của hắn. Nếu không phải hôm nay có cuộc họp khẩn, cần nhiều người đi làm việc thì hắn ta đã không có cơ hội. An Thực tự trách bản thân vì đã không bảo vệ được cô. Còn nói cái gì mà “chỉ duy nhất ở Nguyệt em mới được an toàn”? An Thực thật muốn phanh thây tên khốn kia ra thành trăm mảnh...

Diệp Dao nhíu mày mở mắt, phát hiện mình đang bị trói, nằm trong xe, cố gắng lấy lại lí trí, nhớ xem chuyện gì vừa xảy ra, có lẽ là do đi chặng đường quá xa, thuốc mê lại không mạnh nên cô mới có thể tỉnh lại. Tâm Liên...thì ra, cô ấy chính là nội gian, bao lâu này lừa gạt mọi người. Rốt cuộc là vì sao cô phải làm như vậy, trái tim Diệp Dao vô cùng đau nhói, cô không thể tin được chuyện này, Tâm Liên là kẻ nội gián... Diệp Dao lắc khê đầu, chuyện này nên để sau, hiện tại cô cần phải thoát khỏi đây.

Diệp Dao hướng đầu về người bên cạnh đập mạnh vào trán hắn, rồi vung chân về phía trước, chiếc xe bị mất lái, lạng qua một bên.

“Chết tiệt, mau giữ cô ta lại!” Tên lái xe gào lên.

Trong xe xuất hiện trận ẩu đả, người đằng trước với lấy chai xịt thuốc mê, trong lúc tên bên cạnh ghé sau không chế Diệp Dao, họ giăng co một hồi, tay gã vô tình giật đứt sợi dây chuyền của Diệp Dao, cô tức giận, đá hắn thêm một cái, xém chút cánh cửa mở ra. Tên lái xe, lách qua bên trái một cái rồi chột mắt đà, quay mấy vòng, đâm thẳng vào xe hơi trước mặt, cú va chạm mạnh khiến Diệp Dao đập đầu vào cửa sổ xe rồi ngất đi, một vệt máu tươi chảy dài xuống mặt.

Gã lái xe say sẩm mặt mày, vội bò ra xe, giọng yếu ớt “Lôi cô ta ra, chết cũng phải đem về cho lão đại, nếu không sẽ mất mạng.”

Một trong hai tên còn lại đã bị thiệt mạng do cú va chạm vừa rồi, tên còn lại lôi Diệp Dao ra, dùng súng uy hiếp chủ một chiếc xe gần đó để cướp xe, sau đó phóng đi, để lại đồng hồ loạn và dòng người xô xao ngỡ ngàng.

Vài tiếng sau xe của An Thực tới nơi, nhìn đám người ồn ào cùng xe cảnh sát, tim hần chột đập mạnh, tín hiệu GPS của Diệp Dao dừng lại ở đây, không lẽ đã xảy ra chuyện gì. Không được, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, An Thực tự trấn áp bản thân sau hần cùng Lăng Nghị xuống xe, xuyên quá đám người vây quanh, nhìn chăm chăm vào hai chiếc xe trước mặt, An Thực định tiến vào bên trong thì bị Lăng Nghị giữ lại “Không có Diệp Dao ở trong đó đâu. Chắc chắn vì tai nạn nên sợi dây chuyền của cô ấy mới bị đứt.”

An Thực siết tay thành quyền, tức giận quay lưng bỏ đi, dừng lại cạnh chiếc xe Porsche màu đen, hần đâm mạnh xuống thân xe “Khốn kiếp, nếu không có chiếc xe kia thì đã cứu được rồi.”

A Đông ở xe phía sau chạy đến “An ca, đã tìm được nơi ở của Lâm Triết.”

An Thực để A Đông lái xe, dòng xe màu đen nhanh chóng rời khỏi đường cao tốc. Địa điểm mà người đưa tin báo là một ngôi biệt thự bị bỏ hoang ở Hồng Khẩu. Chỉ cần bắt được hần, không chừng có thể cứu Diệp Dao.

An Thực và đám thuộc hạ xông vào bên trong, người lục soát, người tìm kiếm, người thăm dò nhưng trong ngôi nhà bỏ hoang này không có ai. An Thực đứng giữa căn nhà rộng lớn, vẻ mặt lạnh lùng đầy sát khí, đột nhiên có tiếng điện thoại reo lên. An Thực đưa mắt nhìn xung quanh, thấy một chiếc điện thoại đời cũ đang phát sáng, hần cầm lấy đưa lên tai, bên trong truyền ra giọng nói đầy mỉa mai “Ồ, đã tìm ra rồi sao? Hơi lâu đấy anh bạn. hahah.....”

An Thực gần giọng nói “Lâm Triết! Dao nhì đang ở đâu?”

“Ấy, đừng hấp tấp. Anh tìm ra tôi hơi lâu đấy, An lão đại. hahaha....Muốn biết bảo bối của mình đang ở đâu sao? Đợi khi nào tâm tình tôi tốt, tôi sẽ nói với anh.”

“Nếu cô ấy bị thương, tôi sẽ băm anh ra thành trăm mảnh!”

“Ồ, rất tiếc là cô ấy đã bị thương rồi. Ai bảo cô ấy chống đối khi đang bị đưa đi, cũng đáng mà, phải không? An Thực, chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi, đến lúc đó, thù cũ nợ mới, tôi sẽ đòi lại gấp bội. À, tôi chắc chắn anh sẽ đập chiếc điện thoại này khi tức giận, không sao, cứ tự nhiên. Tôi có rất nhiều cách khác để liên lạc. hahaha....”

Dứt lời, Lâm Triết tắt máy, An Thực tức giận, siết chặt chiếc điện thoại trên tay, Lăng Nghị và Phong Duật Nam đứng bên cạnh nhìn vẻ mặt của An Thực, đủ biết có chuyện gì. An Thực quay lưng đi ra xe, phóng về biệt thự. Lăng Nghị và Phong Duật Nam đi ra ngoài, nhìn chiếc xe rời đi, mắng một tiếng “Dám lấy xe chạy đi? Còn tôi làm sao?”

A Đông thấy vậy liền lên tiếng “Anh lên xe của em đi.”

Phong Duật Nam đuổi ba người trong xe xuống, cất tiếng “Các cậu gọi taxi về đi.” Sau đó cũng rời đi.

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

29. Chương 28

An Thực dừng xe ở khoảng sân bang Nguyệt, đi lướt qua đám thuộc hạ, nói “Lôi những tên có mặt tại buổi sáng sang đây.”

Có tất cả bốn người có mặt lúc Diệp Dao bị bắt, bọn họ quỳ dưới đất, trước mặt An Thực, Phong Duật Nam và Lăng Nghị. An Thực ngồi ở ghế chủ vị, trán nổi ba vạch đen, đầy tức giận. “Các người canh gác kiểu gì lại để Dao nhi bị bắt đi ngay trong biệt thự?”

Một trong bốn người nuốt run rẩy xuống, đáp “An ca, chúng em... chúng em hoàn toàn không để ý. Mong anh tha mạng, bỏ qua lần này. Vì... vì tiểu thư... cô ấy...”

“Bỏ qua? Bỏ qua cho các người, mặt mũi tôi để đâu? Dao nhi sẽ như thế nào?” An Thực gầm lên. Đứng là một bọn vô dụng, ngang nhiên để người bắt cô đi mà không hay biết. “Lôi bọn chúng xuống giết sạch đi.”

“An ca, An ca, xin anh tha mạng, tụi em biết lỗi rồi...”

“Khoan đã.” Phong Duật Nam cất tiếng ngăn lại. Đối mặt với ánh mắt sắc lạnh của An Thực, anh bình tĩnh nói “Việc này cũng không thể trách bọn họ. Anh nói xem, cả biệt thự chỉ có bốn người, hơn nữa chẳng phải bọn họ nói rằng Diệp Dao nói để cho cô ấy và Tâm Liên riêng tư?”

“Cậu ấy nói đúng!” Lăng Nghị cũng lên tiếng, tuy việc này là do bọn họ tắc tắc mà xảy ra chuyện nhưng lỗi cũng không phải hoàn toàn do bọn

họ. “Nếu hôm nay không phải tổ chức có chuyện thì cô ta đâu dễ dàng gì mà ra tay. An Thực, tôi chắc chắn cô ta đã theo dõi động tĩnh bang chúng ta mấy ngày liền.”

An Thực không quan tâm, tức giận đập mạnh vào mặt bàn, hét lớn “Tôi không cần biết, lôi chúng đi! Ngay!”

“An ca, xin đừng, An ca...” Bốn người kia dù có cầu xin thế nào cũng không thể làm được gì. Đối với An Thực, những kẻ vô dụng tuyệt đối sẽ không giữ lại. Quan trọng nhất là người phụ nữ của hắn đã bị bắt cóc.

Phong Duật Nam và Lăng Nghị không thể nói gì thêm, không chịu được cảnh An Thực nổi điên, Phong Duật Nam cất tiếng trước “An ca, anh không thể huy động toàn bộ người của Nguyệt để tìm kiếm Diệp Dao. Chúng ta vốn không biết rõ mặt bọ tay sai của hắn. Có tìm cũng vô ích.”

“Vậy cậu nói tôi phải chờ sao?”

“Đúng vậy.”

“Nếu là cậu, cậu chờ được sao?” An Thực rít lên từng tiếng.

“Cậu phải biết rõ, ngoài cách này ra chúng ta không còn cách nào khác.” Lăng Nghị đột nhiên lên tiếng, anh cũng nghĩ giống như Phong Duật Nam. Ai trong tình huống này cũng sẽ mất bình tĩnh, muốn lục tung cả trái đất để tìm người phụ nữ của mình. Nhưng vốn dĩ Thượng Hải đã không nhỏ sao có thể tìm được dễ dàng như vậy...

An Thực không trả lời, rảo bước bỏ đi. Phong Duật Nam và Lăng Nghị nén một tiếng thở dài.

An Thực đi vào phòng của Diệp Dao, nằm trên giường, ánh mắt mông lung ngược nhìn trần nhà, chỉ cần nghĩ đến chuyện cô bị Lâm Triết bắt giữ là lòng hắn giống như bị lửa đốt, muốn thật nhanh chạy đến cứu cô...

.....

Buổi tối ở sở cảnh sát không một bóng người, Tâm Liên nhân cơ hội đó mà lẻn vào phòng sở trưởng, thật may cô đã có được mật mã máy tính của ông. Tâm Liên di chuyển đến máy tính để bàn, cẩn thận mở máy rồi gõ mật khẩu. Chỉ cần lấy được thông tin cảnh sát năm vùng, cô sẽ không cần phải làm việc cho Lâm Triết cũng không cần tiếp tục nhận lương quèn của cảnh sát.

Còn Diệp Dao, cô chết rồi sẽ không ai biết chuyện gì đã xảy ra với cô, Tâm Liên vẫn như bình thường, một người không liên can gì cả. Tâm Liên di chuyển chuột đến mục “Thông tin mật”, nhấp vào, chờ đợi tải xong. Nhưng không ngờ lại là mục trống...

Tâm Liên nhíu mày “Chết tiệt, sao lại?” Cô nhấp vào những mục xung quanh nhưng tất cả đều trống rỗng.

Ngay lúc đó, đèn bật sáng khiến cô giật nảy người. Phát hiện trước mặt là Dương Cảnh Kiệt, Lão Từ, Du Phong.

Khuôn mặt Lão Từ đau khổ, nhăn nhúm đầy vết nhăn, cất tiếng “Tâm Liên, sao cháu lại có thể làm vậy?”

Tâm Liên nuốt run rẩy vào trong, đôi mắt sắc lạnh cố gắng không nao núng, dù đã cố tình bình tĩnh nhưng miệng lại không thể thốt ra lời nào.

Du Phong nói “Tiểu Liên, tại sao lại là em?”

Tâm Liên lạnh lùng đáp “Tại sao lại không thể là tôi?”

“Tâm Liên, đến lúc này em còn nói như vậy sao?” Dương Cảnh Kiệt cất tiếng, rõ ràng đã làm sai vậy mà một chút hối cải cũng không có.

Lão Từ nói “Thật ra, tôi và Cảnh Kiệt đã phát hiện ra cô là nội gián nhưng cần có thêm bằng chứng.

“Các người biết từ khi nào?”

“Chỉ mới đây!” Dương Cảnh Kiệt đáp “Trong một lần tình cờ nhìn thấy em đứng trước căn hộ của Tiểu Dao, khi đó em đang cùng một người lạ mặt nói chuyện. Anh chỉ nghĩ em hỏi thăm gì đó với người dân để xem Tiểu Dao có quay về đây không nhưng thái độ của em rất kì lạ, cung kính đến mức khác thường với người đó. Em đứng khá lâu nhưng không vào nhà. Nên anh thấy khó hiểu mới bắt đầu theo dõi em, cho đến khi phát hiện em quay lại đó lén lút đột nhập vào nhà của Tiểu Dao, bắt đầu từ khi em bỏ thư từ bí mật vào nhà của cô ấy, anh đã bàn với chú Từ lên kế hoạch về việc điều tra em. Chuyện này, chúng tôi không nói với Du Phong vì sợ cậu ấy kích động mà làm hỏng việc.” Dương Cảnh Kiệt rất nhiều lần hi vọng rằng mọi sự nghi ngờ của mình là sai, hết lần này đến lần khác đều phủ nhận những chứng cứ bất lợi cho Tâm Liên nhưng đêm đó, chính mắt anh nhìn thấy Tâm Liên đi vào nhà Tiểu Diệp rồi bước ra, anh đợi cô đi khuất mới lên vào tìm kiếm một lượt thì phát hiện đồng thư kia. Ngay hôm sau, sở cảnh sát lại nhận được mấy tấm ảnh về Diệp Dao và An Thực, càng chứng minh Tâm Liên là nội gián. Những lời mà anh cùng Lão Từ nói lúc trước về việc truy nã Diệp Dao chỉ là một cái bẫy để đánh lừa cô.

Từng lời từng chữ của Dương Cảnh Kiệt như mũi kim ghim sâu vào lòng Du Phong, tại sao một người phụ nữ vốn hiền lành, vui vẻ như Tâm Liên lại trở thành như vậy? Bán đứng đồng đội, vu khống cho người chị em của mình, cậu tức giận lớn tiếng “Tiểu Liên, sao em có thể phản bội mọi người và hại chị Diệp như thế?” Du Phong chua xót nhìn người phụ nữ trước mặt “Không lẽ, tất cả đều là giả dối sao?”

“Tâm Liên có phải em bị hấn ta uy hiếp bắt làm vậy không?” Dương Cảnh Kiệt cố tìm một chút hi vọng, anh hi vọng rằng, Tâm Liên chỉ là bất đắc dĩ mới phải làm vậy.

Tâm Liên lơ đãng nhìn bọn họ, sau đó quay mặt đi nơi khác, hững hờ đáp “Là tôi tự nguyện.”

Câu trả lời của cô khiến Du Phong chết sững “Không phải, Tiểu Liên, em... em có điên không vậy?”

“Các người nghĩ với cái lương cảnh sát ít ỏi này có thể nuôi sống gia đình tôi không? Mẹ tôi liệu có đủ ăn đủ mặc không? Hơn nữa... cô ta đáng bị như vậy.” Tâm Liên cất tiếng, bởi vì từ khi Diệp Dao xuất hiện, mọi công lao đều do cô ta hưởng, có những việc cô có thể chấp nhận, nhưng cũng có những chuyện cô không thể chịu đựng được. Thử nghĩ xem, sau này, khi lớn tuổi, Diệp Dao có thể trở thành đội trưởng của đội 1 hoặc hơn thế, cô ta sẽ có chức cao quyền rộng, còn cô, mãi mãi cũng chỉ là một cảnh sát quèn, theo đuôi cô ta, công danh không có, tiền bạc cũng không. Thì thà bây giờ loại một người như cô ta có phải sẽ tốt hơn không.

Lão Từ lắc đầu, ông không ngờ Tâm Liên lại trở thành như vậy. Thứ gọi là danh vọng là thứ giết chết bản chất con người ta dễ hơn bao giờ hết. Du Phong không thể nói thêm lời nào, tình cảm của cậu dành cho cô, cậu cứ nghĩ cô cũng giống như mình, nhưng thì ra, mọi chuyện chỉ có tự cậu đa tình.

Lão Từ nén một tiếng thở dài, bước đến trước mặt Tâm Liên, đưa chiếc còng ra, khuôn mặt khả ái của Tâm Liên vẫn không chút biểu cảm, vươn hai tay lên, cuối cùng thì ngày tháng sau này cô sẽ phải giam mình trong song sắt.

Lão Từ dẫn Tâm Liên đi ra ngoài, khi lướt qua Du Phong, cô dừng chân, ánh mắt vẫn không chịu nhìn cậu “Du Phong, xin lỗi anh. Thứ tình cảm mà anh dành cho tôi, xin hãy dành cho người khác thích hợp hơn.” Rồi bước đi, cô không muốn để cho Du Phong đau khổ giằng vặt vì một người như mình, nếu như nói tình cảm của cô dành cho Du Phong chỉ là giả thì cũng không phải. Nhưng mà, cô lại không xứng đáng càng không có tư

cách nhận lấy tình yêu chân thành của cậu. Sở trưởng và một số nhân viên đứng ở ngoài nhìn theo đội của Lão Từ cho đến khi họ đi khuất.

Buổi tối hôm nay, Lão Từ đã đề nghị với sở trưởng về kế hoạch của mình, ông nói sẽ dùng phòng của sở trưởng làm nơi bắt kẻ nội gián, thì ra là Tâm Liên, người đã từng cùng bọn họ lớn tiếng đập bàn trong phòng của ông để chứng minh Diệp Dao không phải nội gián....

.....

An Thực đưa tay chạm vào gối của Diệp Dao, ánh mắt nhu tình như nước, hắn đã ở trong phòng của cô đến tận khuya, chỉ im lặng và nhìn xung quanh, có khi lại nói thầm vài câu. Trong lòng có khi đau nhói, có khi lo lắng cũng có khi như lửa đốt. Rốt cuộc hắn vẫn phải người lục tung khắp Trung Quốc, như vậy mới khiến hắn có cảm giác an tâm mặc dù trong lòng tự biết điều đang làm là vô ích.

An Thực khẽ thở dài, cảm giác bất lực này ăn mòn tâm trí hắn mỗi lúc mỗi giây, chỉ cần nghĩ đến việc Diệp Dao bị bắt đi, là hắn lại tự trách mình rất nhiều. Hắn chưa bao giờ thấy màn đêm nào lại dài dài như đêm nay...

.....

“Ông chủ, Tâm Liên bị bắt rồi.”

“Ha... thật vô dụng. Sao tôi chọn ai người đó cũng dần trở nên vô dụng như thế nhỉ?” Lâm Triết ngồi bắt chéo chân, đầu nghiêng qua một bên, mĩa mai nói. “Được rồi, lui ra đi.”

“Vâng.”

Trong phòng giờ chỉ còn Lâm Triết và Diệp Dao đang bị trói bằng dây xích trên ghế sắt, chân ghế được bắt vít xuống sàn, ánh mắt cô không thèm liếc nhìn hắn. Lâm Triết mỉm cười “Ồ, cảnh sát... à không, bây giờ cô đâu

còn là cảnh sát. Diệp Dao, để tôi báo cho cô nghe một tin hết sức hấp dẫn, cô bạn của cô đã bị bắt rồi. Hừm... thật thất vọng làm sao.”

Khuôn mặt Diệp Dao hết sức bình tĩnh, giọng đều đều “Ông đã uy hiếp cô ấy?”

Lâm Triết vẫn mỉm cười, nụ cười như có như không, vô vị và giả tạo “Trên đời này thứ khiến con người dễ dàng bị biến chất nhất chính là danh vọng và sự ghen ghét. Cô đã từng nghe qua chưa?”

Diệp Dao im lặng, lắng nghe Lâm Triết nói tiếp “Tôi cho cô ta tiền, cô ta làm việc cho tôi. Cả hai đều có lợi, không ép buộc không đe dọa.”

Cô mím môi, rất cuộc thì người cô tin tưởng nhất, xem như chị em lại phản bội cô, không những thế còn hại cô xém chút mất mạng. Tâm Liên... tại sao em phải làm như vậy? Diệp Dao đau khổ cắn chặt môi dưới, hít vào một luồng khí lạnh, tim đau như bị ai bóp chặt. Nhưng cô phải cố gắng bình tĩnh, cô không thể để Lâm Triết thấy bộ dạng thảm hại của mình.

Hắn quan sát cô từ đầu đến cuối, từng nét mặt, dù chỉ là cái nhú mày thật nhẹ cũng đều lọt vào tầm mắt hắn, Lâm Triết cất tiếng “Phải rồi, còn một chuyện nữa, cô có muốn biết không? Dù sao cũng sắp chết rồi, để tôi kể cô nghe. Sự thật về cái chết của gia đình cô thật ra... không liên quan đến An Thực.”

Diệp Dao ngạc nhiên, đôi mắt màu hổ phách mở to, Lâm Triết chậm rãi tiến đến gần Diệp Dao, tiếng đế giày gõ nhịp nhàng xuống sàn gạch, tiếng thở đều đặn của Diệp Dao hòa lẫn vào không gian tĩnh mịch “Năm xưa, khi An Thực truy sát Tào Quan thật xui xẻo là tôi lại đang đi cùng hắn, vì thế tôi phải giúp hắn trốn thoát...”

Khi đó người của Tào Quan và Nguyệt thanh trùng lẫn nhau, một cuộc tập kích bất ngờ của An Thực đã khiến người của Tào Quan chết không chừa một ai, khi đó Tào Quan cùng Lâm Triết đang lái xe từ quán rượu trở

về thì nhận được điện thoại báo tin, lúc đó Lâm Triết vốn định bỏ lại Tào Quan, bởi vì nếu hấn dính phải vụ rắc rối này thì thật bất lợi. Không ngờ gã Tào Quan đó lại dùng súng uy hiếp hấn, hết cách Lâm Triết đành giúp gã tháo chạy.

Khi An Thực đuổi kịp, Lâm Triết phóng xe hết tốc độ, dù sao thì đã lỡ rồi, nếu An Thực nghi ngờ hấn và gã kia có quan hệ thì cả An Thực và cha của Lâm Triết cũng không tha cho hấn, trên đường chạy, đúng lúc gặp một chiếc xe hơi con đang chạy chậm chậm phía trước, trong đầu Lâm Triết chợt nảy lên một ý định, sao hấn không dùng chiếc xe đó làm vật thế thân cho mình?

Lâm Triết nhấn ga, đi song song với chiếc xe đó, vừa lái vừa ép chiếc xe sát về làn bên phải, sau đó lái chậm chậm cách chiếc xe đó một khoảng, đợi lúc An Thực gần đuổi kịp, hấn nhấn ga, đâm mạnh vào đuôi xe kia, khiến chiếc xe con quay một vòng giữa con đường vắng lặng, tiếng thảng xe vang lên rất lớn, An Thực tránh không kịp, đâm vào đầu chiếc xe khiến nó văng lên không trung rồi rơi mạnh xuống đất trước mặt hấn...

Diệp Dao nghiến răng, sự tức giận hiện rõ trên khuôn mặt cô, cặp mắt hấn tia lửa đỏ, thì ra, hấn làm vậy để An Thực nghĩ rằng mình là kẻ gây ra cái chết thảm cho gia đình cô, còn cô thì bị Lâm Triết lừa gạt để cầm thù An Thực. Tất cả, tất cả là do hấn. Diệp Dao gằn giọng “Lâm Triết, tôi.... sẽ bắt ông phải trả giá... đồ khốn khiếp.”

Vì những lời nói đó của Lâm Triết mà cô đã căm hận An Thực suốt năm năm, rời xa hấn, khiến hấn tổn thương còn dùng những lời lẽ cay độc mắng nhiếc hấn. Diệp Dao không thể ngờ được, mình rốt cuộc cũng chỉ là một nước cờ mà Lâm Triết đã bày sẵn....

Lâm Triết cười phá lên “Diệp Dao, cô nghĩ mình có thể làm gì?” Hấn vươn tay nâng cằm Diệp Dao lên, ánh mắt cô cương nghị nhìn hấn, sự tức giận và đau khổ của cô càng hiện rõ bao nhiêu thì hấn càng thích thú bấy

nhieu “Không chừng, đến lúc cô và An Thực cùng nhau chết rồi mà vẫn không làm gì được tôi đây.”

Diệp Dao hất mắt sang nơi khác “Ông muốn làm gì An Thực?”

“Hừm? Thì, cho hẳn chết trong đau đớn, còn cô, thì chắc là sẽ thành một tảng đá lớn đấy!” Lâm Triết nhướn mày, vẫy tay ra lệnh cho đàn em bước vào “Treo cô lên cây xà trong phòng đông lạnh.”

Diệp Dao vùng mình nhưng không thể làm gì, cứ thế bị hai tên to lớn lôi đi. Trước khi ra khỏi phòng, cô còn nghe rõ giọng nói đầy bõn cợt của Lâm Triết “Hôm nay trời sẽ lạnh đấy!”

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

30. Chương 29

Diệp Dao bị lôi vào kho đông lạnh, tay vẫn bị trói ở phía sau bằng sợi dây thừng chắc chắn, chân thì bị xích bằng sợi xích to, đầu sợi xích được gắn cố định với nắp ống thoát nước đã được bắt vít xuống sàn. Nhiệt độ trong đây theo Diệp Dao dự đoán từ khi bước vào có lẽ đang được hạ dần. Nếu cứ ở trong đây lâu, sẽ bị hoại tử* mà chết... Diệp Dao nằm dưới nền đất lạnh buốt, hơi thở cũng hóa khói, môi mấp máy vài câu. Cô thật sự mong chờ An Thực sẽ đến cứu mình, cô vẫn chưa nói lời xin lỗi với hắn...

*Khi các bộ phận cơ thể chịu lạnh lâu dài, máu lưu thông sẽ giảm và việc thiếu máu ấm sẽ dẫn đến các cơ bị đóng băng và vỡ ra dẫn đến việc bị hoại tử mà chết.

Diệp Dao lần đầu tiên biết đến cái cảm giác sợ chết là như thế nào. Năm năm trước, cô làm việc cật lực, bắt tội phạm nguy hiểm, lao đầu vào nguy hiểm như bầy thiêu thân là bởi vì cô không sợ chết. Đối với cô lúc đó, sống cũng được, chết cũng chẳng sao. Chỉ vì một lời của Lâm Triết đã khiến trái tim cô như chết đi, hận An Thực suốt bao nhiêu năm. Cô cố chấp như vậy là vì cái gì?

Một dòng nước ấm chảy xuống gò má nhợt nhạt trắng bệch, nóng hổi và đau buốt.

.....

An Thực lái xe trên đường vắng. Sáng sớm, khi hăn vừa nhận được điện thoại của Lâm Triết với nội dung "Hôm nay trời có vẻ lạnh nhỉ, tâm tình tôi rất tốt. Hãy đến bến cảng Thượng Hải, nơi có những container, một mình!" An Thực lập tức chuẩn bị rời đi. Nhanh chóng đến điểm hẹn khi mặt trời còn chưa xuất hiện.

Hăn bước nhanh vào khu container để hàng, Lâm Triết đứng trên một thùng hàng, hai tay đút vào túi quần, dáng đứng lịch lãm, nhìn chăm chăm vào An Thực.

An Thực bước lên từng hàng, đứng đối diện với Lâm Triết. Giữa không gian đang tờ mờ sáng, yên tĩnh và vắng lặng, chỉ có hai người đàn ông cao lớn, khuôn mặt không chút biểu cảm nhìn chăm chăm đối phương, đứng trên dãy container. Lâm Triết cất tiếng trước "Nếu anh muốn cứu người yêu của mình thì trước tiên, đánh thẳng tôi trước khi mặt trời mọc."

"Cô ấy đâu?"

"Yên tâm, cô ta đang ở nơi, có thể xem là an toàn. Nếu như mặt trời chưa lên thì có thể xem là vậy." Lâm Triết nhún vai.

"Mày!" An Thực nhíu mày, lao nhanh về phía Lâm Triết, gã phản ứng nhanh nhạy đỡ được chiêu thức đầu tiên, miệng nhếch lên "Nếu anh ngã xuống dưới, xem như thua!"

Lâm Triết và An Thực quả thực là hai đối thủ ngang tài ngang sức, nhiều năm qua, võ của Lâm Triết cũng đã tiến bộ rất nhiều. Gã ăn nấp thời gian dài như vậy, vừa lôi kéo người cùng phe vừa luyện tập để chờ ngày báo thù.

An Thực vung chân đập mạnh vào vai của Lâm Triết khiến gã khụy xuống. Sau đó hăn lại tặng thêm một nắm đấm ngay cằm khiến Lâm Triết văng ra xa. Hăn phải nhanh kết thúc trận đấu này để cứu Diệp Dao, chắc chắn cô sẽ không an toàn như lời Lâm Triết nói. Khuôn mặt An Thực từ

đầu đến cuối đều không biểu hiện khác lạ gì, chiêu thức hấn tung ra vừa mạnh, nhanh lại vừa chuẩn xác. Lâm Triết tự biết bản thân vẫn chưa là đối thủ của hắn. Trong lòng gã tất nhiên không phục, không lẽ bao nhiêu năm qua vẫn không bằng An Thực?

Theo như An Thực tính toán, mặt trời mọc chỉ còn chừng hai mươi phút nữa, trong thời gian đó, hắn phải dồn Lâm Triết đến các mép thung hàng, hoặc dùng một cước đá hắn lăn xuống dưới đất càng nhanh càng tốt. Hắn nhận định, Lâm Triết đã tiến bộ hơn trước khá nhiều, ngay cả bản thân An Thực cũng bị Lâm Triết đánh trúng vài quyền.

An Thực quan sát thật kỹ từng cử chỉ của Lâm Triết để tìm kẽ hở, mảy mòi khe hở nhú lại, An Thực nghiêng đầu tránh cú đâm của gã, bàn tay phải vươn thẳng, các ngón tay khép chặt, đâm thẳng vào xương sườn bên trái của Lâm Triết khiến hắn đau đớn rên lên, An Thực tiếp tục dùng chân đạp vào lưng gã, Lâm Triết nhanh chóng bay xuống đất. Gã nằm dưới đất co rúm run rẩy như kẻ bị động kinh.

An Thực nhảy xuống, tay nắm lấy cổ áo gã lôi lên ép vào container, cất tiếng "Cô ấy đâu?"

Lâm Triết vươn tay lau máu ngay khóe miệng, gã nhếch môi cười mỉa mai, không trả lời. An Thực siết mạnh hơn, gằn giọng "Thằng khốn, mày nhốt cô ấy ở đâu?"

"An Thực ơi là An Thực, vì một người phụ nữ sao? Haha... tôi nói với anh, đến một mình thì đến một mình sao?" - Lâm Triết vòng tay ra phía sau, cẩn thận nắm lấy cán súng giấu sau lưng.

"Đứng im!" An Thực cất tiếng, hắn cầm khẩu súng lục chĩa vào thái dương Lâm Triết. Lâm Triết khẽ cười, buông tay ra, thật không hổ danh là lão đại. Gã búng tay một cái, chờ đợi đàn em của mình trốn phía bên kia

chạy ra, chĩa súng vào đầu An Thực, uy hiếp hẳn. Nhưng xung quanh gã vẫn là một biển im lặng. Lâm Triết nhíu mày, chuyện gì đang xảy ra.

Đột nhiên phía sau vang lên giọng nói "VẬY CẬU NGHĨ CHÚNG TÔI ĐỂ CẬU TA ĐƠN THÂN ĐỘC MÃ ĐẾN SAO?"

Lăng Nghị, Phong Duật Nam cùng người của bang Nguyệt xuất hiện, tay lôi ba tên được xem là có việc nhất đối với Lâm Triết. Bọn chúng quỳ rụp dưới đất. Phong Duật Nam nói "Chúng tôi tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của An ca, nên đã đến đây. Thế nào Lâm Triết, lâu rồi rồi không gặp!"

"Tôi xem thường anh rồi!" - Lâm Triết nói.

Lăng Nghị cất tiếng "An Thực, cứ bắn chết hẳn đi. Còn ba người." Anh quay sang ba tên đang quỳ kia "Ai nói cho tôi biết Diệp Dao đang ở đâu, tôi sẽ tha mạng, còn cho các người một số tiền lớn để xuất ngoại, thay đổi cuộc đời."

Ba tên kia lập tức phản ứng "Tôi nói, chúng tôi nói."

"Bọn khốn khiếp!" Lâm Triết tức giận, rút súng ra bắn vào đầu bọn chúng, gã định bắn cả vào người của Nguyệt nhưng chưa kịp bóp cò, một viên đạn đã xuyên qua cổ tay, cây súng rơi xuống đất, máu phun tung tóe.

An Thực tiếp tục bắn vào hai chân gã, khuôn mặt đen lại, giọng nói trầm thấp nguy hiểm "Nói, người đâu? Nếu không, tao sẽ cho mày sống không bằng chết!"

Lâm Triết cười phá lên, cả người gã thấm đầy máu tươi "Tao sẽ cho mày thấu hiểu cảm giác bị mất người thân, đau đến tận xương tủy. Tao sẽ không cho mày gặp lại cô ta. Không bao giờ!" Lâm Triết lấy một công tắc trong túi áo, nhướn mày "Tao sẽ khiến mày hối hận cả đời."

Lăng Nghị giật mình, vội chạy đến lôi An Thực cùng mọi người chạy ra phía xa. Một tiếng nổ vang lên giữa bến cảng, màu đỏ vàng của lửa cùng khói bay ngút trời, đúng lúc mặt trời vừa lên. An Thực muốn chạy vào liền bị Phong Duật Nam và Lăng Nghị giữ chặt. Lăng Nghị hét lên "Cậu điên rồi sao?"

"Hắn vẫn chưa nói Dao nhi ở đâu. Chết tiệt! Buông tôi ra!" Lâm Triết vẫn chưa nói cho hắn biết Diệp Dao ở đâu, không có gã, An Thực phải tìm như thế nào? Tên khốn khiếp, không được chết. Lâm Triết không được chết!!!

Với sức của An Thực, Phong Duật Nam và Lăng Nghị phải dùng hết sức mới có thể giữ được hắn. Bọn họ biết An Thực hiện tại đang nổi điên nhưng họ không thể để hắn làm bậy. Dù sao, Lâm Triết cũng đã nổ tung, có muốn hỏi cũng không thể. Dù An Thực có đau lòng hay vô vọng cũng không thể làm được gì.

"Kho đông...." Một giọng nói yếu ớt phát ra bên dưới. A Đông là người nghe đầu tiên nghe thấy. Vội gọi "An ca!"

Lăng Nghị, An Thực cùng Phong Duật Nam vội bước đến, là tên còn sót lại lúc này, may cho hắn là Lâm Triết bị lạc đạn, lúc gã phát nổ tên này đã dùng hết sức bỏ cách xa. Nhưng viên đạn bắt trúng nơi hiểm lại bị mất máu khá nhiều, e rằng khó qua khỏi. An Thực ghé sát tai lắng nghe "Kho đông.... phía Tây...của.... thành... thành... ph.. o.." Hắn trút hơi thở cuối cùng rồi nhắm mắt.

Lăng Nghị cất tiếng "Kho đông lạnh? Triệu tập mọi người gấp rút tìm kiếm."

Người của Nguyệt nhận lệnh nhanh chóng rời đi. An Thực cũng vội vã chạy đi, gần Cảng Thượng Hải còn có một kho lạnh lớn, chắc chắn Lâm Triết đã bỏ tiền thuê một phòng. Nhân viên trong kho đang làm việc, đột

nhiên xuất hiện một đám người mặc áo đen đi vào. Một quản lý cất tiếng "Này các anh kia, làm gì vậy?"

An Thực vươn tay nắm cổ áo anh, đe dọa "Gần đây có ai tên Lâm Triết đến thuê kho lạnh không?"

Quản lý run rẩy, lắp bắp trả lời "Chuyện này, phải..kiểm tra sổ sách, tôi cũng không nhớ rõ."

An Thực không thể chờ, nếu chậm trễ cô sẽ chết vì lạnh, hấn liền ra lệnh "Lục soát!"

"Khoan đã, các anh định làm gì vậy?"

"Nếu có người bị nhốt ở trong đây, tôi sẽ cho các người khó sống." Sau đó nhanh chân bỏ đi.

Người của Nguyệt, một số đi lục soát, một số canh chừng đám nhân viên kia. Nếu cảnh sát đến sẽ càng thêm rắc rối. An Thực lục tìm từng phòng, rốt cuộc cô đang bị nhốt ở đâu? Dao nhi, em đang ở đâu, nói anh biết. Dao nhi... Trong lòng An Thực không ngừng gọi tên cô. Hi vọng có thể dùng trực giác tìm được Diệp Dao.

Diệp Dao nằm run rẩy dưới sàn, cô không còn chút sức lực nào, chỉ biết nằm chờ chết. Cả người vừa đau buốt vừa lạnh, đến nổi tóc, mí mắt và môi cũng sắp đóng thành băng. Các cơ của Diệp Dao không còn cử động mạnh được nữa. Trong lúc mê man, cô nhìn thấy ba mẹ của mình, họ đứng ở nơi có ánh sáng chói lóa, mỉm cười và vẫy tay với cô. Diệp Dao chầm chầm bước đến bên họ. Càng lúc càng gần, khi bàn tay cô sắp nắm tay họ thì vang lên tiếng ai đó, rất quen thuộc, gọi tên cô rất nhiều lần, giọng nói ấm áp pha lẫn bi thương. Diệp Dao không di chuyển nữa, đứng im lặng trong không gian mờ tối, lắng nghe tiếng của người đang gọi mình. Diệp

Dao có cảm giác, mình đang được ai đó ôm chặt, hơi ấm của người này vừa dễ chịu lại hết đổi thân thuộc....

.....

.....

An Thực cởi hết áo ra bao bọc lấy cô rồi ôm chặt lấy Diệp Dao bước ra ngoài trước sự ngỡ ngàng của mấy nhân viên kia. Hắn nhanh chóng đi vào xe, ra lệnh bật máy sưởi lên. Khi vừa nhìn thấy cô bị xích trong kho lạnh, tim hắn như ngừng đập, một cảm giác sợ hãi bao trùm lấy hắn. Khi chạm vào Diệp Dao, cô như một tảng băng lạnh buốt, hơi thở lại yếu ớt. An Thực siết chặt lấy cô, sẽ không sao. Cô nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì...

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần

www.dtv-ebook.com

31. Chương 30

Sau khi được cấp cứu, nhiệt độ cơ thể Diệp Dao dần trở lại bình thường, cũng may, cô không bị tổn hại quá nhiều. Nhưng dù sao, cũng bị nhốt trong kho lạnh khá lâu thêm vết thương trên trán nên sẽ dẫn đến hôn mê lâu, khi tỉnh dậy cơ thể sẽ khá yếu. An Thực ngồi bên giường, khẽ thở dài. Ổn rồi, tất cả mọi chuyện đã qua....

An Thực cầm điện thoại, bấm một dãy số, chờ một hồi chuông rồi cất tiếng "Cậu giúp tôi sửa sang lại căn nhà đó, lau dọn và sắp xếp lại tất cả. Làm càng nhanh càng tốt." Rồi cúp máy. Thanh âm nhẹ nhàng vang lên "Đợi em tỉnh dậy, anh sẽ đưa em đi."

.....

Cảnh sát nhận được tin bến cảng xảy ra chuyện lập tức đến, khám nghiệm hiện trường phát hiện rất nhiều thi thể, nguyên nhân chết là bị bắn, chém và một người bị nổ chết. Nhân viên của kho đông đã giữ kín chuyện một người bị nhốt ở kho lạnh vì nếu tin này lộ ra, việc làm ăn của họ sẽ gặp trở ngại. Cảnh sát cho rằng lại là một cuộc thanh trừng của xã hội đen nên đã đóng lại hồ sơ vụ án này.

Diệp Dao rốt cuộc cũng đã được minh oan, sở trường đã chuẩn bị một bài báo cáo để chuẩn bị họp báo và một bản phê duyệt mọi việc xảy ra suốt thời gian qua nhằm giúp Diệp Dao phục chức, bọn họ vẫn tiếp tục tìm cô. Dương Cảnh Kiệt biết nơi cô đang ở nhưng lại không thể gặp. Anh nghĩ, như vậy cũng tốt. So với anh, An Thực bảo vệ cô tốt hơn...

Diệp Dao hôn mê hai ngày liên tiếp, khi cô mở mắt, điều đầu tiên nhìn thấy là căn phòng màu trắng. Cửa sổ mở nên có gió nhẹ thổi vào, Diệp Dao đưa mắt nhìn xung quanh, thấy An Thực đang ngồi trên ghế cạnh giường đọc sách. Diệp Dao im lặng ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng của hắn, nước mắt nóng hổi đột nhiên chảy dài. Cô mấp máy môi thật khẽ "An Thực..."

Dù giọng nói cô rất nhỏ, nhưng cũng đủ để An Thực nghe được, hắn ngạc nhiên xoay người, đối diện với ánh mắt ướt đẫm của cô, vội lo lắng "Dao nhi, em sao vậy? Đau ở đâu sao? Đợi chút, anh gọi bác sĩ."

Diệp Dao vươn tay giữ hắn lại, lắc đầu "Không có, đột nhiên nước mắt chảy."

An Thực thở phào nhẹ nhõm, lau nước mắt giúp cô "Dao nhi, mọi chuyện kết thúc rồi."

"Ừm."

An Thực mỉm cười, hôn nhẹ lên trán cô, tất cả sóng gió đều đã qua, bọn họ, nên về nhà thôi. Sau khi bác sĩ kiểm tra lại giúp cô, An Thực gọi người đưa xe đến, cùng cô quay về nhà.

.....

"Đợi sau khi em khỏe hẳn, anh sẽ đưa em đến một nơi." An Thực cất tiếng.

Diệp Dao ngồi trên giường đọc sách, cô đáp "Em muốn gặp Cảnh Kiệt và mọi người. Em cũng muốn đến thăm Tiểu Liên."

Hắn hiểu, bây giờ cô đã rửa oan, có thể quay lại làm cảnh sát bất cứ lúc nào. Hắn khẽ cười "Ừm. Anh sẽ mời họ đến đây."

"Anh để họ vào Nguyệt?" Diệp Dao ngạc nhiên, bình thường An Thực không thích cũng không cho phép người lạ bước vào Nguyệt, sao bây giờ lại rộng lượng như vậy.

"Ừ, sức khỏe em chưa ổn định, ra ngoài không tốt. Sao vậy, em muốn đến sở cảnh sát sao?"

"Không có, chỉ thấy lạ thôi."

"Được rồi, em nghỉ đi. Anh ra ngoài một chút!"

"Ừm."

"An Thực!" Khi An Thực vừa quay lưng, Diệp Dao vội cất tiếng. Cô còn một điều chưa nói với hắn. An Thực quay đầu "Sao vậy?"

"Xin lỗi anh. Thật ra, chuyện của cha mẹ em, không liên quan đến anh. Là..."

"Anh biết!" Hắn biết chuyện này, nhưng cái chết của cha mẹ cô cũng có một phần lỗi của hắn. "Mọi chuyện đã qua rồi, em đừng để tâm." Hắn vươn tay xoa đầu cô rồi nhanh chóng ra ngoài. Diệp Dao đưa mắt nhìn cánh cửa khép lại. Nói được câu xin lỗi, trong lòng cô cũng nhẹ nhõm hơn.

Dương Cảnh Kiệt nhận được điện thoại của An Thực, nói Diệp Dao muốn gặp mọi người. Thật ra, khi nhận được cuộc gọi này anh cũng không có gì ngạc nhiên, chắc là cô đã biết được chuyện của Tâm Liên, cũng đến lúc nên nói rõ mọi chuyện.

Buổi chiều khi mọi việc xong xuôi, Lão Từ, Du Phong cùng Dương Cảnh Kiệt đi vào chiếc xe chờ sẵn ở ngoài. Tài xế là người của Nguyệt. Khi được thông báo cả Lão Từ và Du Phong đều rất ngạc nhiên và họ muốn biết, cô còn sống hơn nữa sống rất tốt vậy thì tại sao không quay về?

Con đường dẫn đến biệt thự quả thực rất khó nhớ, căn biệt thự thì rất to rộng, nơi đây có thể nói là đầy đủ tất cả các tiện nghi bên ngoài. Quản gia dẫn ba người vào sẵn, chỉ có Diệp Dao ngồi chờ. Trong nhà không còn ai, nước và bánh cũng bày sẵn trên bàn. Diệp Dao cất tiếng trước "Mọi người ngồi đi."

Lão Từ nhìn khuôn mặt xanh xao của Diệp Dao, hỏi "Cháu không sao chứ? Tâm Liên đã nói với chú về việc cháu bị bắt."

Tâm Liên khai nhận toàn bộ, còn nói cô đã bị người của Lâm Triết bắt nên đã khiến bọn họ một phen lo lắng, muốn huy động mọi người để tìm kiếm cô nhưng không thể nên đội của Lão Từ chỉ còn cách tự mình tìm kiếm. Diệp Dao mỉm cười "Cháu ổn rồi."

Du Phong tiếp lời "Chị Diệp, nếu mọi chuyện đã ổn rồi thì chị quay về sở đi. Sở trường đã chuẩn bị công văn để chị tiếp tục làm cảnh sát rồi."

Dương Cảnh Kiệt ngồi bên cạnh cậu lòng thầm mong cô sẽ gạt đầu vui mừng đồng ý, nhưng ở sâu trong lòng anh dường như đã biết rõ câu trả lời, mặc dù vậy vẫn muốn hỏi. Diệp Dao lắc đầu, tuy không muốn họ khó xử nhưng cô vẫn phải từ chối "Xin lỗi, hôm nay chị gọi mọi người tới cũng là chuyện này." Đoạn, cô quay sang Lão Từ "Chú Từ, cháu muốn...từ chức. Cháu không thể cùng mọi người kè vai sát cánh như xưa. Cháu chỉ muốn sống cuộc sống mà mình từng mong ước."

Dương Cảnh Kiệt trầm mặc, cuộc sống mà cô hằng mong ước? Có phải là cuộc sống có An Thực bên cạnh. Câu trả lời, hệt như anh dự đoán. Con người vốn dĩ cố chấp như vậy đấy, rõ ràng đã biết được câu trả lời nhưng vẫn muốn nghe chính miệng người ấy nói.

Bản tính của anh sao mãi không thay đổi, tuy anh không phải là người hiểu rõ cô nhất, nhưng những gì cô nghĩ anh lại dễ dàng biết được, ngày

trước như vậy, bây giờ cũng vậy. Câu trả lời vốn dĩ đã có sẵn, hà cớ gì anh lại tự rước khổ vào thân. Đáng lẽ, anh không nên trông chờ.

Lão Từ thăm thở dài, khi Dương Cảnh Kiệt nói cô muốn họ đến Nguyệt thông qua lời của An Thực, ông đủ biết mọi việc dự định của cô. Thì ra, ông đã đoán đúng, An Thực và Diệp Dao có một mối quan hệ rất mật thiết, chỉ là, việc công ra công, tư ra tư. Diệp Dao chưa bao giờ đi quá giới hạn để hợp tác với người trong hắc bang. Lão Từ miễn cưỡng gật đầu "Chú hiểu rồi, nhưng, cháu dự định sẽ đi đâu."

Diệp Dao mỉm cười "Cháu vẫn chưa quyết định với anh ấy. Chú Từ, Du Phong, Cảnh Kiệt, cảm ơn mọi người thời gian qua đã giúp đỡ cháu." Diệp Dao đứng dậy, chân thành cúi đầu cảm ơn những người đồng đội của mình suốt thời gian qua. Đối với cô, họ cũng giống như người thân, từng bước từng bước giúp cô trưởng thành. Khoảng thời gian, bên cạnh họ, đối với cô, đó sẽ là một hồi ức thanh xuân đẹp nhất...

Khi mọi người rời khỏi biệt thự, hoàng hôn cũng vừa lên, một cảnh tượng màu tím đỏ động lòng người, Diệp Dao đứng ngay ban công trong phòng mình nhìn ra phía xa, khi Du Phong và Lão Từ đi khỏi, cô có hỏi Dương Cảnh Kiệt về Tâm Liên, anh nói, Du Phong rất đau lòng vì chuyện ấy, cậu đã uống rất nhiều rượu, cũng suy nghĩ rất nhiều về Tâm Liên. Du Phong đã tâm sự với Dương Cảnh Kiệt rằng "Sao Tiểu Liên có thể như vậy, chẳng lẽ tình cảm của cô ấy đối với em cũng là giả. Anh, em phải làm sao đây?" Nếu khi ấy cô có mặt ở cạnh cậu, cô sẽ nói "Hãy làm theo lời trái tim của cậu."

Diệp Dao không biết là do trực giác hay vì lý do gì nhưng cô tin tình cảm mà Tâm Liên đối với Du Phong là chân thật, khi còn là cảnh sát, mỗi khi nhắc đến cậu, ánh mắt của Tâm Liên đều ngập tràn hạnh phúc và rục rờ. Có lẽ, là vì Tâm Liên không muốn Du Phong đau lòng vì mình nên mới nói những lời đó.

Diệp Dao cúi đầu, từ đằng sau, xuất hiện một vòng tay lớn, bao bọc lấy Diệp Dao. Cô dựa đầu vào lồng ngực ấm áp "Anh về rồi à?"

An Thực đặt cằm lên vai cô, trả lời bằng âm mũi. Cô nói tiếp "Ngày mai, em muốn đến gặp Tiểu Liên. Cảnh Kiệt đã sắp xếp cho em rồi."

"Ngày mai anh đưa em đi."

"Em có thể tự đi được."

"Một, anh đưa em đi. Hai, em ở nhà."

Diệp Dao nhíu mày, quay mặt nhìn hẳn. An Thực đứng đờ đẫn như không, không lẽ hẳn đang ghen với Dương Cảnh Kiệt? Diệp Dao mím môi, với tính khí của hẳn, cô không nên đôi co, đành miễn cưỡng gật đầu "Em biết rồi."

An Thực buông tay, lạnh lùng nói "Nếu em không thích thì không cần đồng ý." Sau đó quay lưng bỏ đi. Diệp Dao vội giữ lại "Này này, em có nói không thích đâu."

"Miễn cưỡng không hạnh phúc."

"Em...là em thật lòng thật dạ muốn được anh đưa đi." Diệp Dao nghiêng răng nói, trên đời này, quả thực có thể tồn tại loại người như hẳn? Có phải khi Thượng Đế tạo ra con người, đã nắn nham nhân cách không?

"Tốt." An Thực nhếch môi cười hài lòng.

--- ----

Sáng hôm sau, An Thực lái xe đưa Diệp Dao đến trại giam, Dương Cảnh Kiệt đứng bên ngoài chờ sẵn. An Thực liếc nhìn anh một cái, rồi quay sang nói với cô "Khi nào xong thì gọi đến đón. Nếu em để cậu ta đưa về thì anh sẽ xử em đấy."

Diệp Dao tháo dây oan, trừng mắt nhìn hẳn "Anh từ khi nào đã thích uy hiếp người khác như thế?"

Hắn mỉm cười "Từ khi còn trong bụng mẹ."

Diệp Dao đưa tay mở cửa, khẽ cười "Em tưởng anh sẽ vùng vẫy đòi đi vào chứ."

Ai đó liếc cô một cái thật dài rồi vòng xe rời đi. Diệp Dao cùng Dương Cảnh Kiệt đi vào bên trong. Hình như An Thực có chuyện cần làm, sáng sớm đã thấy ai đó gọi điện thoại cho hẳn. Tâm Liên được đưa ra. Diệp Dao bình tĩnh đối diện với cô. "Em khỏe chứ?"

"Các người đến đây làm gì?"

"Về chuyện đó. Chị không trách em. Tiểu Liên, ai cũng từng phạm phải sai lầm trong đời. Đối với chị, em vẫn là người chị em tốt." Diệp Dao chưa từng trách Tâm Liên, cô chỉ thắc mắc lí do vì sao. Đối với cô, Tâm Liên vẫn là một đồng đội, dù cho cô ấy có nghĩ về cô như thế nào.

Tâm Liên cười mĩa mai "Chị đến đây để nói mấy lời ghê tởm này sao?"

Dương Cảnh Kiệt nhú mày "Tâm Liên, Tiểu Dao có ý tốt đến thăm em. Sao em lại..."

"Không sao." Diệp Dao níu tay Dương Cảnh Kiệt. Cô đến đây mục đích cũng chỉ là từ biệt Tâm Liên. Cô đã quyết định sẽ cùng An Thực rời khỏi nơi đây. "Chị đến đây là để tạm biệt em. Sắp tới chị sẽ không ở đây, nên không thể thường xuyên đến thăm em. Tiểu Liên, đây là lời cuối cùng chị muốn gửi đến em. Du Phong là một chàng trai tốt. Nếu như em muốn bắt đầu lại cùng cậu ấy, thì hãy cố gắng cải tạo. Đời người, thật ra chỉ gói gọn trong năm chữ "trân trọng người trước mặt." "

Tâm Liên im lặng, nụ cười chua xót dâng lên "Tôi... Du Phong? Sao các người đều như vậy? Rõ ràng là tôi đã sai, sao lại dễ dàng tha thứ như thế? Cả Du Phong, sao lại ngốc nghếch như vậy? Tôi... không xứng đáng với tình cảm của các người..."

Dương Cảnh Kiệt thở dài "Xứng đáng hay không không quan trọng, quan trọng là em biết nắm giữ." Tâm Liên cũng chỉ vì lầm đường lạc lối, bị Lâm Triết dụ dỗ.

Tâm Liên gục đầu xuống bàn, khóc nức nở. Ngày hôm qua, Du Phong đã đến gặp cô, cậu nói, cậu đã suy nghĩ rất nhiều và cũng đã quyết định. Cậu nói "Anh sẽ chờ em, dù có bao lâu anh vẫn sẽ chờ. Khi đó, chúng ta sẽ làm lại từ đầu, cùng nhau. Có được không?"

Chẳng phải cô đã nói cậu đừng hi vọng nữa sao? Trên đời này, sao lại có kẻ ngốc như Du Phong? Tâm Liên nức nở nói "Xin lỗi, chị Diệp, Du Phong, anh Kiệt, chú Từ... xin lỗi... thật sự xin lỗi mọi người."

Diệp Dao mỉm cười, nắm lấy tay cô, vỗ nhẹ. Trong phòng chờ im lặng chỉ còn nghe thấy tiếng khóc hối hận của Tâm Liên....

....

Nói chuyện thêm một lúc, Diệp Dao đứng dậy rời đi. Cùng Dương Cảnh Kiệt đi dọc hành lang, anh nói "Bao giờ em đi?"

Diệp Dao đáp "Em cũng không biết, khi nào An Thực sắp xếp xong việc của mình rồi mới quyết định."

"Anh ta chấp nhận từ bỏ tất cả vì em?"

"Ừm. Em và anh ấy đã trải qua rất nhiều chuyện, bây giờ chỉ mong có một cuộc sống bình yên thôi." Diệp Dao quay sang nhìn Dương Cảnh Kiệt "Cảnh Kiệt, thời gian qua, cảm ơn anh đã chiếu cố em."

Anh mỉm cười chua xót, An Thực có thể vì cô từ bỏ mọi thứ, anh cũng có thể, nhưng mà, người cô chọn vẫn luôn là An Thực. Cuối cùng cô cũng sắp rời đi, anh vẫn muốn cô biết được tình cảm của mình, dù có bị từ chối nhưng anh cũng đã cho cô biết. "Tiểu Dao."

Diệp Dao nhưng lại, đưa mắt nhìn anh. Dương Cảnh Kiệt mỉm cười dịu dàng nói "Thật ra, từ trước đến giờ anh đã muốn nói những lời này với em, cho dù, người em chọn là anh ta, Tiểu Dao, anh yêu em. Chúc em hạnh phúc."

Diệp Dao lặng thinh, cô nên làm thế nào? Tình cảm của anh cô vốn không thể đón nhận, hơn nữa, thì ra, từ rất lâu, cô đã vô tình làm tổn thương anh... Nhìn khuôn mặt ngây ngốc của cô, Dương Cảnh Kiệt bật cười, vươn tay xoa đầu Diệp Dao "Em sao vậy? Không làm người yêu, nhưng đối với anh, em vẫn có thể làm em gái."

Diệp Dao mỉm cười "Cảnh Kiệt, anh là một người đàn ông rất tốt, mọi người cô gái trên đời đều mong sẽ lấy được người như anh. Sau này, chắc chắn sẽ có người yêu anh thật lòng."

"Ừ... Nhớ giữ gìn sức khỏe."

Diệp Dao đi ra ngoài, đã thấy An Thực đứng dựa vào đầu xe hút thuốc, ánh mắt hướng về phía trước, Diệp Dao tạm biệt Dương Cảnh Kiệt rồi đi bên cạnh hẳn. An Thực dập tắt điếu thuốc, mở cửa xe cho cô.

Dương Cảnh Kiệt đứng trước cổng trại giam, hai tay đút vào túi quần. Nhìn theo chiếc xe màu đen rời đi. Vừa quay đi vừa nói thầm "Em nói, anh là người đàn ông tốt, mọi người cô gái trên đời đều mong sẽ lấy được người như anh, nhưng, người đó lại không phải là em..."

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

32. Chương 31

Nhận ra đây không phải đường về nhà, Diệp Dao quay sang hỏi "An Thực, chúng ta đi đâu vậy?"

An Thực hướng mắt về phía trước, tay xoay vô lăng "Anh đưa em đến một nơi." Diệp Dao không hỏi thêm, yên lặng chờ đợi.

Thật ra An Thực đã đến gặp Lăng Nghị và Phong Duật Nam để bàn chuyện. Hắn dự định sẽ đưa cô đi trong hôm nay, biệt thự của Nguyệt đã bàn giao lại cho quản gia, còn mấy đàn em thì sẽ đưa cho Lăng Nghị và Phong Duật Nam sắp xếp, cứ lan truyền rằng, An Thực và Lâm Triết đấu với nhau, Lâm Triết thì chết còn An Thực bị thương nặng nên đã chết. Anh em trong Nguyệt người nào muốn đi thì cứ cầm lấy số tiền mà họ đã làm được trong suốt thời gian qua đi đến một nơi nào đó để sinh sống, còn ai muốn ở lại thì cứ ở lại.

An Thực chạy một lúc rất xa, Diệp Dao mới nhận ra nơi này, tuy bây giờ đã đổi khác đôi chút, nhưng trong ký ức của cô nơi đây vẫn là nơi đẹp nhất. Vừa thanh bình, yên ả lại hết sức thơ mộng. Tây Đường, đây chính là thị trấn Tây Đường, tỉnh Chiết Giang, nơi cô sinh ra.... Diệp Dao hướng mắt nhìn ra phía ngoài khi An Thực rẽ vào lối mòn dẫn đến nhà của cô, khung cảnh nhộn nhịp những người đi làm về khi xế chiều khiến cô nhớ đến gia đình mình ngày trước.

Cứ đến năm giờ, ba cô sẽ đi làm về, sau đó ông sẽ ghé sang trường đón cô về nhà. Hai người thường mua kem que trước trường, ăn hết mới về

nhà vì sợ mẹ mắng. Diệp Dao khẽ cười khi thấy trường tiểu học, bao năm rồi, tấm bảng khắc tên trường cũng bám rêu, bờ tường cũng đã xuất hiện một vài vết nứt nhỏ và hàng rêu xanh.

Cô quay sang nhìn An Thực "Sao lại đưa em về đây?"

"Chẳng phải em muốn về quê sao?"

"Nhưng không ngờ anh lại đưa em về đây sớm như vậy." Nhà của cô không nằm trong trấn mà là kế bên trấn, trong một con xóm nhỏ. Nhưng chỉ cách vài bước chân để vào trấn.

An Thực dừng xe ở ngoài cổng, hấn đưa mắt nhìn Diệp Dao "Chẳng phải em đã làm xong hết chuyện cần làm. Anh cũng đã lo xong chuyện bên Nguyệt. Nhưng nếu em không thích, hôm nay chỉ cần đến xem cũng được."

Diệp Dao lắc đầu, đúng là cô đã giải quyết tất cả việc mà mình muốn làm. Cô chỉ muốn thật nhanh chóng cùng An Thực về đây. "Em thích lắm."

An Thực mở cửa nắm tay cô bước vào "Vậy thì tốt. Anh cũng đã cho người chuyển hết đồ đã đến đây rồi."

"Vậy mà anh nói với em là đến xem cũng được?"

"Anh chỉ nói thế thôi. Còn sự thật thì, dù em không muốn cũng chỉ còn cách ở lại đây."

Diệp Dao nhú mày, đây có được gọi là ép người quá đáng không? Nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô, An Thực vươn tay nhéo nhẹ bên má Diệp Dao, cất tiếng "Anh đã cho người tu sửa lại, em có chỗ nào không thích anh sẽ gọi người đến sửa."

An Thực đã cho người tu sửa lại tất cả những chỗ hư hỏng, cũ nát. Vì rất lâu rồi không có người ở nên bám rất nhiều bụi. Người của An Thực

phải làm việc luân phiên để có thể nhanh chóng hoàn thành. Mái ngói được thay bằng loại ngói cao cấp nhìn rất đẹp. Sân trái, nơi mẹ cô dùng để trồng rau xanh và nuôi gà cũng được sửa sang lại, lắp một chuồng gà mới, bên trong còn có một con gà mái và trắng với bộ lông trắng ngần, mịn và mượt. Bên sân trái, An Thực cho người đặt một bộ bàn ghế màu trắng dưới cây hồng to mà ngày xưa ba mẹ cô đã trồng. Không ngờ, cái cây đó vẫn còn, chắc là nhờ mưa và ánh nắng tự nhiên nên nó mới trưởng thành cao lớn như thế. Bên cạnh còn thêm một cái xích đu bằng sắt được sơn trắng, bên trên ghế có đặt hai cái gối nhỏ.

Diệp Dao rất thích có một ngôi nhà có sân, có cây, có một bàn trà nhỏ. Không cần sân to, chỉ cần có nơi để cô ngồi thư giãn, đọc sách, ngắm bầu trời là được. Cô mỉm cười nhìn An Thực "Đẹp lắm."

Hắn đưa cô vào trong nhà, bàn ghế vẫn được giữ nguyên vị trí như cũ chỉ có điều là được thay mới hơn. Tuy không nhớ rõ lắm, nhưng trong phòng khách, có một cái lò sưởi nhỏ, mỗi khi đông đến, gia đình cô sẽ ngồi trước lò sưởi, xem ti vi và trò chuyện. "Em rất thích. Không cần sửa thêm gì nữa đâu."

"Vậy thì tốt, một lát nữa sẽ có người đưa quần áo đến." An Thực kéo cô ngồi xuống ghế sofa màu kem êm ái "Trong trấn, anh cũng đã thuê một cửa tiệm nhỏ, đủ để mở một cửa tiệm hoa, khi nào xong chuyện, chúng ta sẽ bắt đầu khai trương."

"Anh đã sắp xếp chu đáo hết rồi sao? Đúng là khiến em đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác." Diệp Dao ngược mặt nhìn anh, đã chuẩn bị mọi thứ vì cô, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, thật không hổ danh là An Thực.

"Nhưng mà, cũng tiếc thật, cây đào lâu năm ở biệt thự sau này, sẽ không nhìn thấy nữa." Diệp Dao từ nhỏ đã rất thích cái cây đào đó, bây giờ rời đi có chút tiếc nuối.

An Thực vỗ nhẹ đầu cô, cất tiếng "Vì nó đã lâu năm rồi, không thể di chuyển được. Nhưng anh đã trồng một cây khác gần vườn rau, sau này, nó cũng sẽ cao lớn thôi."

"Thật à?"

"Ừ." Hấn biết Diệp Dao thích ngồi dưới gốc cây đào đọc sách uống trà, nên đã trồng một cây đào con ở đây. Đợi khi nó lớn, mỗi năm xuân đến sẽ lại được ngắm hoa đào rơi.

Khi người đưa đồ đến, Diệp Dao cùng An Thực đem vào trong nhà, những bộ đồ cũ thì bỏ vào máy giặt, giặt lại một lượt. Sau đó, hấn và cô cùng phơi đồ ở ngoài sân. Diệp Dao còn phải lau nhà, dù sao, để một ngày không ai đến lau dọn vẫn tốt hơn. An Thực thì giúp cô lau mấy cái cửa sổ, vừa làm hấn vừa làm bầm bát mãi. Rõ ràng người làm đã dọn rồi, cô còn ở không bắt hấn dọn lại.

Làm việc cả buổi Diệp Dao mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa thở hồng hộc, quạt trần quay vù vù trên đầu khiến cho cô cảm thấy mát được một chút. An Thực cầm hai cốc nước lạnh đặt trên bàn, cô với tay uống một hơi. "Ha... lâu rồi mới vận động nhiều như vậy."

An Thực ngồi xuống bên cạnh Diệp Dao, nhìn cô lấy khăn lau sạch mồ hôi trên mặt, đột nhiên nói "Dao nhi, chúng ta đi đăng ký kết hôn đi." Cô ở cạnh hấn đã lâu, vẫn nên cho cô một chức vị thật sự.

Đăng ký kết hôn? Bốn chữ này, sau khi nghe xong, Diệp Dao trở nên thất thần "Anh... đăng ký kết hôn? Anh đang cầu hôn em sao? Trong hoàn cảnh này?" Diệp Dao nhíu mày, tuy cô là con người sống rất thực tế nhưng mà, chuyện cưới gả, cầu hôn này nọ cũng phải đành hoàng một chút. Sao lại trong hoàn cảnh bốc mùi này?

An Thực mặt vẫn bình tĩnh, nói "Đằng nào cũng đã là người của anh, gả cho anh hoặc suốt đời dây dưa mờ ám, tùy em chọn."

Diệp Dao trợn tròn mắt, đây là thể loại gì. Câu cửa miệng của An Thực, chính là cho người khác hai sự lựa chọn nhưng chọn cái nào cũng chết! Cô lớn giọng "Không gả, anh làm gì được em."

An Thực gật đầu, nhẹ nhàng nói "Em biết không, giấy đăng ký kết hôn thật ra cũng đơn giản. Anh chỉ cần một ngón trỏ của em để lặn tay thôi."

Diệp Dao đột nhiên lạnh sống lưng, một lượt da gà nổi lên. "Anh... đang uy hiếp em sao?"

"Không hề."

Diệp Dao thầm thở dài, được thôi. Ký thì ký. Dù sao cô cũng không cần tổ chức lễ cưới linh đình làm gì. Chỉ cần mời một vài người quen đến chung vui là được. Diệp Dao liếc một cái "Đăng ký thì đăng ký. Em đi tắm đây." Sau đó đứng dậy bỏ vào phòng tắm.

An Thực lắc đầu cười, tính khí nóng nảy như vậy. Hắn dọn hai cốc nước trên bàn và cái tạp dề của cô vào trong bếp. Đột nhiên nhớ tới một việc liền xông thẳng vào phòng tắm. Diệp Dao vừa cởi áo xong, hốt hoảng che lại "Đồ biến thái, anh, anh vào đây làm gì?"

Mặt không đỏ, miệng không ấp úng, hắn nói hết sức bình thản như không có chuyện gì xảy ra "Anh định đưa cho em một thứ."

"Cút ra ngoài!" Diệp Dao đẩy hắn ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

An Thực đứng như trời trồng, nói lớn "Đâu phải lần đầu em khóa thân trước mặt anh. Ngại làm gì?"

"Câm miệng!"

Hắn sâu kín thở dài. Cầm hộp nhưng đỏ trong túi quần ra xem, lúc này quên mất, định tặng cô chiếc nhẫn không ngờ lại bị đuổi ra ngoài...

Người đàn ông này, thật chẳng có chút lãng mạn gì cả...

....

An Thực cùng Diệp Dao ăn cơm tối ở thị trấn xong đi dạo một chút rồi mới về nhà. Cô trèo lên giường nằm nghỉ ngơi, xoay đầu nhìn An Thực đứng treo áo khoác "An Thực, lấy giúp em cốc nước."

An Thực liếc nhìn Diệp Dao "Em đang sai anh à?"

"Đâu có, em đang nhờ anh đấy chứ." Diệp Dao mỉm cười. Hắn đi xuống bếp lấy một ly nước lên đưa cho cô. Diệp Dao ngồi dậy uống hết ly nước, hắn ngồi bên cạnh cầm mấy tay cô "Có thứ này anh muốn đưa em."

Diệp Dao tò mò, khi thấy An Thực mở hộp nhưng đổ ra, cầm chiếc dẫn đặt vào ngón áp út khiến cô thật sự ngạc nhiên "Đây là..."

An Thực nói giọng trầm ổn "Anh định đưa em lúc chiều nhưng quên mất."

"Lúc chiều?" Diệp Dao lục lại ký ức "Là lúc anh chạy vào phòng tắm."

"Đúng."

Diệp Dao hết nói nổi, có ai trao nhẫn trong phòng tắm đâu chứ, thật không lãng mạn gì cả. Cô đang định lên tiếng thì đột nhiên An Thực choàng qua người cô, vẻ mặt nguy hiểm "Nhẫn đã trao rồi, chưng ta có nên tận hưởng tân hôn trước không?"

Diệp Dao lùi lại, lắc đầu "Vẫn là nên để sau khi đăng ký."

"Trước sau gì cũng làm, chi bằng làm trước, đăng ký xong thì làm lại cũng không sao." Vừa nói An Thực càng tiến sát người Diệp Dao. Cho đến

khi hai chóp mũi chạm nhau, khuôn mặt Diệp Dao lập tức đỏ ửng, không kịp tránh nụ hôn nồng nàn của hắn.

An Thực giữ chặt tay và eo của Diệp Dao, đè cô xuống giường...

Bữa tiệc cưới của An Thực và Diệp Dao hết sức đơn giản, chỉ là mời Tổ Nghi, Phong Duật Nam, Lăng Nghị, A Đông và Trác Sâm đến ăn một bữa cơm chúc mừng. Trước đó, Diệp Dao cùng An Thực đã đi chụp hình cưới, tạo thành một quyển album nhỏ, chọn một tấm đẹp nhất lồng khung bằng mạ vàng rất lớn treo trong phòng ngủ...

An Thực cũng đã nói cho cô biết chuyện hắn truyền ra ngoài rằng mình đã mất tích sau lần thanh trừng với Lâm Triết. Bang Nguyệt giờ không còn nữa, biệt thự sẽ do lão quản gia già quản lý. Người trong hắc bang, có kẻ không tin rằng An Thực lại dễ dàng chết như vậy, nhưng bang Nguyệt cũng đã giải tỏa, họ muốn tìm kiếm thông tin sự thật cũng chẳng có ích gì. Sau khi An Thực, Phong Duật Nam và Lăng Nghị biến mất khỏi Thượng Hải trong ngoài giới có kẻ vui mừng có kẻ thấy tiếc.

Phong Duật Nam và Tổ Nghi sau đó đã cùng nhau đi du lịch vòng quanh thế giới, cô nói muốn tìm hiểu về nhiều loại thời trang trên thế giới, sau khi tích lũy đủ, cô sẽ quay về Trung Quốc để mở một cửa tiệm thiết kế thời trang nho nhỏ, sinh con đẻ cái, sống an nhàn qua ngày. Còn Lăng Nghị nghe nói, anh cũng chu du khắp nơi, trước khi đi còn nói đùa là sẵn dịp đi kiếm vợ. Bọn họ hẹn nhau, một ngày nào đó sẽ gặp lại tại Chiết Giang.

A Đông và Trác Sâm vốn được Nam Cung Tử Đằng nhận vào công ty làm việc. Bọn họ không có học vấn đầy đủ nên làm bảo vệ, nhưng công việc này thật quá nhàm chán lại ngày ngày nhìn mấy loại người "đi ngược mặt lên trời" càng thêm khó chịu. Vậy là An Thực nể tình cũ, một phần cũng do Diệp Dao đề nghị, đưa họ về tiệm hoa làm nhân viên giao hàng, gói hoa. Lúc đầu bọn họ cũng rất chán nản, vì công việc này đòi hỏi sự tỉ

mỉ khéo léo, đàn ông như bọn họ tay cầm dao, tay cầm súng bao năm sao có thể làm được. Nhưng An Thực đã cất tiếng ra lệnh bắt buộc hai người phải nghe theo. Dần dần cũng quen việc. Hấn đã mua ngôi nhà này để cho hai người bọn họ ở đó sẵn tiện trong coi cửa hàng. Diệp Dao có khi còn mời họ về ăn cơm chung.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã hơn một năm. Lăng Nghị đã có vợ, Phong Duật Nam và Tố Nghi mở một cửa tiệm may nhỏ. Tiệm hoa của vợ chồng An Thực đã trở nên nổi tiếng ở trấn Tây Đường. Cuộc sống của hai người ngày ngày an nhàn, bình lặng. Mỗi sáng, An Thực nắm tay Diệp Dao đi ra tiệm hoa, buổi chiều nắm tay cô về nhà nghỉ ngơi. Mỗi khi cao hứng, hai người sẽ ngồi trước hiên, uống trà nóng, ngắm trời đầy sao. Trong nhà, ngoài đàn gà mỗi sáng kêu om sòm ra còn có cả tiếng nói cười của trẻ con....

- Hoàn chính văn.

NĂM THÁNG VÔ ĐỊNH: GẶP EM NGÀY XUÂN PHÂN

Dư Lạc Thuần
www.dtv-ebook.com

33. Chương 32: Ngoại Truyện 1: Khi Diệp Dao Còn Nhỏ

Khi Diệp Dao còn nhỏ, được An Thực lấy họ mình đặt cho cô, gọi là An Dao. Đối với cô, An Thực vừa là ân nhân vừa là người thân, nên cô rất quý mến hẳn.

Có lần Lăng Nghị hỏi “An Thực, cậu cảm thấy cô bé này thế nào?”

Hắn điềm nhiên đáp “Dễ nuôi!”

Lăng Nghị lại hỏi “Nghe nói hai người rất ít nói chuyện?”

An Thực lờm anh một cái “Chuyện nhà tôi cậu quan tâm làm gì?”

“À...chuyện-nhà-cậu? Được được, người ngoài như tôi không nên tìm hiểu nội tình sâu bên trong.” Lăng Nghị lại giở giọng gian tà ra.

Thật ra, đa phần, hẳn và cô rất ít khi gặp mặt trong nhà, nhưng chỉ cần hẳn ở nhà cả ngày, An Dao sẽ liên tục làm phiền, nói rất nhiều. Những ngày đầu hẳn cảm thấy rất phiền phức nhưng dần dần cũng thấy quen.

Buổi sáng trước khi đi học, cô cùng An Thực dùng buổi sáng “Chú à, sắp tới ngày họp phụ huynh.”

Khi An Thực đăng ký nhập học tiểu học cho An Dao, đã dùng thân phận người giám hộ duy nhất. Thấy An Thực trầm ngâm không trả lời, cô

hiếu chuyện nói tiếp “Nếu chú không muốn đi cũng không sao đâu. Cháu sẽ nhờ chị Tố Nghi.”

“Nếu lúc ấy chú rảnh, chú sẽ đi.” An Thực vừa cắt miếng thịt trong đĩa vừa cất tiếng. Hấn vốn không thích tham gia mấy cái trò rắc rối ở trường học như họp phụ huynh, hội thao, hội cha mẹ học sinh... nên mỗi lần có chuyện đều là Tố Nghi đi thay.

An Dao gật gù, cô cũng không mấy hi vọng rằng hấn sẽ đi. Bởi vì, lời An Thực nói đôi khi chỉ là tùy tiện buông ra chứ thật sự chẳng quan tâm. Ngày họp cha mẹ hội học sinh đầu năm, bắt buộc cha mẹ hoặc người giám phải đi để bàn về vài vấn đề trong trường, An Dao có đem thư mời về, hấn cũng nói câu y chang như vậy nhưng rốt cuộc lại không đi.

Ăn sáng xong, vệ sĩ lái xe đưa An Dao đi học. Hấn chọn cho cô trường học tốt nhất, trường tư bao gồm từ cấp 1 đến tận cấp 3, từ học tập đến sinh hoạt ngoại khóa đều rất tốt và cực kỳ an toàn. Khi Diệp Dao đi học, An Thực đi sang bang Nguyệt bàn công việc về số hàng chuẩn bị vận chuyển. Ngôi biệt thự lại trở nên im ắng.

Từ khi An Dao đến đây sống, chưa từng gây phiền phức cho hấn, cho đến một ngày “An ca, tiểu thư... đã đánh nhau trong trường.”

An Thực đang đọc sổ ghi chép, cất tiếng “Thắng hay thua?”

“Thưa, thắng ạ.”

“Vậy thì không cần lo.”

“Nhưng mà, nghe nói, giáo viên chủ nhiệm muốn gặp người giám hộ. Hơn nữa, mẹ của cô bé đã đánh nhau với tiểu thư đang gây khó dễ.”

Mày đẹp khê nhíu lại, An Thực đóng quyển sổ lại, đứng dậy nói “Chuẩn bị xe.”

Lăng Nghị cất tiếng “Có chuyện vui xem rồi, này, cậu có muốn đi xem không?”

Phong Duật Nam đáp “Anh có cần nhiều chuyện thế không?”

“Cậu không biết gì cả, nếu là thường ngày, cậu ta sẽ nhờ Tố Nghi, nhưng hôm nay lại đích thân đi, thì không phải chuyện lạ sao?”

“Nói cũng phải... đi thôi.” Phong Duật Nam và Lăng Nghị cùng đi ra xe, bọn họ muốn tận mắt chứng kiến, cái tên mặt lạnh kia sẽ làm gì khi tiểu bảo bối của hắn bị người khác ức hiếp. Trăm năm mới có một lần, nhất định phải nắm bắt cơ hội.

.....

Cô giáo Trương ngồi trên ghế, đưa mắt nhìn khuôn mặt khả ái của An Dao, chán nản thở dài “Tiểu Dao, sao con lại đánh bạn?”

An Dao ngược mặt, bình tĩnh nói “Là cậu ta gây sự trước.”

“Gì chứ, này, mày mới là người gây sự với con gái tao đấy. Đúng là cái đứa vô học.” Mẹ của đứa trẻ tên là Lâm Tiểu Bình lớn tiếng nói.

Cô giáo Trương vội ngăn lại “Mẹ của Tiểu Bình, chị không thể lớn tiếng thô lỗ với một đứa trẻ như thế.”

“Đứa trẻ? Nhìn cái vẻ mặt phách lối của nó xem, nhìn là biết côn đồ rồi. Còn dám đánh con gái tôi, tốt nhất là nên đuổi học nó đi.”

“Chị à...”

“Là con gái của cô gây sự trước, nếu không phải cậu ta mắng con thì con cũng không đánh cậu ta.” An Dao bất mãn nói.

“Gì hả, cái con bé này, mày...”

“Bà có tư cách mắng Dao nhi nhà tôi?” Một giọng nói trầm ổn phát ra từ ngoài cửa, khiến mọi người trong phòng đều đưa mắt nhìn. Cả An Dao cũng ngạc nhiên không kém.

An Thực chậm rãi bước vào, kéo An Dao về phía mình, nói “Dao nhi, cô bé đó đã làm gì con?”

An Dao đang sợ rằng hẳn sẽ nổi giận vì cô đã gây phiền phức cho hẳn, nên không dám nhìn thẳng, cúi đầu nói “Cậu ta nói, con là đứa không cha không mẹ, không được dạy dỗ đàng hoàng. Còn đi nói với cả lớp trên chọc con.”

An Thực xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói “Dao nhi, con không sai... để chú đòi lại công bằng cho con.” Dám sỉ nhục bảo bối của hẳn, còn lớn tiếng, hẳn không thể bỏ qua dễ dàng như vậy.

Sau đó liền quay sang hướng Lâm Tiểu Bình, ánh mắt sắc lạnh khiến người ta cảm giác như đang đứng trong hầm băng sâu hun hút. “Bà có muốn con gái mình cũng bị người khác gọi là đứa không cha không mẹ không? Hay, để tôi giúp nó được nghe bốn từ đó nhé.”

Cả phòng giáo viên và mẹ con của Lâm Tiểu Bình im bật, bị ánh mắt của An Thực dọa cho sợ đến mặt mũi tái xanh, trong lòng thầm nghĩ, nghe ngữ điệu của hẳn ta chắc chắn không nói đùa, người này rốt cuộc có lai lịch như thế nào? An Thực tiếp tục nói “Từ trước đến nay, tôi chưa từng nói đùa. Sao, có muốn thử không?”

Giáo viên chủ nhiệm thấy không ổn, rút hết cam đảm để lên tiếng “Anh... Anh An, việc này chỉ là hiểu lầm thôi. Mong anh bỏ qua vì...”

“Hiểu lầm?” An Thực cắt ngang “Một đứa trẻ chỉ mới mười tuổi đã bị bạn cùng lớp bắt nạt, còn bị bà ta mắng chửi, giáo viên như cô thì ngồi im. Cô nghĩ tôi sẽ bỏ qua sao?”

“Chuyện này...”

“Chú à, đừng làm to chuyện. Không sao đâu, chỉ cần... “ An Dao níu tay An Thực, cô không muốn làm to chuyện, nếu không, sau này bạn học sẽ dè chừng cô, An Dao nhất định sẽ không còn một người bạn nào cả. Nhưng, Lâm Tiểu Bình còn dám xé tranh của cô, làm gãy hộp màu An Thực mua lần trước, chuyện này, cô không thể bỏ qua. An Dao ngược mắt nhìn Lâm Tiểu Bình “Chỉ cần cậu ta xin lỗi con là được.”

“Gì chứ, con bé kia...” Mẹ của Lâm Tiểu Bình cao giọng, đúng là một đứa hồn xược. Ngang nhiên bắt con bà xin lỗi?

An Thực nhíu mày, liếc một cái, khiến bà ta liền im bật. Vội quay mặt đi nơi khác. Hắn nói “Con bà và bà làm sai, còn không biết xin lỗi?”

Lâm Tiểu Bình mím môi, bước đến trước mặt An Dao “Tiểu Dao, xin lỗi cậu. Là tớ không đúng, ngày mai, tớ sẽ đền cho cậu hộp màu mới.”

An Dao gật đầu “Được rồi, tớ bỏ qua cho cậu.” Làm người nên rộng lượng một chút, ba mẹ cô trước kia đã dạy như thế, người khác có làm sai thì chỉ cần xin lỗi, nếu là chuyện nhỏ có thể bỏ qua thì nên bỏ qua, cho họ một cơ hội sửa sai. Sau đó ngược mắt nhìn An Thực “Chú à, không được truy cứu nữa đây.”

An Thực thầm thở dài, để lại một cái nhìn đầy chán ghét dành cho người ở trong phòng rồi vươn tay bế An Dao đi ra ngoài. An Dao vội nói “Đi đâu vậy?”

“Hôm nay cho con tan học trước.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng gì cả.”

An Thực bước nhanh ra khỏi phòng giáo viên, không khí căng thẳng bên trong cũng biến mất, bọn họ liền thở phào nhẹ nhõm. Gia thế của An Dao, quả thật không bình thường, cái người kia, có phải là xã hội đen không? Khuôn mặt đầy hắc khí và hung dữ, lúc này, bọn họ còn thấy có hai người áo đen đứng ngoài chờ đợi...

An Dao được An Thực bế trên tay, cũng không đòi xuống, vì cô rất thích được hãnh bệ như vậy, cô chột cất tiếng hỏi “Chú không trách con sao?”

“Trách chuyện gì?”

“Vì đã gây phiền phức.”

“Đây không phải lỗi của con. Con đấy, sao lại rộng lượng với kẻ đã đánh mình như vậy.” Nếu không phải vì An Dao lên tiếng, hãnh sớm đã bắt bọn họ trả đủ. “Con bé đó, làm hư gì của con sao?”

An Dao trả lời “ Cậu ấy làm gãy hộp màu chú mua lần trước, nhưng mà làm người cũng không nên hẹp hòi như vậy.”

“Dám nói chú hẹp hòi?” Hãnh khẽ trừng mắt một cái.

“Không có, chú An Thực không hẹp hòi, chỉ là không rộng lượng thôi.” An Dao không những không sợ mà còn bật cười.

Lăng Nghị đi phía sau, cất tiếng “Trên đời này, quả nhiên chỉ có cô bé đó mới dám nói hãnh như vậy?”

Phong Duật Nam đi bên cạnh gạt đầu tán thành “Đúng vậy, dám nói anh ấy hẹp hòi? Nhưng mà...nói vậy cũng không sai.” Anh cười tươi. Người có thể khiến An Thực lo lắng, nhanh chóng chạy đến đây như thế chỉ có An Dao. Hơn nữa, bình thường hãnh vốn là kiểu người không ưa những kẻ bắt nạt hay xem thường tiểu bảo bối nhà hãnh, nếu có kẻ nào dám

làm cô tổn thương, chắc chắn sẽ khó sống, nhưng mà lần này lại dễ dàng tha cho hai mẹ con họ Lâm, chỉ vì một lời của An Dao.

2.

Có một lần, An Dao học nấu ăn nên đã nhận đầu bếp Thẩm làm thầy. Khi đó, An Dao chỉ mới mười hai tuổi. Cô rất siêng năng chịu học hỏi, còn nói khi nào làm được sẽ nấu cho An Thực ăn thử. Cuối cùng ngày đó cũng tới, An Dao hưng phấn nấu một bàn đầy cùng An Thực thưởng thức. Hắn gặp một miếng thịt nếm thử, mà đẹp khẽ nhú mà, An Dao vui vẻ hỏi “Có ngon không?”

An Thực gật đầu “Ngon lắm.”

“Thật sao?”

“Ừm.” Cố gắng nuốt miếng thịt xuống bụng, An Thực cảm thấy mình vừa nhai một thứ không thể gọi là thức ăn. Nhưng, đây là lần đầu An Dao nấu ăn, hắn không thể để cô buồn. Chi bằng, gọi thêm vài kẻ đến giúp hắn ăn hết cái thứ kinh khủng này. “Phải rồi, chúng ta nên gọi mọi người đến ăn cùng.”

“A...cũng được.” An Dao đồng ý, ngồi đợi mọi người đến. Chỉ vài phút sau, Lăng Nghị, Phong Duật Nam, Tố Nghi cả Trác Sâm và A Đông xuất hiện với vẻ mặt hết sức vui vẻ và tò mò. Nhưng đâu ai biết được, chỉ vì An Thực không muốn bản thân bị trúng thực một mình nên mới kéo bọn họ chết chung...

Bọn họ còn đang thắc mắc, vì sao hôm nay An lão đại lại rộng lượng gọi bọn họ đến ăn cơm, thì ra là vì muốn khoe khoang tiểu bảo bối của hắn đã biết nấu cơm. An Thực hỏi thúc “Mau ăn đi, tài nấu ăn của Dao nhi không ai sánh bằng đâu. Các người nhất định phải ăn hết đấy.”

Năm người họ liền cầm đũa gấp thức ăn, vừa nếm thử món đầu tiên, đũa trên tay Lăng Nghị lập tức rơi xuống bàn. Mặt của những người còn lại thì cứng đờ. An Dao ngạc nhiên hỏi “Sao vậy?”

An Thực trầm giọng “Do ngon quá thôi. Đúng chứ?” Hắn đưa ánh mắt đe dọa mọi người.

A Đông cười trừ, tim đập thành thịch không phải vì sợ, mà vì cái thứ trong miệng quá khó nuốt, nhả ra không được, nuốt càng không thể “Không... không phải. Rất ngon.”

An Dao mỉm cười “Vậy sao? Vậy mọi người ăn nhiều một chút.” Cô vươn tay gấp vào chén của năm người kia thêm một ít thức ăn.

Phong Duật Nam lên tiếng “Tiểu Dao, con không ăn sao?”

“Lúc này chú Thẩm đã làm cơm thịt bò cho con rồi, nên mọi người cứ ăn đi.”

Thật ra, những món ăn do An Dao nấu quả thật rất khó nuốt, bọn họ tự hỏi, không biết cảm giác của đầu bếp Thẩm như thế nào khi nếm thử món ăn do học trò của mình? Có lẽ vì vậy mà ông mới làm món khác cho cô.

Còn cái tên An Thực đó, một mình chịu khổ là được rồi, còn kéo thêm bọn họ cùng chịu chung. Làm sao có thể nuốt nổi mấy món đáng sợ như vậy chứ? An Thực vẫy tay gọi quản gia, ông cúi đầu lắng nghe “Chuẩn bị thuốc đau bao tử, nhắn với bác sĩ Hà, hôm nay phải đến biệt thự.”

“Vâng...” Lão quản gia gật đầu rồi đi làm việc cần làm.

An Thực nhìn đám người trước mắt không buồn động đũa, hắn hất cằm “Mau ăn đi.”

Lăng Nghị bất mãn nói “Vậy sao cậu không ăn đi? Chết tiệt!”

An Thực trừng mắt “Cậu có muốn tôi sang đó, tận-tình đút cậu ăn không?”

“Xã hội này thật đáng sợ, lòng người thật hiểm ác.” Phong Duật Nam thở dài một hơi, tại sao anh lại dễ dàng tin lời của hắn đến đây bán mạng như vậy?

Tố Nghi nhìn khung cảnh đáng thương trước mặt, cô cũng không nỡ để Tiểu Dao nhỏ bé tổn thương, liền nói “Tiểu Dao, em có muốn thử làm bánh quy không? Chị dạy em làm.”

“Muốn.” An Dao lập tức gật đầu. Cô rất thích nấu nướng và làm bánh. Nếu làm xong, lại có thể cho An Thực nếm thử.

“Được, vậy chúng ta vào làm bánh, rồi ra ăn tiếp nhé.”

“Vâng.”

Vậy là nhờ Tố Nghi mà mọi người thoát nạn, bác sĩ Hà không cần đến, thuốc cũng không cần chuẩn bị, An Thực nhanh chóng sai người dọn sạch đồng thức ăn trên bàn, chỉ để lại chén đĩa giống như vừa ăn hết. Lăng Nghi cười khẩy “Cuộc đời tôi, lần đầu tiên được thưởng thức món ngon quý hiếm như vậy đấy.”

Phong Duật Nam: “Cũng may Tố Nghi nhanh trí, tốt nhất, sau này đừng để bảo bối của anh vào bếp nữa.”

“Cậu nghĩ còn có lần thứ hai sao?” An Thực trả lời bằng giọng bình tĩnh, hắn nhất định sẽ không để cô xuống bếp lần thứ 2. Cuộc đời của hắn, nếu không phải chết vì súng đạn thì sẽ chết vì thức ăn của cô mất...

Từ đó về sau, An Dao không được xuống bếp, lí do rất đơn giản, An Thực cảm thấy, cô còn quá nhỏ, không nên làm mấy chuyện này. An Dao hết cách cũng đành nghe theo...

3.

Ngày Quốc Khánh, Tố Nghi sang biệt thự Nguyệt cùng An Dao nấu sủi cảo. An Dao cảm thấy chỉ nặn hình tròn thì không đẹp mắt, liền hỏi “Chị Tố Nghi, có thể nặn hình khác không?”

Tố Nghi mỉm cười “Được, Tiểu Dao muốn nặn hình gì?”

“Bông hoa, ngôi sao chẳng hạn.”

Lăng Nghị ngồi trên ghế chọt cật tiếng “Tiểu Dao, con gọi Tố Nghi là gì?”

An Dao vẫn chăm chú vào đồng bột trắng, đáp “Là chị.”

“Còn chú, Duật Nam và An Thực?”

“Hm... tất nhiên là chú rồi.”

Đây là thể loại gì vậy? Phân biệt đối xử sao “Nhưng Tố Nghi chỉ nhỏ hơn tụi chú một tuổi?”

An Dao tỏ vẻ mĩa mai “Chú qua lại với nhiều phụ nữ như vậy tại sao lại không biết, phụ nữ ghét nhất là bị người khác nói mình đã già. Thật thiếu hiểu biết.”

An Thực cười tươi, đưa tay xoa đầu cô “Giỏi lắm.”

“Trẻ con bây giờ thật đáng sợ.” Lăng Nghị lắc đầu, cô nhóc này sao có thể nói ra mấy câu nói đó chứ, nhưng mà, là anh vẫn nhất định không chịu thua cô, lại mở miệng nói tiếp “Tiểu Dao, vậy sau này? Con vẫn gọi An Thực là chú sao?”

“Tất nhiên rồi, nhưng nếu sau này chú An Thực lấy con, con sẽ suy nghĩ lại cách gọi.”

Câu trả lời của An Dao khiến tất cả mọi người ngạc nhiên, An Thực cất tiếng “Ai dạy con nói mấy câu đó vậy, hơn nữa, ai nói là chú sẽ lấy con?” Hẳn tự hỏi, một cô nhóc mới mười mấy tuổi, sao lại có thể ăn nói như vậy? Tuy rằng, hẳn không khó chịu nhưng cũng thật sự rất ngạc nhiên.

An Dao chun mũi, cười tươi đáp “Không ai dạy cả, với lại...nếu chú không chịu lấy con thì con gả cho chú cũng được.”

Một lần nữa, An Dao khiến bọn họ ngã ngửa, Phong Duật Nam đưa ngón tay cái ra trước mặt “Nhân tài.”

Lăng Nghị cười tươi như hoa “Tiểu Dao, người ta không đồng ý kìa.”

An Dao trừng mắt nhìn Lăng Nghị “Lăng Nghị, chú có muốn con nặn sủi cỏ hình chú rồi nấu lên ăn không? Chú có muốn con nhai nát cái đầu bằng bột đó không?”

Lăng Nghị đột nhiên rùng mình, lắc đầu liên tục, hẳn chỉ là thuận miệng nói đùa, cô nhóc này xem ra đã tức giận rồi “Ây ya, Tiểu Dao, chú nói đùa thôi, không cần phải nghiêm trọng như vậy chứ?”

An Thực bật cười, khá lăm. Rất giỏi, An Dao nhà hẳn xem ra bản lĩnh không tồi. Nghe tiếng cười của hẳn, cô quay lại nhìn, ánh mắt có chút gian xảo “An Thực, nếu sau này con muốn gả cho chú. Nếu không thể dùng cách nhẹ nhàng, thì dùng bạo lực bắt ép chú cũng được.”

Bốn người kia nghe xong thật sự muốn ngã ngửa, Lăng Nghị và Phong Duật Nam giơ ngón tay cái ra, gật gật đầu. Còn An Thực thì không biết nên khóc hay nên cười, có phải hẳn đã lỡ tay dạy cô tính xấu rồi không?

Hôm đó, Tố Nghi nấu một nồi sủi cỏ lớn, tất nhiên, An Dao chỉ có thể phụ mấy thứ lặt vặt vì bọn họ không thể lại cố gắng ăn những thứ đáng sợ do cô nấu. Khi đó, An Dao cũng chỉ là thuận miệng nói sẽ bắt ép An Thực lấy mình, nhưng không ngờ nhiều năm sau, người bị ép gả lại là cô...

Table of Contents

Mục lục

1. Chương 1

2. Chương 2

3. Chương 3

4. Chương 4

5. Chương 5

6. Chương 6

7. Chương 7

8. Chương 8

9. Chương 9

10. Chương 10

11. Chương 11

12. Chương 12

13. Chương 13

14. Chương 14+1

15. Chương 14+2

16. Chương 15

17. Chương 16

18. Chương 17

19. Chương 18

20. Chương 19

21. Chương 20

22. Chương 21

23. Chương 22

24. Chương 23

25. Chương 24

26. Chương 25

27. Chương 26

28. Chương 27

[29. Chương 28](#)

[30. Chương 29](#)

[31. Chương 30](#)

[32. Chương 31](#)

[33. Chương 32: Ngoại Truyện 1: Khi Diệp Dao Còn Nhỏ](#)